

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	سیندونه هم مری
شاعر:	اسحاق نگیس
سریزه:	زریږن انځور
تدوین:	پوهنیکار محمد اسمعیل یون
فېرنډوی:	د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني
شمېر:	(۵۰۰) ټوکونه
د پښتخ انځور:	استاد نسیازی
کمپوزر:	غزالي کمپوزنگ مرکز، پېښور
چاپ نیټه:	۱۳۷۷ ل. ل. ۱۹۹۸ ع. ۱۷۴۰ ل. ل. ۱۳۷۷

Ketabton.com

د کتاب د چاپ حقوق د افغانستان کلتوري ودې ټولنې سره فونډي دي

د انټرنیټ په مخ ترتیب کونکي سمسور مېرې

يادون

د تېرو دوولسيزو په بهير کې د پښتون شاعري، د خو مطرح څېرو له جملې څخه يو هم خدای بښلی اسحق ننگيال و. ده د ځوانۍ په شېبو (د پنځوسمو کلونو په بهير) کې شاعر پيا کړې وه، خو د ژوند تر پايه پورې له هيڅ شي سره دومره خواخوږی او نږدې پاتې نه شو لکه له خپلې شاعري سره. شعر په حقيقت کې د هغه د ټکلي روح او روان د ټکورولو اغېزمنه وسيله وه. ننگيال لږه د خپلې څلېويشت کلنې شاعري په بهير کې د شاعري، دومره پخې تجربې تر لاسه کړې او بيا يې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه وژېړول چې په پښتو شاعري کې د ښکلو غميو حيثيت لري او کولای شي د ننگيال نوم زموږ دولس په ذهن کې تر ډېرو څته ژوندي و ساتي شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنيزو، سياسي، فکري او نورو مسایلو او چارو کې د بريو تر څنگ له ټولې ښوېدنو، تېروتنو، هيلو او نهيليو سره مخامخېږي. کله چې پر ننگيال او دده پر شاعري خبرې کېږي نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعري تر څنگ، د هغه د ټوليز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترگو کېږي. د هنر مند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنر مند تخليق او زېږونه پخپله د هغه دی دی د ظاهري او په زياته کچه د باطني شخصيت هنداره ده. نو کله چې د ننگيال پر شخصيت خبرې کېږي نو مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وگورو او هغه کلیمه يوه يوه تر سترگو او فکره تېره کړو چې د ننگيال له ضميره يې سرچينه اخیستې او بيا د شعر پر بنسټ په خپلو او ښکو ميځلې او د مينې د نړۍ د ابدیت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره منلو وړ ده چې شاعر تر هغه پورې چې د فکري بلوغ پر اوته رسېږي د فکر ستنې به يې يو اوبل فکري لور ته کېږي، تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي تر هغه وخت پورې يې د فکري ښوېدنو اټکل کېدای شي.

ننگيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې په شاعري پيل وکړ او دا هغه مهال و چې نور نو ټول هيواد «عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط» پر لور روان و. گڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردي لاندې د هيواد د ځوان پښت د ذهنونو د خپلو نې هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو خو وروستي عملو نه يې تر څه... د ننگيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې گير شوه. خودې فکر لا د شاعري پر بې تکلفې ښکلا خپل سيوری نه غوړولی چې د ناوړين لومړی پر او پيل شو. بيا د ناوړين د پاسه بل ناوړين او غميزه راغلل چې نه يوازې زموږ د هيواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې و لړزولې بلکې له گڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه. دې پر او ډېرو زيات دوام و موند او ننگيال هم پداسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپېريال کې ژوند تېراوه چې هلته د بې داسې فکر واکمني وه چې د ننگيال د اصلي شاعري له سپېڅلي روح سره يې تگلوری په ټکر کې و. ننگيال پدې کلونو کې لکه د نورو گڼو

ليکوالو او د فکر د هاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راگير وو چې تر دې دمه يې لانه پوره سترگې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د ښاپېرۍ وزرونو خپلواک پروازونه کولی شول. پدې پر او کې د ننگيال فکري بلوغ هم د خپل پوځوالي پر اوته رسېدلی نه و، نو ځکه خو يې د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو) کې يولې فکري ښوېدنې ليدل کېږي، خو هغه په همدې وخت کې بيا هم دده شاعري کې د فکري او انساني بغاوت او غاطفي سيند د څپو يو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده چې يوه ورځ به دده ددې فکري تېروتنې پر ځای دده د فکر او ضمير هغه د ننۍ نړۍ راڅرگنده او د خپل شعر ناوې به پرې سيمگار کړي. کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لور بريمن گامونه اخلي نو ټپل سوی، تصنعی او نا شعوري اندود يې هم ورو ورو له مينځه ځي. کله چې لږ نور ه رڼا

بي هم راغله او په کابل کې د يوزيات شمېر ليکوالو سترگې رڼې سوې نو هر چا د خپل هيوادني اند د اصلي جوهر ميندلو ته هڅه وکړه. ننگيال چې په پټ ضمير کې يې همداراز پتو، له ځينو نورو څخه په دې لار کې گامه د مخه شو. جرئت او رښتينولي يې ددې مرغلرې د ځلونې او خپلونې لپاره امېل کړل. له ۱۳۶۲ ۱۳۶۴ - کلونو وروسته وختونو کې په کابل کې د مقاومت دادبياتو او د شعر د شعري جوهر د پياوړتيا لپاره په څرگند ډول هڅې پيل شوې. په همدې کلونو کې په څرگند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاگيزه شوه. دادبي مبارزې په دې تود ډگر کې د هيواد د پياوړي کره کتونکي او کيسه ليکونکي زرين انځور او بيا د تکړه کر کتونکي لطيف بهاند او نور زيار او هڅې د يادونې او ستاينې وړ دي. دوی يوزيات شمېره هغه ځوان شاعر چې په شاعرۍ کې يې «شعاريت» جوهر پياوړی برېښېده او يا په کې د شاعرۍ تومنه څرگندېدل، د پته راوبلل چې له شعارونو څخه و چې تر ټولو لومړی له همدې پيل شوي بهير سره يو ځای شو. داد شعر د يو خوالي په لور د ننگيال دبريمنو هڅو د پيل کلونه دي. دې بهير تر ۱۳۷۱ ل کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننگيال شاعري دومره خوږه، سپېڅلې او عاطفي شوه چې د هغه محبو بيت يې د هيواد يو ستر عاطفي شاعر تر بريده ورساوه. ننگيال د همدې کلونو په بهير کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاگونه او غورېدلي بزغلي، هغه شپې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي) چاپ کړل. څرنگه چې دده شعور څه په ورځ د خوږوالي او کره والي پر اوونه وهل نو په (۷۰) کلونو کې دی د خپلو شعرونو له ځينو چاپي مجموعو په ځانگړي ډول (ډالۍ او سپېره ډاگونه او غورېدلي بزغلي) څخه څه نا څه پښمیان و او هغه يې «شعرونه» نه گڼل. دده د شاعرۍ د پرمختگ بهير دومره گړندی و چې د خپلې د مخنۍ شاعرۍ زياتو شعذونو ته به يې خنډل، سره له دې چې دده په شاعرۍ کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پيله بنکاره کېده خو وروسته وروسته يې د خوږو کلمو يوزرين شال ور په سر کړ. کله چې د ۱۳۷۱ ل کال د غوايي مياشتې پر ۸ نيټه په کابل کې اسلامي انقلاب (!) په نوم يو ستر ستمی ناورين او غميزه پر افغانانو ورو تپل شول او د هيواد ټول نظام گډوډ شو، ننگيال ژوند او آن دده فرهنگي کارونه هم له سختو ستونزو سره محامح شول. د سرو گوليو په باران کې يې ايله دومره وکړای شول چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي. دکور شته يې، يې ټول تيت و پرک شوال او څو ځله په يو ښار کې له

يوه ځايه پل ځای ته مهاجر شو. د کور د کاليو په کيسه کې خو نه و خو د کتابتون د چور او تالان له غمه يې له سترگو لمبې پورته کېدلې او همدايې ويل. «ياره پير جانه افسوس چې دا کتابونه يې راڅخه نه وای وړي». د کتابونو غم لانه و سوړ شوی چې د يوې درنې گولۍ گوزار هم ورته ورو رسېده، د توپ بوه گولۍ يې څنگ ته ولگېده او څو ټو ټويې د بدن ځنډې برخې غلبېل کړې. له ناروغۍ لا پورته ښه شوی نه و چې بيرته يې د ليکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د ليکوالو انجمن يې هم کور و او هم د دندې ځا. څو مياشتې لا وټې نه وې چې کوم چاورته کو پنجشيري ولساوه. تياره ماښام و، ديوه يې لا لگولې نه وه چې دور له ټک ټک پرته داشخص له خپل نورو ملگرو سره يو ځای په کوټه ورننوت. هغه خدای خبر په کوم فکر کې ډوب و چې يو ناڅاپو يې پردوی سترگې ولگېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هيله لرله چې يو گوزار دده تر مخه داسې راو رسېد چې دده يو غورېدې هم د څه وخت لپاره يې خسه کړ او ادبې ورته وويل چې. (ما چرم کن استم، سبا تايې وقت اين اتاقه ابله مې کنی، ديگر ده اينجا نينم ات، ای اتاق را مابرای چرم کنی کار دارم) څو ورځې د هغه په سترگو کزله او ښکو او په څېره کې يې له يوې سترې نهيلۍ پرته بل څه نه ليدل کيدل او داسې يو حالت ته په هيله و چې بيا پدې هيواد کې د يو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د يو سوله ايز ژوند وړانگي هره خوانه رڼا کړي. کال دوه لاوتې نه وو چې د طلبانو اسلامي عور څنگ پر کابل سپين بيرغونه ورپول سهار دوخته، چې لا ډيره خلک د کابل پر فتحې خبرنه وو زمورې کور ورېې ټک ټک کړ او په بيرني ډول يې وويل. «پير جانه راوځه، طالبانو کابل نيولی او سقاوي ختمه شو» هغه د يو سپين سباوون هيله و خو شاعر لکه چې ازلي بد مرغه وي. ننگيال بيا خپلې دندې ته ولاړ، خو دا ځل دا دنده بل ډول وه، نوي نظام د ليکوال د ټولني پخواني تشکيل ته بدلون ورکړ، خو

ننگيال بيا هم په همدې تشكيل كې پاتې شو. دا تشكيل د دولت لور مقام ته د منظوري لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننگيال د مقرري امر راته، پدې كې يوولس مياشتې تېرې شوې، خو پدې يوولسو مياشتو كې ننگيال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پر مخ وړله، يو ځل بيا يې شپې په هماغه ټولنه كې شوې چې ده ته ترې د وتلو امر شوی و. ننگيال او شاعران به ترې راتا و و، خو يو وخت يې اقتصادي حالت دومره ويجاړ شو چې د چا خبره د پولې ټك ته كېناست. څو ځله يې دا خبره زما تر غور تېره كړه. «ياره پير جانه د ماشومانو غمه مې كه نه وای ما په نهر هم شپې سبا كولې، خو له كابل نه وتلم، كابل خو زما د دردونو، غمونو، برياوو او ماتو كور دی، زه دا كله يوازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دی». بيا به يې يو سوږ اسويلی و كېښ او يوه ترخه مو سكا به يې پر شونډو تېره كړه. نوريې ددندې د ساتلو لپاره پيسې او مالي لگښت نه درلود چې دی پرې خپله دنده و ساتي. لغمان ته راغی او بيا يې د پېښور مخه ونيوله. په پيټور كې هم له ډيرو انتظارونو او كړاوونو وروسته ورته د بي بي سي دروز نيزي ډارمې د ليكوال په توگه دنده و سپارل شوه. د كلداري معاش مزه يې لا ځلكلې نه وه چې د مرگ پر بنټو يې روح پخپلو وزرونو كې د ابدیت په لور يو وړ او بيا د بي بي سي راډيو له لارې داسې يو خبر خپور شو. «په خواشینی سره مو خبر تر لاسه كړی چې د هېواد نامتو شاعر

اسحق ننگيال نه په پېښور كې د ۴۲ كلونو په عمر د زړه د دريدو له كبله په حق ورسېد». ددې خبر په اورېدو سره د هيواد ټولو فرهنگيانو كه په داخل كې وو او كه به بهر كې داسې يو دردونکی ټكان و خوړ چې د ټولو زړونو ته يې د غم لمبې ورسولې. دا د ننگيال د سرگردانه ژوند په باب څو يادونې وې چې دلته يې لنډې راوړل شو. سره له دې چې ننگيال د ژوند په اوږدو كې له ډول ډول كړاوونو سره مخامخ شوی دی خو د تېرو شپږو كلونو كړاوونو هغه دومره ځولی او ټكلی دی چې نور په هېڅ وخت كې هغه دومره روحي، رواني، سياسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملې. ديو ليكوال په اند. «غوره ادبيات د اختناق په حالت كې رامنتخه كېږي» او شاعر يا ليكوال د اختناق په مقابل كې له ادبياتو څخه ديو روحي او رواني غبرگون په توگه كار اخلي. هر څومره چې د افشار او اختناق پياوړی وي عكس العمل يې هم هماغسې وي. ننگيال د تېرو شپږو كلونو شاعري د همدغو ډول ډول ظلمونو او اتناق زېږنده ده نو ځكه پكې سوز او درد دده تر پخوانيو شعرونو څه زيات دی. د غم او درد پدې څو كلونو كې د ننگيال د شعر بنا پېرې لايېسې سينگار شوې ده. دده د فكري تگلوري ليكې او ستني محكمې شوي او شاعر د شعر د پوځوالي، فكري ثبات او د بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلو نه كې بريالی شوی دی. په حقيقت كې د ننگيال دوروستيو كلونو شعرونه د هغه د ښكلي او اوچتې شاعرۍ رنگين او مانيز گلابونه دي. (ښكاري ته) دده يو ښكلی عاطفي او انساني شعر دی چې د هغه ۱۳۶۵ ل كال د غبرگولي د مياشتې پر لومړۍ نېټه ليكلی دی. دې شعر نه يوازې په هېوادني كچه زيات منښت پېدا كړ او ډېر اغېزې و شينده، بلكې د شمالي كوریا په هيواد كې د ځوانانو دېو نړيوال فيستوال په ترڅ كې چې د افغاني سندرغاړو له خوا د موسيقي په څپو كې په سندرېزه بڼه ولوستل شو نو د ټولو اورېدونكو او مينوالو د منښت وړ وگرځېد او دې شعر هلته لومړی مقام وگټه، خو د ننگيال د شعري بهير د پر مختگ په وجه، دمړينې په نږدې وختونو كې هغه دا شعر «پوره شعر» نه گانېه او ويل يې چې د «شعريت» نښې په كې ليدل كېږي. ننگيال د تېرو او اتو كلونو په موده كې ښه ډير شعرونه وليكل خو د ځانگړو مجموعو عو او يا مجموعې د چاپ امكانات ورته برابر نه شول. له دې كبله دهغه دوروستيو كلونو شاعري د شعر د زياتو مينوالو او لوستونكو له ليدنه لرې پاتې شوه. ځكه نو كله چې به كوم ليكوال او ياكړه كتونكي دده د شاعرۍ په باب نا سم نظر وركاوه، نو دی به ډېر په قهر يده او ويل به يې. «دی نو زماله اوسنی شاعرۍ څخه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په كتابچو كې پرته ده...» دده يوه ستره هيله هداوه چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او پخپلو سترگو وويني. د ننگيال په ژوند خو د هغه هيله پوره نه شوه خو دادی د هغه له مړينې وروسته، په جرمني كې د افغان فرهنگيانو او فرهنگپالو په مالي مرسته دهغه دا ارمان پوره شو. ما

چې کله د هغه د نا چاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پیل وکړ، نو ننګیال مې یوه شپه په خوب کې ولید. خو له بې له خدا شنه وه او همداسې په خوشالی.

بې راته ویل. «پیر جانه! زما مجموعې چاپېږي؟ آ؟ بېشکه والله...» ما ورته ویل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راوین شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاتین مې ولگاوه او د ننګیال په چورت کې لارم یو ځل مې دهغه ټولې خاطرې نظر تېرې شوې. کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننګیال تصویر تر سترگو سترگو کېده. زه ددې شعرونو تر پایه پدې پوه نه شوم چې زه په کوم حالت کې یم، لکه یو څوک چې په خلا کې روان وي. د ننګیال دوروستیو کلونو، فکري او عاطفي شخصیت کټ مټ د هغه داوسنیو شعرونو له مانیزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننګیال و په هر توري کې ننګیالو. دا هغه ننګیال نه و چې د خپلې شاعرۍ په پیل کې او یاله هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ ځلېده. دلته یو بېل ننګیال و. هغه د خپلې مینې او عاطفي پر سپین اس سوراو د بنایپېریو بنارته روانو، او لکه چې له هغه ځایه یې د خپل ستي او ټیپي ولس د درملونې لپاره بنکلاو وټکوروته راوړل. ما هره شیبه له ننګیال سره خبرې کولې او دومره خبرې چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدای شي لوستونکی هم زما یه برخلیک اخته شي. خو ددې سوچونو او فکرونو په منځ کې خوشاله پدې وم چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونگ چاپېږي. کله چې دا مجموعې چاپ شو نو زه به یې د الینګر د بنکلي شارانه درې د بسرام په کلي کې د ننګیال پر قبر کېدای او مبارکي به ورته ورکړم. د هغه روح به څومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده په ژوند پوره نه شو، وروسته له مرګه به پوره شي. په همدې هیله مې دهغه شعري مجموعې چې په کور کې وې تر لاسه کړې. هغه یوه شعري مجموعې چې کاپي یې ده سره په کور کې وه انځور صاحب ته هم لېږلې وه، هغه هم تر لاسه شوه. داشعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم بنکاره شول ځکه ننګیال چې به کوم شعر ولیکه نو د نورو شاعرانو په شان به یې خپلو ملګرو ته ضرور اوراوه. حفیظ الله ګردش، صدیق الله بدر، نور محمد لاهو او عبدالغفور لیوال ته مو د ننګیال صاحب د هغو شعرونو په باب چې پدې مجموعو کې نه وو او په ځینو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وویل. موږ ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګیال صاحب هغه شعرونه پیدا کړل چې په تیت وپرک ډول چاپ شوي وو او پدې مجموعو کې نه وو راغلي، بیا هم ما ته د خپل اټکل له مخې داشعرونه پوره نه برېښدل د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو چې یو ځل بیا په لغمان کې د ننګیال صاحب کورته لارم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګیال صاحب د یو داسې عکس یادونه وکړه چې تر اوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وویل چې د ننګیال صاحب کتابونه او پاڼې یو ځل بیا وګوري، ګوندې څه شعرونه یې تر لاسه شي. هغه ما ته وویل «موږ څو ځله د خپل پلار کتابونه او یادښتونه واپول راوړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل څو موږ به یو ځل بیا هم ټول کور وګورو».

په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړیدو په وروستیو شپو کې و چې د ننګیال صاحب زوی (ارش) په ډېرې بیړې له لغمان نه ځان را ورساوه او د ننګیال د شعرونو یوه بله کتابچه یې هم راوړخ. ما چې د ننګیال

صاحب داشعرونه وکتل دومره خوشاله شوم چې د ټولو ستریاوو بامې یو ځل له اوږو لرې شو. بیا مې دا ټولې کتابچې، له اخبارو او خپرونو څخه په متفرقه ډول راټول شوي شعرونه سره پر تله کړل، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې دده له دوو چاپ شویو شعري مجموعو (هغه شپې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي) څخه یو شمیر شعرونه ورسره یو ځای کړل. اوس ترزیاته بریده پر دې باوري یم چې د ننګیال نور شعرونه به نه وي پاتې. ده له خپل ناډلې (نامنظم) ژوند دود سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرګندېږي چې ننګیال له خپل ځاني ژوند نه هم له شعر سره ډېره مینه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د نښرازی، مېړنۍ نه و خو د بنکلي شعري شتمنۍ خښتن و. ده انځور صاحب ته د یو لیک په ترڅ کې لیکي وو. «

خو شعرونه مې له (سپنتا) سپين ږيري سره پاتې شول او له ما سره يې اوس کوم نقل نشته، هغه غوښتل څه پرې وليکي خو حالاتو وخت ورنه کړ که چيرې مې بيا و موندل نو دروبه يې ليرم» له « سپين ږيري » څخه يې مقصد (بناغلي سليمان لايق) دی چې ننگيال ورسره د شاعري بڼه ملگرتيا لرله. دا چې داشعرونه به پياوړي شاعر سليمان لايق سره وي او که نه؟ زه خبر نه يم. دننگيال صاحب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه ليک له تسلسل نه داسې ښکاري چې د ننگيال صاحب نور شعرونه به نه وي پاتې. داليک هغه انځور صاحب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ ل کال د زمري پر ۱۲ نېټه ليکلی و. تر هغه وروسته د څو کلونو په ترڅ کې هغه خپل شعرونه له سره موجود و چې انځور صاحب ته يې لېږلي وو، نو کله چې انځور صاحب ته د ليرلو شعرونو نقل وروسته ترتيب شوی نو دغه راز به بناغلي سليمان لايق ته ډر کړل شوي شعرونه هم بيا له سره په کتابچو کې ليکل شوي وي. بيا هم که بناغلي لايق سره داشعرونه موجود وي او هغه ددې مجموعې له شعرونو سره پر تله کړي او کوم چې پدې مجموعه کې راغلي نه وي، تر چاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي نو دا به پښتو ادب ته يو ډېر گټور کار وي. دننگيال دا مجموعه (سيندونه هم مري) د هغه د (ښېرې په مالت کې ، نه جام نه خادر ، داجل دابرسات ، سيندونه هم مري ، ځينې متفرقه شعرونو او د چاپ شويو دوو مجموعو هغه شېبې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي له څو شعرونو څخه جوړځ دخ ددې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانگړي ډول آزاد شعر په برخه کې يوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې کاشکې ننگيال ژوندی وای چې داسې نورې ښکلې اورزښتمنې ډالۍ يې خپلې ژبې ته وړاندې کړي وای. ننگيال ته دعاگانې.

په مينه او درناوي

محمد اسمعيل يون

۱۳۷۷ ل کال - ليندۍ

پيښور/ پښتو نفخوا

سريزه

اسحاق ننگيال

د پښتو دنوي شعري بهير په يون کې

د پښتو د معاصرې او نوې شاعرۍ په يون کې، اسحاق ننگيال کله څوک هېرولې شي! ننگيال د پښتو دنوي شعري بهير د بنايست يوه نښه وه. ننگيال زموږ د شعر د نوي کتاب يوه زرينه پاڼه وه. ننگيال، هغه فقير، هغه ملنگ شاعرو چې په همدغه لنډ او غم ځپلي عمر کې يې هم موږ ته هنرونو د بنايستونو دوامه شته راپرېښودل چې زموږ نوي ادبي بهير پرې وياړ کولای شي، خو که هغه مرگي داسې بې وخته، يو ناڅاپي او په ډېره بېرته له موږ نه وای اخیستی، په دې کې هېڅ شک نشته چې زموږ دولس ادبي هنري پاڼگه به يې نوره هم درنه کړې او ښکلې کړې وای. ننگيال د پښتو په اوسني شعري يون کې په عمومي توگه، ديولاس د گوتو دشمېر له نومباليو او وتلبو شاعرانو څخه گڼلی شو او که د افغانستان د پښتو دنوي نسل د شعر په حدودو کې، يوازې دوه کسه هم تر نورو زيات ځليدونکي، پياوړي او د پاملرنې وړ وي، يو يې اسحاق ننگيال دی؛ او دايو سترو ياردي، يو لوی ارزښت دی، يو خورامهم هنري ادبي دريځ دی. د ننگيال شعر، په افغانستان کې په ډېرو کېچنو، کېچنو او غمجنو شېبو کې اوج او شهرت ته ورسېد. سره له دې چې هغه د لمريزې پنځو سمې لسيزې له پيلامې څخه شاعري راپيل کړې ده، خو داوچ کلونه يې د ثور له غميزې او بيا دروسي سروبر غلگرو، له يرغل وروسته، رارسېږي. دا هغه کلونه دي چې په شروع کې يې د افغانستان په شاعرۍ کې، د هنري-ادبي ارزښتونو پر ځای، دنظمونو په وړاندې د هنري شعري ارزښتونو لپاره هلې ځلې، نه يوازې داچي يوه لوړه هنري ادبي هڅه وه؛ بلکې دهغه وخت د حالاتو په رڼاکې په يو ډول سياسي مبارزه هم بدله شوې وه. د سرو نظمونو او سرو شعارونو پلويان د گوندي او دولتي واکمنۍ د فرمانونو او ستورونو ناظران وو او يوازې پر همدغه اړخ يې ټينگار کاوه، خو ددوی په وړاندې هنري-ادبي ارزښتونو لپاره هلې ځلې نه يوازې دا چې د يو هنري تقدس لپاره ټينگارو، د گوندي-دولتي دستورونو او فرمانونو په وړاندې يې، د يو ټولنيز-سياسي (ملي) تقدس په توگه هم ارزښت لاره. ننگيال، سره له دې چې د شعري ژوند په څو لومړيو کلونو کې يې د شعارونو او نظمونو ځينې بېلگې هم وړاندې کړې دي، خو له شعارونو او نظمونو څخه د شعر-هنري ښکلاوو پر لور د هغه دور بنسټينې لارې سفر ډېر بيرېنی او ډېره پاملرنې او ستاينې وړ دی. ددغې ورېښمينې لارې له سفر وروسته، که هغه د مينې شعر ليکلی، که يې کومه عاطفي شېبه انځور کړې او که يې کوم بشپړ سياسي شعر ليکلی دی، تر ډېره زياته حده يې له هنري-ادبي ځانگړنو او ارزښتونو سره نغاړلي دي.

اسحاق ننگيال په وروستيو شلو کلونو کې، د افغانستان د شعري بهير له څو فوق العاده او استثنايي شخصيتونو څخه دی. که وروستيو شلو خونړيو کلونو، غمجنو بهيرونو، موږ ته کومه ښه ډالۍ هم راکړې وي، بنايي يوه يې د ننگيال په څېر ديو شاعر ظهور وي، چې هغه يې هم يوازې يوه ورځ وروسته بېرته له موږه واخيست. داسې چې که ددغې خونړۍ غميزې پيلامه د ۱۳۰۷ لمريز د غويي له اوومې پيل شي نو ننگيال د ۱۳۷۷ لمريز د غويي په اتمه خونيمرگ کېږي. دلته به زه، پر هغو ټکو، هغو ارزښتونو څو خبرې وکړم، چې اسحاق ننگيال يې، زموږ په اوسني شعري بهير کې، تر نورو ډېرو، زيات ځلولی او د پاملرنې وړ کړی دی. لومړی د افغانستان دوروستۍ شل کلنې غميزې انځور گري، ننگيال له بل هر چا څخه په ښه ژوره، هراړخيزه او شاعرانه توگه

کړې ده. هغه غمیزه چې د ثور له اوومې پیل کیږي د جدي په شپږمه اوج ته رسیاو خوارلس کاله وروسته د ثور په اتمه یو بل نوي غمجن پړاو ته ور راخلیږي او د ننگیال تر مرگه هم لا دغه غمیزه پای ته نه رسیږي. ننگیال د دغې غمیزې په زړه کې پروت دی، همدغه غمیزه د ننگیال زړه خوري او څاڅکي څاڅکي یې د ویر ژړلیو شعرونو په توگه څڅوي. ننگیال د همدغې شل کلنې غمیزې ډېر پیاوړی انځورگر شاعر دی. هغه د غم د دغو کلونو ډېره زیاته برخه د افغانستان په زړه، کابل کې، تېروي او د ټولو غمجنو شپږو شاهد پاتې کېږي. دغه شپې که غمگینې او له ویر او وینو هم ډکې دي، خو شاعرانه کیږي. ننگیال د همداسې یو یو غمگین برخلیک شاعر دی او ځکه خو هغه د افغانستان د شل کلنې غمیزې دوینوال په توگه راڅرگندېږي.

د ما بنام ډمې مې بولي په ژوندون د مرگ بدلې

ای د ویر پیغلې نغمه شه چې د شپو د جیل بند یم

راته وژني خوب په گوتو د شوگیر پیغامبر راغی

مه څه مه څه راستنه شه چې د شپو د جیل بندي یم

غواړي ځان ته مې سجده کړي، زه په تیت سر بلدنه یم

د غیرت ناوې شمله شه چې د شپو د جیل بندي یم. (۱)

او یا دا چې.

زما د کور هغه وره هغه بېبا که فضا

زما د کور هغه زاړه هغه ختین بامونه

چې ډوبېدل به د ماشومو خنداگانو سین کې

زما د کور وره باغچه کې د سپرلي بنا پېری

سرو گلابو د شنو پاڼو جنتي تخت نه یې

چې شنو موسکاوو کې ډک جام د بد مستی راکاوه

زما د کلي هغه لویې، ها پراخې کوڅې

زما د کلي هغه شنه، هغه سمسور باغونه

زموږ د نجونو حرم

زموږ د سپين زيرو دېرې

زموږ د سترو کروندگرو غرمو خپرې

د مرگ په ولوزانگي

اسمان د لويو خړو وريخو او بارو تو لوگي

خمکه دوينو او د مرو له کوپر پوډکه

انسان دوير او د دردونو او مرگونو کوربه

کورمې د مر او و بېگنا هو اميد و هديره

دنیا مو ټوله نړوونکو توپانو نيولې

نو عقله !

نو عقله ای د تو پانو د غلو په لاس تېستول شوي بېرې

وايه چې چېرته لار شم؟

او پر دې ځان څه وکړم؟ (٢)

او: ته راته گورې چې محل مې له کار غانو ډک شو

او په وپالو کې دهېليو بچي و سوزېدل !

او رموږ د کلي ميندې

دميلاد شپو کې «بې لاسو او پښو بچيان زيروي»

ته راته کورې؟

ته راته کورې چې مې ټول کلي چاره چاره دی؟

خلک په نو کو او برچو ديوبل سترگې باسي

او د مالت خجونې

به خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولي سپوږمۍ!

آه درټا مورې! (۳)

ننگيال، په کابل کې د تنظيمي حکومت د ټوپکوالو د څلورنيمو کلونو دو حشت تر ټولو او څار شاهد شاعر هم دی. دننگيال د ناچاپې شاعرۍ زياتره برخه ددغو وحشتونو شاعرانه انځورگري، ته ځانگړې شوې ده. هغه د بدمرغيو په دغو بهيرونو کې د کابل « مينې» ته هم وايي چې نور درځينې شرمېږم. د «انسان» په نوم له دغو «نانساني» اعمالو شرمېږي او د «افغان» په نوم له دغو «افغاني ضد» اعمالو.

مينې له شرمه درکتلاي نه شم

نورمو د کلي د گلونو په کاله کې

پېغلتوب د گل غوټيو چپرته هم نشته

او ابراهيم د خپلې بنکلې نازولې د جمال او د عفت

د لوټ کوڅو کې د غارت کيسې ته خوب وړی دی

نور مو دباغ نجونو ته «هسکې» او «کږې» شملې د بنمنې بنکاري

مينې له شرمه درکتلاي نه شم (۴)

او يا لکه چې هغه د «کلي» په نوم شعر په يوه برخه کې وايي.

نه پو هېږم، نه پو هېږم

ای د کلي مازيگره!

ها زموږ د کلي چم کې

هغه سپينه کېږدی څه شوه

هغه شنې څپرې څه شوې

ها لوگرې جينۍ چبرې؟

تاته ياد شي مازيگره!

هغه شنې دبرې دکلي

په کې هسک د شملو غرونه

په کې ورپخې د چلمو

نه نه وړان دی

کلی وړان دی

يوه ځاله په کې نشته

ها د بنکلو توتکيو

يو نغری هم اباد نه دی

دا بيوه لاس نښه

لښتي وچ شول

ويالې وړانې

سین د تورو کانو غرشو

اوس حيران یم چې دکلي

دا هېلی یه چبرته لامبي. (۵)

ننگيال په خپلو دغه ډول شعرونو کې د جنگ هغه رښتيني و حشي خبره ډېره بڼه تصوير کړې ده چې زموږ وطن خوري، زموږ اولس وژني او زموږ د هېواد ټولو ارزښتونو ته گواښونه کوي. ننگيال ددغو غميزو په انځور گزي کې شاعرانه او هنري ارزښتونو ته بشپړه پاملرنه کړې ده او هيڅکله يې دښکاره، برينډو او څرگندو شعاري خبرو په څېر دغه مسایل نه دي راوړي، بلکې له شاعرانه ښکلا و سره يې يو ځای کړي دي، او همدا د ننگيال ددغه ډول شعرونو دارزښت بنسټيز ټکی دی، همدغه خبره ده چې شعر له عادي او خبري مسایلو را جلا کوي.

دويم ننگيال د شاعرۍ يوه بله دارزښت وړ ځانگړنه داده چې د هغه شعرونه له عاطفي شپو ډک دي. د هغه شعرونه لکه د عاطفي سيند، لکه د عاطفي سمندر، داسې دي. دهغه په زيار ترو شعرونو کې ديو خواخوږي، ديو زړه سواند (انسان) عاطفه په خپل اوج کې ځان را څرگندوي. ډېرو شاعرانو او شعر پوهانو په شعر کې دژورې عاطفي پر شته والي ټينگار کړی دی. عاطفه او په عمومي توگه احساسات د شاعرۍ له اساسي برخو څخه گڼل کېږي او په دې کې د پاملرنې وړ خبره داده چې څنگه دغه عواطف په شعر کې دانتقال ځواک پيدا کړي؟ د ننگيال په شاعرۍ کې دغه ځواک وینو. د «داکلی مه وړانوی» د شعر يوې کوچنۍ برخې ته پاملرنه کوو...

داکلی مه وړانوی !

گورئ چې هلته لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

گورئ چې هلته د بامو پر سر نورسي پېغلې

کتار، کتار

دلمر تر وړانگو خپل بيکي جوړوي

او په ميينو ژبو

د پېغلتوب غوږکې د ځوان کې د ځوان هوس سندرې بولي

داکلی مه وړانوی

داکلی مه وړانوی... (٦)

ننگيال ددغه ډول عواطفو په باب، له «ډيوې» سره په يوه مرکه کې ويلي وو. «هغه چې ډېر عاطفي نه وي، زما په اند نه شي کېدلی چې ډېر بڼه شاعر شي. دخپل ژوند يوه کيسه درته کوم: داوړي يوه توده ورځ وه. په ډېره کې ناست وم. يوازې او تنها له خپلو سوچونو سره لو بېدم چې يو ماشوم چې په يو لاس کې يې يو مړ ژواندی چرگ او په بل لاس کې يې تېره چاره وه، راته راغی چې چرگ يې حلال کړم. نه مې غوښتل چې خپل لاسونه په وينو سره کړم، خو چرگ ناروغه و، مړ کېده او هلک زاری. راته کولې، چرگ مې حلال کړ خو اوس چې له هغې ورځې نه درې کاله تېره دي، هغه چرگ مې خوب ته راځي، وسله وال وي، په ټوپک مې ولي، چاره پرسره وي، حلالوي مې، په اوونۍ کې يو ځل داسې خوب حتماً وينم...» (٧)

ننگيال د عاطفي شاعری، يوه ډېره مشهوره بيلگه «بنکاري ته» دهغه شعر دی.

... ای بنکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې د اسپینې مرغی، والوزي

لارې شي جوړې جوړې گلونه شي

بنگلي شي، بنایسته شي امبلونه شي

واخلي په وزر وکې تنکي بچي

و مو بني سينو کې گلابي بچي

سپیني سرې مینو کې زرکني بچي

پام کوه،

پام کوه ماشې له گوتې مه وروپه (۸)

د اسحاق ننگيال په شعر کې دغه ډول عواطف، د هغو احساساتو په بڼه نه دي چې «شبهه يي» او «موقتي» ارزښت ولري. ننگيال عواطف د يو شاعرانه زړه ډېرې ژورې «انسانې» مينې څرگندوی دي. لکه چې په همدغو عواطفو کې د شاعر زړه هم څاڅکي څاڅکي راڅخېږدې او ځکه خوبې داسې ژر هغه شاعر زړه ودرېږدې. دريم کوبل ټکی چې د ننگيال په شاعری کې د پام وړ دی، هغه د اوچت شاعرانه تخيل لرل. د نويو مفاهيمو او شاعرانه ترکیبونو جوړول او د بنکليو شاعرانه تصويرونو نوښت دی. هغه په شعر کې له دغو نويو شاعرانه ترکیبونو، ژبې ته يوه نوې بنکلا وربخښي او د نويو تصويرونو له لارې زموږ د معاصرې شاعری تابلو گانې رنگينوي او د پاملرنې وړې گرځوي. کله کله خويي په شاعری کې د اسطورو راوړنه او پر ځای کارونه هم د هېرولو نه ده او دغه راز يې شاعرانه او هنري سمبولونو ته غور په کار دی. دغه راز موږ وينو چې د اسحاق ننگيال د شاعری دغه گڼې بنکلاوې او دغه د نوي شاعری بنسټيز ارزښتونه هم دهغه په غزلیزه شاعری کې ځان راڅرگندوي او هم په آزاده شاعری کې لومړی يې د بنکلي او روان بيان، خو اوچت تخيل ننداره، په دغو

غزلیزو بېلگو کې گورو.

ويلې ويلې په درگاه کې د صنم مرم

پر سرو شونډو د گلاب لکه شبنم مرم

د سلگو مزل مې خدایه چې لنډ نه کړې

ستړی ستړی بې په هر گام او قدم مرم
پاڼه نه يم چې په تش لوگي لمبه شم
لکه شمع تر سبا قلم قلم مرم
وچو شونډو ته مې ست د خمار خه کړم
ساقې! دلته چې په څنگ کې د حرم مرم
د خوانۍ شپې مې جنت ته نيسه مه ردئ
زه سرکښه په لمبو د جهنم مرم (۹)
او روڼ مې مستقبل شو خو تبارووينو
رب دپسړيو مې اغـزو ونـيو
ماوې چې مړوند به بې زر پـوشـه شـي
مات په کې بنگرې شول هتکړو وينو
چېرته يو سم جام د شرابي عقل
ځای د ميکدو چې مې کعبو ونـيو
نور مې نواشنا په پلو مه راځه
دلته هر قدم قصا بخانو ونـيو... (۱۰)
او بيارانغلې لېمو ته په پستو پستو وزرونو
زما د خوب کوترې ستا دسترگو له بامونو
خلو وهلي گوره څه خواره واره پرې گرځي
د شونډو بوراگان مې ستا د شونډو پر گلونو
په خپل شرنګ به ويده شمه په خپل شرنګ به راوين شم

بنگړي مې کړه دلېچو، گرځوه مې په لاسونو
زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ورکوټی کلی
دا سیند چېرته جانان او کېږدی د حسابونو
لا بنکاري چې موده د لېونتوب مې پوره نه ده
یو څوک راته نارې وهي دغرونو له سرونو (۱۱)

همدارنگه د ننګیال په آزاده شاعری کې دنویو شاعرانه مفاہیمو او ترکیبونو او دغه راز د شاعرانه سمبولونو سیند بهاند دی. د
ننګیال شاعري، د پښتو د آزادې شاعری په عمومي مطالعه کې هم د پوره پاملرنې وړ ده. په پښتو آزاده شاعری کې د ننګیال
هستونې ښکلې او پیاوړې دي.

داد سپرلي د شینکي باد وزرونه چا ترلي؟

چې د تیارو په جهنم کې داغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیو نه شکوي

او د نرگسو داموسکی موسکی رنکینې سترگې

دلاس په نوکو باسي.... (۱۲)

او د بوي بلي آزادي شاعری د بېلگې یوې برخې ته یې هم پاملرنه کوو.

.... بېگناه شپونکی باد ستا د څڼو له غروراغی

په پگړۍ کې یو ټکی د یو گل نه و

له نری ملا نه یې دلمر هغه زرین و مستنی نه وراتاو

چا یې په تشې اورینې رینې بخی یو د سنورو نانج نه وایښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مسا پر شو ورنه

خومره تنها

خومره یوازي ده

زما دکلي بنکلي نازولي سپورمی.

بېگامه مې خوب لیدلی.

زمورډ کلي د چنارو تر شنو سپورو لاندې

پر هغو نو یو پلنگي کتونو

بو خو کارغان ناست دي

رېلی د لښتو وروي پرې. گدوي ځانته زمورډ کلي سپینې هېلی. زمورډ کلي په دېره کې د چلمو د کږو وړو لوگیو پر ځای خورې وړې دي د بنایسته هېلیو تکې سرې د پېغلتوب وینې.

کلي کې یو سپوری د برېتو

او یو شرنگ د سپینو تورو نشته

رښتیا !

د کلي په دېره کې

د زلمیو څپورو

د اتن هغه سکني ما بنام درياد شي که نه؟... (۱۳)

څلورم د اسحاق ننگيال په شاعری کې د شاعرانه ملنگۍ، شاعرانه لېونتوب، باغيتوب او ياغيتوب گڼې بېلگې هم را ترسترگو کېږي. دغه شاعرانه لېونتوب او ياغيتوب، د هغه شاعری ته يو جلا رنگ ورکړی دی. د مستې او باغي شاعری نمونې يې د لېونېو شاعرانه ولولو څرگندونه کوي.

ملا څه مې دورځې په دې ډکو کا سو ولی

دازه د توبونه يم که توبو کې اثر نشته؛

تويې مې زړه کې سوځي که توبوته مې زړه سوځي (۱۵)

بنکل کړلې زاهدو د ساقی گوتې

ماتي شوې توبې په هوا الوتې

دې بحر نو شی. خو دې حیران کړمه

شیخه زنگېدې په هوا والوتې

تا چې کړې ښکاره له لوپتۍ سترگې

خلکو نه شملې په هوا والوتې... (۱۶)

د شاعر دغه ډول شعرونه کله کله د پښتني عنعنوي، کلتوري او اخلاقي ارزښتونو په پام کې ساتلو سره، له هغو هم پښه اړوي او د نمونې په ډول، کله چې د «گناه» په نوم شعر داسې پیلوي.

خومره ښکمرغه يم گناه کومه

تمامه ورځ ورپېڅې د باد له ژرندو باسم

او د لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

خومره نيکمرغه يم گناه کومه... (۱۷)

نو شعر په داسې ډول پای ته رسوي چې د کلتوري، عنعنوي او اخلاقي ټکو په پام کې ساتلو سره یې یو لوی شاعرانه لېونتوب او یا غیتوب گڼلی شو. د داسې څرگند او برېښې بیان بېلگې به په پښتو شاعرۍ کې بیخي لږې وي. دننگيال بې وخته مړینه، د پښتو پر نوي شعری بهیر، تندر له گوزاره کمه نه وه، او دغه گوزار د پښتو یو ننگيال، بو بريال شاعر له دغه بهیره واخیست او دومره په بېرله لکه چې ترې پټ کړی یې وي لکه تښتولی چې یې وي. ننگيال، یو گل و، یو ملنگ و. دغه گل لا بشپړ غوړېدلی هم نه و، چې پانې پانې شو. دغه ملنگ لا د خپل شعر کچکول د فطرت د ښکلا او رنگینو له ډالیو بشپړ نه و راډک کړی چې کچکول ترې چا پټ کړ. ننگيال به د خپلو شعرونو په کرښه کرښه کې ژوندی وي. خو کاشکې هغه د پښتو د شعر د لا ښکلې کېدونکې ناوې د سینگار لپاره لږڅه نور وخت هم لرلای.

دا مجموعه

زموږ نومېالی شاعر اسحاق ننگيال دوران کال ۱۳۷۷ لمريز د غويي (ثور) په اتمه د (۱۱۹۸ ع ۱۹۸۰) د اپريل ۲۸) د افغانستان د معاصر تاريخ په دغه دوره ورځ له نړۍ سترگې پټې کړې. دهغه په مرگ د افغانستان ټولې ادبي او کلتوري کړۍ غمجنې شوې. دهيواد په داخل او نړۍ په گوت گوت کې افغانانو دهغه يادونه ولمانځل او دغونډو او محافلو په لړ کې يې دهغه پر مرگ خپله غمشريکي څرگنده کړه. په همدغه لړ کې د ۱۳۷۷ لمريز د غبرگولي په نهمه ۱۹۹۸ ع دمې په دېرشمه د جرمني د کولن په ښار کې « افغانستان د کلتوري ودې ټولنې » له خوا دهغه په باب يوه درنده ياد غونډه جوړه شوې وه. ياد هسوي غونډه کې د شاعر پر ژوند، شخصيت او

اثارو گڼ شمېر مقالې ولو ستل شوي او يو شمير شاعرانو دهغه پر بې وخته مړينه د شعر د اوبښكو څاڅكي توي كړل. په همدغه غونډه كې «د افغانستان د كلتوري ودي ټولني» غړيوو پتبله چې د اړبناد ننگيال د ناچاپو شعرونو مجموعه د همدې ټولني په لگښت چاپ شي او د هماغه نېك كار لپاره په هماغه ورځ يو شمېر دوستانو يو ولس سوه ماركه سره راټول كړل. څوكاله پخوا گران ننگيال د خپلو ناچاپو شعرونو دوه كوچنې مجموعه زما په نوم له كابل په پېښور ته رالېږلې وې او ورسره يې زما په نوم دغه ليك هم د خپلې مجموعه په پيل كې ليكي و.

ډبرگران انځور صاحب!

هيله ده چې ژوند ډېر درته بدنه وي، او لكه پر مور چې بې وكړل، هاسې مير شي يې درسره نه وي كړې، زموږ خو ژوند څه ژوند نه دی او بايد همداسې هم وي، ځكه زما په اند ژوند پوچ دی ژوند رنځ دی، ژوند قاتل دی او ژوند له ژونده غچ اخیستنه ده. حتا ډېر ښه ژوند هم د شرابو هغه پيال ده چې د پېغمبرانو له ستوني نه تېرېږي. څښل، خوړل، كار كول او ويد بدل، دادي هغه كليمې چې خدای (ج) د ژوند په نامه د ژوند يو په ځوليو كې اچولي دي، او زما ژوند خو تاته له هر چا ښه څرگند دی، ټول عمر مې له هل دوو نومونو سره ژوند وكړي.

بښينه او شعر، سره و موژلې او پر ژوند مو نارې تو كړې. بښينه يې رانه هم واخيسته، او اوس زه او شعر دوه په دوه سره ژوند كوو. ډېر كله هغه له ما مرورو وي او زه له هغه «دريمگري» نشته چې سره پخلا مو كړي، او كه سره پخلا هم يو هغه تېره لېونۍ پخلا يښه نه ده، ټوله ورځ راته د عقل او منطق ناندري غږوي... بښينه خو لاره مگر شعر تر اوسه راسره شته. دوخت لوبې مې وپروي چې له ده هم خلاص نه شم. پخوا به مو هره ورځ د مرگ ننداره كوله، اوس يې هر شېبه نندارې ته ناست يو، مرگ مو په وينو اورگونو كې ځاله كړې ده. يوه شپه به سوچونو كې ډوب وم چې يو څه مې زړه ته راو لوېدل، زړه مې راته وويل چې دا خپل څو خام او نيمگري شعر گوتې تاسو ته امانت درولېږم چې كه څه وشول ضايع نه شي. بښينه خو تر ما دمخه مړه شوه، وپرېږم چې شعر مې له ما وروسته هاسې نه شي. او كه هېڅ هم ونه شول راته چاڼ خوبه يې كړې! څو شعرونه مې له «سپنتا» سپين ږيري سره پاتې شول او له ما سره يې اوس كوم نقل نشته، هغه غوښتا څه پرې وليكي خو حالاتو وخت ورنكړ. كه مې چېرې بيا وموندل نو دروبه يې ليرم

يوه ورځ به كه خدای كول سره له نږدې وگورو.

ستا لېونۍ ننگيال

۱۳۷۱ / ۵ / ۱۲

كابل

ما هماغه وخت غوښتل چې دغه دواړه برخې په يوه مجموعه كې چاپ كړم، خو دابه د خدای تعالی (ج) رضا وه چې زه د اوږدو لارو مساپر شوم او اوس هغه مجموعه د ننگيال له مړينې وروسته خپرېږي ما د خپل اوږد سفر په پيلامه كې هغه مجموعه خپل گران ورور او تكړه شاعر او ليكوال لال پاچا آزمون ته د امانت په توگه و سپارله. له بناغلي آزمون څخه د زړه له كومې مننه كوم چې زما او د ننگيال هغه گډا مانت يې، د يو ستر ادبي يادگار په توگه دغه څو كاله په ډېرو كړ كېچنو حالاتو كې له ځانه سره وساته او دادی اوس د شعر مينه والو ته وړاندې كېږي. دغه راز له خپل گران ورورو، پياوړي ليكوال او د پښتو له سوي ستي خدمتگار

اسمعیل یون خخه هم زیاته مننه کوم چې دغه مجموعه یې چاپ ته چمتو کړه، له هغو یادو شویو مجموعو سره بېره یې د گران ننگیال نور ناچاپ شعرونه هم ورسره یوځای کړل، دغه راز یې د هغه د چاپي شعرونو څو وتلې بېلگې هم ورسره ملې کړې او داسې یوه ارزښتمنه مجموعه یې ترې جوړه کړه. له نورو ټولو هغو دوستانو څخه هم مننه څرگندوم چې له ډولونو څخه په یو ډول یې ددې مجموعه یې په چاپ کې مرسته کړې ده.

په مینه او درنښت

ژرین انځور

۱۳۷۷ امریزدوږی ۲۷

۱۹۹۸ ع د سپتمبر ۱۸

جرمني د کولن ښار

اخځليک

- ۱- ننگيال، اسحاق، څاڅکي... څاڅکي... کابل، د افغانستان د ليکوالو انجمن: ۱۳۶۸ لمريز (۶-۷) م، م
- ۲- همدغه اثر. (۱۸-۱۹) م، م
- ۳- همدغه اثر. (۹۲-۹۳) م، م
- ۴- ډيوه (مجله-لندن) ۱۳۷۴، غويی (۱۹۹۵ ع می) ۱۷ گڼه (۲۱) م.
- ۵- ازمون، لال پاچا. پگړۍ کې کم نه يې له کاکله (د نارنج گل د دوديزې مشاعرې په وياړ) ننگرهار (د اطلاعاتو او کلتور لوی رياست) ۱۳۷۶ لمريز، (۱۴۷-۱۴۷) م، م.
- ۶- ننگيال، اسحاق، څاڅکي... څاڅکي. (۲۲-۲۳) م، م
- ۷- ډيوه (مجله-لندن) ۱۳۷۴ وری (۱۹۹۵ ع اپریل) له اسحاق ننگيال سره د بناغلي اسمعيل يون مرکه (۱۵) م.
- ۸- ټکور، افضل، داليکوال او د څېرې (د اسحاق ننگيال د شعري بېلگو برخه) کابل، ۱۳۶۶ لمريز. (۴۲۸-۴۲۹) م، م.
- ۹- ننگيال، څاڅکي... څاڅکي (۴۷-۴۸) م، م.
- ۱۰- همدغه اثر (۸-۹) م، م.
- ۱۱- آزمون. پگړۍ کې کم نه يې له کاکله گله. (۱۴۸) م.
- ۱۲- ننگيال، څاڅکي... څاڅکي (۳۷) م.
- ۱۳- ننگيال، کله چې لمر شين شي. آزاد افغانستان، جريده د افغانستان د مطالعاتو مرکز، پېښور. لومړی کال، لومړی گڼه، ۱۳۷۷ هـ ش، وری (۱۰) م.
- ۱۴- ننگيال، څاڅکي... څاڅکي (۲۶) م.
- ۱۵- همدغه اثر (۳۹) م.
- ۱۶- همدغه اثر (۶۹-۷۰) م، م.
- ۱۷- ننگيال، گناه، ليمه (مجله-مسکو) لومړی کال، گڼه، ۱۳۷۶ سنبله (۱۹۹۷ ع سپتمبر)، (۵۴) م

هغه شپي ، هغه کلونه

داچي لگيا يمه زخمونه شمارم
تورو کمخو ته دي گلونه شمارم
تاچي پري ايښي نازولي قدم
هغه کوڅي هغه بامونه شمارم
ستاله رښتيا ستاله درواغولوگي
څه دي وعدي څه دي لوزونه شمارم
حسن يی يو دي یی مغروره په څه
ته چي خالونه زه داغونه شمارم
ته لوبوه په گريوانونو اميل
زه د گريوان زړه تارونه شمارم
حساب يي ورک شي راته راشي خدا
خومره ساده يمه غمونه شمارم
کله به راشي په مزار د ننگيال
هغه شپي هغه کلونه شمارم

کابل ۱۴۶۴/۱/۲۶

خبري تنده

ټول عمر درنه ده سپکېدو ته چې يې پرې نږدئ
خاوره پښتنه ده او پردو ته چې يې پرې نږدئ

پرې رده خبري تنده چې بيا پسه وينو ماته شي
گرمه معرکه ده سرېدو ته چې يې پرې نږدئ

سره چې وړي اورونه په کمخو کې د پښتو ناوې
ښه ده چې لمبه ده لوگېدو ته چې يې پرې نږدئ

زلفو د جانان ته چې خو سرې وينې غوټې نشي
لار په وينو سره ده وچېدو ته چې يې پرې نږدئ

نن مې د خوشحال توره چې بيا هوس د شرنګ لري
تاوه په شرنګ ښه ده چوپېدو ته چې يې پرې نږدئ

گورئ چې آسمنا کې وريخ د ستورو د لار پل وهي
ورخ خولا اوږده، ده تورو شپو ته چې يې پرې نږدئ

وړي يې چې غرور ته ثريا په جام د سترگو کې
نېغه مو شمله ده کېدو ته چې يې پرې نږدئ

کابل ۱۳۶۴/۹/۱۷

طلایي ماهیان

سهر اوچت شو

دتيازو لمن يې خيرې کرله

او سپرلنيو وړمو

ددې شينکي آسمان په دښتو کې

په سرو منگلو

باغ دنارنجو جوړ کې.

او ،

ددې لوی درياب په غاړه کې

دحسن په کور

دشنو اوبو دسپينو سپينو آينو دپاسه

دسرو لمرونو

طلایي ماهیانو ولا مېلې.

کابل ۷ / ۲ / ۱۳۶۵

بنکاري ته

سیندونه هم مري

اسحاق نگیال

اي ٻٺڪاري اشنا در ته سلام كوم
پريڙده چي دا سپيني مرغى والوزي
لاڙي شي جوڙي جوڙي گلونه شي
ٻٺڪلي شي بنايسته شي اميلونه شي
واخلي په وزرونو ڪي تنڪي بچي
سپيني سري منبو ڪي زرڪني بچي
پام ڪوه!

پام ڪوه ماشي ته ڪوتي مه وروڙه!

* * *

اي ٻٺڪاري اشنا! در ته سلام كوم
پريڙده چي داشنو جلگو ڪي وڄلي
پيغلي د هوسيو د امان په لور
واروي پيڪي د شنه آسمان په لور
وخاندي راتاوي شي مستي وڪري
ورغري نخري وڪري خونبي وڪري
پام ڪوه!

پام ڪوه ماشي ته ڪوتي مه وروڙه

* * *

اي ٻٺڪاري اشنا! در ته سلام كوم
پريڙده د غنچو په لمن پريوڄي

زمورډ د كلي باغ كې د سپرلي بلبل

زمورډ خمارونو شرايي بلبل

پريږده چې په سرو مښو كو وبولي

زمورډ بام د پاسه د سپرلو سرود

بن ته د غوتيو د ښكالو سرود

ځمكي ته دور يځو بارانو سرود

پام كوه!

پام كوه ماشې ته گوتې مه وروړه!

* * *

اي ښكاري آشنا! درته سلام كوم

گوره د ابې ژبې مرغان مه وله!

نه يې چې كوم وور بچي بې مور ه شي

ته هم گوره پلار يې او بچي لري

پيغله لور ښايسته زوى گلالي لري

درد لري، ارزو لري، زړگي لري

نو!

اي ښكاري آشنا! درته سلام كوم

پام كوه ماشې ته گوتې مه وروړه

كابل ۱/۳/۱۳۶۵

څار

باده! لږپام کوه

ورو، ورو چليږه

دوير گلان مي د سهار له اننگو ټول کړي

دوريځو سيورو ته مي ايښي دي

بي خوبه ککي

ددرو اغجنو ستورو

لاري څارم!!!

کابل

۱۳۶۵/۳/۶

گناه

هیره دې جفا که نور دې نه درخم په کلي
داخلي خوله راکه نور دې نه درخم په کلي
مادرتنه نيا زبين زړه گي توتې توتې راوړی
هیره دې ادا که نور دې نه درخم په کلي
نن راته ساقی دا نگوري میو ست مه کړه
شونډې دې مینا که نور دې نه درخم په کلي
خوله خودې بنسپرانه غیر دعا ته جوړه نه شوه
سترگو کې مو سکا که نور دې نه درخم په کلي
تول عمر دک نه شو تش کچکول د گدا سترگو
زه ملا مت نه یم صبر مات شو ته مې بنکل کړې
معافه مې گناه که نور دې نه درخم په کلي

کابل

۱۳۶۵/۵/۱۶

غزل

زرگيه او بنکهد د ليمو شوې دادي څه وکول
تير د قاتلو په کو خو شوې دادي څه وکول
دلته د بنکلو مينه سر غواړي د عشق په بدل
راغلي مين په داسي غلو شوې دادي څه وکول
دلته خولاری د جنون وې د هوس خونه وې
تاو د جنون په زنجيرو شوې دادي څه وکول
قدم چې خوشې دلته اخلي په اغزيو لگي
ته يی په خيال د پسرلو شوې دادي څه وکول
ته خو پښتون وې سر تپتي دي چاته هم نه وه زده
بې شرمه دلته په سجدو شوې دادي څه وکول.

تشي حجرې

گلو نه شته خوله وړمو خالي دي
جا مونه ډير دي له نشو خالي دي
نورېې نو شرنگ نشته چې پا مې خوي
سپين مړوندونه له بنگړو خالي دي
نجونې سر توري شوي بهر نه راځي
ځکه قبرونه له ډيوو خالي دي
چې يې پيزيب شي زنگ وهلې کړي
دغه کوڅې له ليو نو خالي دي
چې مې رقيب په کلي زغرده راځي
بنا يې حجرې له پښتنو خالي دي.

۱۳۶۶ کابل

د سرووینو د شیو خانگي...

د سپوږمۍ ټيک په وربل کې

داله کوم لوري نه راغلي؟

د مو سکا په ډکو شونډو

د ساره ژوندون زندان ته!

* * *

دلته مرگ دی، دلته وينې

مور پر خپل ژوندون په تنگ يو

تا بي غمه جهان پر بنسود

د ژوندو مرو ميلمه شوي

* * *

دلته زموږ د ژوند پرولو

زموږ د ميندو په سينو کې

د زلميا نو په ککو کې

د پيغلو ټو په کمخو کې

رازنگيږي، رازنگيږي

د سرووینو د شیو خانگي... ۱۰ / ۲ / ۱۳۶۶

شپه

تا سو پر کمخيو باندې تيره کړه
موربه شپه اغزيو باندې تېره کړه
داد ژوند مروړلي او ترخه کيسه
ټوله مو سپر غيو باندې تيره کړه
يوه شېبه رودل به وه د شپوله تي
دا شپه مو پيريو باندې تيره کړه
تا خوپه سرور، ما د نشو ډولي
تورو ترې ميو باندې تېره کړه
ډيروسستمگرو مو دوخت توره
خو خلي مريو باندې تيره کړه.

کابل

۱۳۶۶/۸/۲۵

نصیب

مورچي له آره د شپو روږدي يو سبادې نه شي
که په خو شمعو شپې رڼيږي نورنا دې نه شي
خيردې زموږ د باغ گلونه که تالا تالا شول
ستاد بنايست، ستاد کمخو غرونه تالا دې نه شي
د خپل تندي تبارو کې ډوب شوم ستا اوربل مې شو هېر
ستاد بېلتون خوب مې ليدلی دی رښتيا دې نه شي
خوامو اغزو، لاره اغزو، کلی اغزونيو لوی
داسي سپرلی کې که راځي گلونه رادې نه شي
مور د تقدیر مانو په وچ سمندر ټول لاهو کړو
دغه نصیب به وي زموږ خود بل چا دې نه شي

جلاآباد

۱۳۶۶/۱۱/۱۳

انگازې

چوپه چو پتباده

لارې چوپې دي، کوڅې چوپې دي

چرگانو نارې نکړې

ملا آذان ونکړ

* * *

داڅه سهار دي؟

چې له یوه کوره یو غږ

د یوه ورد خلاصیدلوونه خوت

چرگانو نارې نکړې

ملا آذان ونکړ

* * *

واتونه تش دي

د سوالگرو ماشومانو

پرې نازکې چغې پلنې نه شوې

چرگانو نارې نکړې

ملا آذان ونکړې

* * *

خو يو غږ اورم،

يو غږ وينم،

يو غږ څښم

چې مې به ذهن کې ژړيږي

انگازې کوي

په ماته ژبه وايي راته:

کارغان راغلل

کارغان راغلل

کارغان تورې غاړې راغلل

واي! زموږ د باغ گلونه

واي داوڼې، دافصلونه

کابل

۱۳۶۷

ژوند ته ژړا

سترگې دې شته

ته راته گوري؟

غرې مې اورې که نه؟

ژوندونه! نن دې پتو سترگوته

يو غلى مسا پرنا ست يم

چې اسويلو ته مې

دباد او توپانونو

دكاروان او بڼې ستمى كوي

او دغم اورته مې

دغرونو

اوددښتو

دبرينې پښتۍ وسو خېدې ،

او ښكې مې بېرته خورا! .

كابل

۱۳۶۷/۸/۲۸

درشل

چې پراغزنو لارو څو سبا گلونو کې څو
د عشق درشل ته په سکروټو په اورو نو کې څو
شپو کې د لمر زړې کروورېځي په ستورو و لو
پاتې منزل پوری اشنا په سحر و نو کې څو
کېرې کوشی که د سفر څوله تبارو ډکې دي
دوینو سور مشال په لاس کې تور تمونو کې څو
له زړونو پر خې اوروو پر جل و هلی فصل
شیبې، شیبې لکه ورمې مراوو باغونو کې څو
ودصل لاره کې رقیب خیر که کوهی کیندل
سبا به غاړه غړی یاره! منزلونو کې څو

کابل

۱۳۶۷/۴/۳

لوونه

گډ شول هر خواته په کروندو لوونه
موربه کوو د خپل سرو لوونه
ته دي گلان دلی دلی وره پیر سر
مورته راپیښ دی د غو نچو لوونه
اوس په کی کیږي داغزو لوونه
خواشیني نه یو پر بی سرو تنو
مگر چه نه شي دشملو لوونه
خیردی که نور راکی څه پاتی نه دي
وطنه! خاردرنه دزرو لوونه

کابل

۱۳۷۶/۶/۳

مات خوبونه

هيڅ نه پو هيږم ،

چې سببا به مې د ماتو ارمانونو

مړاوي شوي بن کي

د شنو اغزيو با چاهي

پر کوم گل اور بلوي ؟

هره شيبه ، هره گري مې

د خوږو خوږو خوبونو

دماتيډلو آوازونه اورم.

* * *

هره شيبه ، هره گري

له خپله خانه تښتم

هره شيبه ، هره گري مې

څوک له خانه شري .

ديو ځنگله په خانگو ناست يم

يوه سيوري ڪي مي ڄاله ڪڙي

سيوري زما په هره ساڪي

ڄغلوئي د خپلي سا تنستي ؛

زه ،

سيوري ،

ڄانگي ،

لاس په لاس د تور ڄنگله له با چاهي نه

د غريبي مهاجري ڪورني په خير

په گده تنستو .

* * *

زه دمزل په هريو گام ڪي

د پرون شاهدان وينم

او دنن شهيدان .

زه مي د غرونو او خيريو

د گونگي ژبي اورينو افسانو ته ناست يم

چي هره ورځ ڪي راته بنبيي

پر خوني ٽڪو دوينو

او اورونو تاريخ .

* * *

زه يي په سترگو ڪي

سيندونه هم مري

اسحاق ننگيال .

دخپل نن او پرون

ماتې هندارې وينم.

زه په زړو هديرو لولم

دنيكونو په لاسونو کې

د نن د زيريدلو كيسې

کابل

۱۳۷۶ / ۶ / ۱۸

کوټنی

نورمې تردې چت لاندې

خوب نه راځي

نور له خټینو دیوالونو

او بامونو سترې شوی یمه

ماته له دې ځایه نه لیرې

په ځنگله کې

یوه د غورگو کوټنی جوړه کړئ !

کابل

۱۳۶۷ / ۶ / ۲۴

باور

منم دژمي چي اثر نشته دی
خو په سپرلي هم څه باور نشته دی
گودر به وي ، نجونې به ډيرې وي خو
هغه د بنکليو مازيگر نشته دی
تڼاکه وم مگر اوبه چې نه شوم
د آتشي سترگو نظر نشته دی
لويې ډيری چې مو اغزو ونيوي
جگې شملي پگړی، په سر نشته دی.

کابل

۱۳۶۷/۶/۳۱

دمسکو پیغلي ته

زه چې گورم ستا د زلفو د مارپیچو غرونو باغ ته

ماته باد شي

زموږ د پیغلو وړان پیکې ، ځنگل سرونه

زه چې گورم ستا دشونډو د شرابو سره لښتي ته

ماته باد شي

پروطن مې د سرو وینو ډک سیندونه

زه مې خپل او هم خو ستا بخت ته حیران یم

پر ما کاني وروي ، پرتا گلونه.

مسکو

۱۳ اکتوبر ۱۹۸۸

ستري مورمي

هر خو زيببسمه ورو ورو (د بلبل اوبنکي)
هر خو زيببسم دوريببسمينو شونديو و خاڅکي
هر خو مو بسم په سيني غو بښني پبغلي
هر خو خيرم د نشو پر مينارونو
لامي مينه تاوده نه وي چي رايا د شي
دازخمي، زخمي وطن مې
هر يو گوت شي د شرابو
پيمان نه راته دزهرو
راته يادي کري مچکي
د ملگروسورت مې.
اي زما ورا نه وطنه
اي د مرگ او وينو کوره!
لر مې پر پرده، لر مې پر پرده
چي ميلمه يم پس له عمره
ديورپ د بڼا پيريو.

کيف ۱۹ اکتوبر ۱۹۸۸

زما زوی آرښ ته :

ستري شعرونه

زه دې له لرې نه آواز اورم

زه دې له لرې نندارې کوم

چې لټوي مې سرگردانه نا آشنا کوڅه کې

چې لټوي مې ددې سترو ميخانو غاړو کې.

خوزه

دښوونو د لاندې له خپل سيوري سره

بنيښه د غم د ميولاس کې

له هر گوت نه وروسته

داورلگيدو د کوچنۍ لمبې رڼاوولاندې

ستري شعرونه ليکم.

هو کې!

دوينو شعر، د غم شعرونه

اوستا د ماتو مې اوو شوپو آرمانونو غزل.

۱۳۶۷ / ۹ / ۵

راشئ او وگورئ!

راشئ او وگورئ!

زما دژوند دا «شنې شنې» اود «مستو» شاعريو شېبې

راشئ او وگورئ!

زما د غزلونو ميلاد او کوچينووالي دغه تنگې کوڅې

راشئ او وگورئ!

زما د شعر چغې مساپر مابنام کې

چې په سرو وینو لامبي

چې سترې ساندې بولي

چې تو تور تم کې د خو وچو اور لگيدو

دې کوچنۍ رڼاته

وينه شي، خاڅي او ژاړي سربداله دې کڼې ځمکې ته.

* * *

راشئ او وگوري !

زما د مړو خوبونو د آسمان دانرېدلې خاله

راشئ او وگورئ !

زما د غزل سترگو کې

خپې، خپې دوينو او سرو اوښکو چينې.

راشئ او وگورئ !

زما د شعر گلونه پانې پانې

الماسي برېښنده غاښو کې د خانوپاتې.

* * *

راشئ او ومې گورئ

راشئ او ومې گورئ

چې خنګه خلاص شم شو گيرونه د سهار له شنو بادونو سره

وايم چې نه يې ليکم

خو پاڅم و خو ځم او گرځم

لاهماسې له غمو ډ کو شعرونو سره.

کابل

۱۳۶۷/۹ / ۱۰

شومه دم

راځه چې څه د ستورو دلالو نو شومه دم دی
په ځنود سپورمې کې د گلونو شومه دم دی
کیسې خو په والله چې د شرابو زړې شوي
جانانه د سرو شونډو د جامونو شومه دم دی
د شمعې په رنګ کې به مې ستا خیره لیدله
اوس راشه چې مې کورد مشالو نو شومه دم دی
خیالونه شول خپې خپې په شنه سین د آسمان کې
ته گوره چې آشنا! د غزلونو شومه دم دی
زما د انتظار شبي او ستا نیم کنبه سترګې
زما د شوگیرو، ستا د خوبونو شومه دم دی

کابل

۱۳۶۷ / ۱۰ / ۶

اجمل خٽڪ ته:

شمشاد شمله، زيرى خبرى

ته رانه ڄي اوزه تناهي پر ڄگر ڄگر ڄوم
دڙهن باغ ڪي دي ڪرم ياد دي پر سر ڄر ڄوم
اشنا! درتلي نشمه لار ٽوله اغزونيو لي
دزره پر گل دي لڪه پر خه هر سحر ڄر ڄوم
خاڄڪي غزل به مي ليڪه تا به تري جوڀ ڪر درياب
اوس به د شعر منگي خالي پر ڪوم ڄودر ڄر ڄوم
بي شڪه ڪور د پڻتنو ڪي لروبر خونشته
چي مي دزره «دالان» نه ڄي خاوري پر سر ڄر ڄوم
ستادا شمشاد، شمشاد شمله او ستا زيرى خبرى
لڪه روڻ ستوري په آسمان ڪي د خيبر ڄر ڄوم
ڄوره زاري درته ڪوم چي درنه نشمه هير
ستا «دغيرت چيغه» خوزه لروبر ڄر ڄوم

۱۳۴۷/۱۱/۳

د خاورين كلي ناي

هاغه ده وينم يې تر خاورو لاندې

بوه سپېڅلې خيره

اويو تنكي ماشوم

چې پوست په غيره كې نيولې دى د ځمكې ادې

تې وركوي

اوله خاورين زړه نه يې وركولې

د تورو تورو وينولې

* * *

هاغه ده وينم يې تر خاورو لاندې

يوه رنگينه پاڼه

يوه نازكه لښته

چې شنه بادونه يې خاورين كلي ته ځي

اوورته ساورکوي

باران بي زلفي مينځي

اوشنې وړمې يې غوړته بولي

دښاپست او دشني ميني کيسې.

* * *

هاغه ده وينم يې تر خاورو لاندې

يوه د حسن ډيوه

يوه بنا يسته شهزادگي

يوه دشنو، سپينو او سرورنگونو ډکه

نازولي ناوې

* * *

هاغه ده وينمه يې

چې له خاورين کلي نه راغله

دښاپست پراوړو.

* * *

گوره سپرلي راغې

هلته يو گل وټو کيد.

کابل ۱۳۶۷ کب

فصل

دخزان رتيلې گل يم په سپيڅلي بهار سوځم
دگونگۍ شمعي رڼا يم د شپې زيرم سهار سوځم
ورته او بنکه شم د سترگوزما ستري سفر گورئ
لايې کوز پر شونډونه يم چې په بنکلي رخسار سوځم
دکمڅيو د بن گل وم لکه روڼ دشفق څاڅکې
ستاد تورو زلفو غره ته اوس تنها لکه خار سوځم
دليلې زړه کې شوې هيرې د مجنون ليونۍ سترگې
ټول لوزونه ځوانيمرگ شول دوعدو پر مزار سوځم
دوفا دانې مې کښت کړې دجفا فصل زرغون شو
دژړا چم خومې نه زده خودزړه په انگار سوځم

کابل

۱۳۶۸ وری

بنکاري نظر

زده که دې خواږه نه دي تر څه خوارته ووايه
مات مات دې منگی شه جنی څه خوارته ووايه
زه ساده په غورو دلیمو کله پوهیږمه
نیمه راته ووايه د زړه خوارته ووايه
نه وایمه نه چې راته وکړه دوصل کیسه
خیردی یو غزل د بیلته خوارته ووايه
مادې د الفت زړې د زړه بر سر کرلي دي
ته پرې د سپر غود بارانه خوارته ووايه
سترگي مي باولی شوې تانکاري نظر ته کینا سته
اوس یې هغه وخت د قتلېده خوارته ووايه.

کابل

۱۳۶۸/۱/ ۱۸

زره سوی پر غوتی

نازولي غوتی راغله

د سپوږمۍ امیل پر غاړه

د سپرلي وینې پر شونډو

اود ستورو د سرو اوبنکو

په چپنو مینځلې زلفې

داډیری د سپینو واورو

د جلگو سپین کفنونه

یرغلونه د رلیو

د بخجنو بادو کریکې

تو پانې خو نړۍ وریځې

د ترخو سیلیو ژبي

د گلو نو د مرگ چغې

دویر جنو ورځو میندې

سیندونه هم مری

اسحاق نگیال

د نیستی پر سین لا هو شول
راته سور پسرلی شین شو
خو می زړه پر غوتی سو خي

* * *

زما زړه پر غوتی سو خي
چي د مرگ له پولې راغله
له لو خړو ډک جهان ته
د شرابو جام په لاس کې
خماري نشې په سترگو ،
خو شیبه پرې تیره نه ده
چې بې اور او توپان سو خي
د ثواب بنگرې پر لیچو
له گناه تشه لمنه
دازمو ږدوینو سین کې
دازمو ږد غریب سپرلي کي !!!

کابل

۱۳۶۷/۱/۲۴

د بي لارو لارو پيل

تاوي درختم به

مامې زړه درته باغچه باغچه کړ

زما د مړه اميد انگړ کړي

د نرگس او زنبقو گلان و غوریدل

زما د ذهن د آسمان

دا جل و هلي د بنتې

او وچې شوې چيني

لکه د شنه هسک کرونده کړي

د سپوږمۍ

اورنيو ستورو د موسکا وو پتي

ها سې پر فصل راغلي.

ستا د راتلو د شيبو تال کي زنگيدم زنگيدم

ستا د راتلو هر قدم ته مي د شعر پيغلې مينځې کړلې

ستا هر قدم ته مي د شعر نازولې وينې و پاشلې

سيندونه هم مري

اسحاق نكيال

خو ته رانغلي .

خو ته رانغلي د شينکي باد د کمځيو

غورځيدلي غوتی.

زما د بي گله شملې ول ول کې تلپاتي شوله

او هر سحر راته په ذهن کې

دا ستا د قدمونو

د بي لارو لارو پل نښي .

۱۳۶۸/۱/۲۹

کابل

سیلی

تورې سیلی دې به جونگړو کې رڼا نه پریرېدې
دلته د وینو لیونې چیرته خندا نه پریرېدې
چې د آشنا خورو ورو زلفو کې نشته گلان
ظالم وختونه د سپرلي ستونې کې سا نه پریرېدې
پرون په کانونن چې داسې په سکرو تو لگو
شیبې سلگۍ ته خو مو هیڅکله سبا نه پریرېدې
وینو کې زیرې ، پکې لوی شي ، پکې و مری بچي
قاتلې شپې دي د عا گوی کور کې د چا نه پریرېدې
داسې میلمه شو په وطن راته د مرگ سوداگر
چاته عزت ، چاته شمله ، چاته حیا نه پریرېدې.

کابل

۱۳۶۸/۲/ ۱۵

د شهادت کیسې

چامې د مات ، زخمي زخمي
او مړ اوې شوي خوب تعبیر ونکړ
چې مې د اوبنکو د گلونو نندارې ته
د دې لرې وطنو له باغونو نه
د شاتو مچۍ ولې راځي؟

* * *

چامې د زړه دوینو سین کې
وینې څښو نکي کبان و نه لیدل
چې بې د مستو خندا گانو
او پپالو له کر نگهار نه بې
دې لوی کلي او ټول وطن ته خوب نه ورځي.

* * *

چا د آسمان له چاودې زړه
زخمي سینې
اوله ویر جنو سترگو و نه پوښتل

چې د سپوږمۍ ناوې

دهسک د واک په منځ کې

د شهیدو ستورو وینونه

پر مخ ولې خالونه ایښي؟

او شپو ته بولي

د آسمان د طلايې بڼې

د هر گل او سرې غوټې

د زړه چاودون او شهادت کیسې

کابل

۱۳۶۸/۴/۱

درې نومونه

زما د دشتو پوښتنه ولی کوی؟

زه می د ژوند لپاره

درې نومونه ښکلی

اوله هر څه نه سپېڅلي لرم

شعر

شراب

اود شنو ولود شنو خانگو د غرمو سیوری.

کابل

۱۳۶۸/۴/۵

ماضي پانه

د سروينو پرون وينم
چې د نن شفق ته گورم
راته تېرې كيسې نبيي
د ماضي پانه آينه شوه.

* * *

چې کې لوی سمندر وينم
په ياغي خپو کې لا مېم
د زمان گلونه مينځم
د آزاد ساحل په څاڅکو
د نجات پر بېړۍ سوريږم
کله تندر کله اوريم
رنگوم د سکون څلي
وينېږم د ماڼو کلی
هر محل راته ميوڼد دی
هره دښته تا تره شوه.

* * *

چې کې لويو غروته گورم
ټول جهان راته شمله شي
داکړې وږې درې مې
راته رزم شي، جگړه شي
هره تيره د وطن مې
د جرگولو يه دېره شي
هره چغه د بابامې
پر «لاتيانو» زلزله شي
هر ټو توغ، هره جنده مې
د پرنگ پر سر لمبه شي
هره پېغله د وطن مې
ملالی شي، زرغونه شي
چې دامسته برېښنا وينم
راته توره شي تېره شي
د پرون غرورته گورئ!
چې زموږ د لاس وسله شوه.

* * *

لا دهسک څڼو کې زانگي
دا | سمان اسمان خيبر مې

داد ننگ د کسو تور شو
داجهان جهان سپين غرمې
لاد فتحې سرود بولي
داميوند ميوند سنگر مې
دغازې ادې خنجر مې
لاد تورو گوزار غواړي
د زلمي شهيد ټټير مې
زېرى! زېرى! چې لاسره مو
دننگونو معرکه شوه
داپه سرگټلې لاره
بيا زموږ په وينو سره شوه.

کابل

۱۳۶۸/۴/۷

حاصل

بیا مو په کلیو، کروندو کې
د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې
بیا مو د ژوند واپ
د سرو او ښکود ماښام شفق
په وینو سور کې.
او په دې سترپو مروندو کې
د غنمو او گڼیو د هر فصل پر ځای
هره شپبه د ځوايمرگ ژوند
او د سرو وینو حاصل اخلو.
کابل ۲۶ / ۴ / ۱۳۶۸

دا ستوري هم تويې شول

دا ستوري هم تويې شول

دا سبورمى هم بوره شوه

او ددې شپو تورو ځنگلونو کې زېږېږي

او لويږي د شر مېنو

او ددېنتو د بگوو بچي

* * *

دا ستوري هم تويې شول

دا رڼا هم مړه شوه

او د زړو کيږد بو منځ کې

د کوچنيو ماشومانو د خنداوو

او په غرو کې د زاړه شپونکي

د «های های» آوازونه تپ شول

* * *

دا ستوري هم تويې شول

سبا به لمر هم مړي

او مونږ د شپو بنده گان خاندو

درڼا وو د مرگونو

او شهيدو بنکلو ستورو ډلو ډلو جنازو پسې.

کابل ۱۳۶۸/۵/۲۴

هغه ورځ...

بيا به سره ليچي درامبيلو

زموږ د كلي د گلابو

له شينكي قده راتاو، راتاو شي؟

بيا به د سري غوتي ډولي.

د پسرلي پر مرمينو اوږو

راشي زموږ د كلي باغ ته؟

بيا به د غرونو

د زارې شپونكي په شونډو كې

د بين زړه

زخمي اسوبلي سا واخلي؟

بيا به زموږ د كيږدي مخه

دوريو له سپېڅلو او معصومو آوازو ډكه شي؟

هو کي !

همدا سي به شي

غرونه به هست شي

او داد بنستي به

له ډېرو ترانو سترې شي

خو هغه ورځ چې .

زما پر قبر

د پولادو شناختې هم ويلې وي .

۶۸۱۳/۷/۱۸

که سپوږمۍ نه وای...

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه بنکلي آسمان کلي کې

زموږ د باغ خوږو انگوروبه

د چاله حسنه رنگ اخیسته؟

او د کوچیانو کاروانونوبه

پر کوم لوري مزلونه وهل؟

* * *

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه بنکلي آسمان کلي کې

د مساپرو سلامونه به له لرې وطنونو

د آشنا سترگو ته چا رسول؟

اوزموږ کېږدی به

د تورتم له خونړيو لاسو چا ژغورلې؟

* * *

که سپوږمۍ نه وای

سیندونه هم مري

اسحاق نگیال

زموږ د شنه بڼکلي آسمان کلي کې

د شعر پېغلي به تنکيو آنگيو ته

د مينې خال له چا پوراوه؟

او دوختونو تروږمۍ کې به

د ژوند او د اميد گامونه چا اخیستل؟

کښت دې سمسور سپوږمۍ!

ژوند دې زرغون.

ځواني دې هسکه او ښېرازه اوسه!.

۱۳۶۸ / ۷ / ۲۴

کابل

لمبې په دام کې

دلته غوتۍ له ډېرې تندې و سوې

دلته د باغ ډيوې شوې قتلې

داغزو پر خو نړيو لاسو

اولته ځمکه شوه د سربو

او ارونو پر غرمو بدله

* * *

دلته په کليو کړوندو کې

د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې

دلته دژوند واپ

د سرو او بنکو د ماښام شفق

په وینو سور کې

او په دې سترېو کړوندو کې

د غنمو او گڼيو د هر فصل په ځای

هره شېبه د ځوانيمرگ ژوند

سیندونه هم مري

اسحاق نگیال

او د سرو وینو حاصل اخلو.

* * *

دلته په سترگو کې

تنکی او بنکې هم و چې شولې

دلته سیندونه، گودرونه

او وبالې تری شول

«دلته ډوډی وړې ده».

* * *

دلته د شنه سپرلي دگلو دزېرېدا

او شهادت نېټه راغبرگه شوله

او زمونږ په مېنو او جونگړو کې

خواره لويگي

زموږ د ژوند د پای ټکي شول.

* * *

دلته وطن په وینو سوردی

او لگېادی زموږ د وینو پر مدار خرخي

دلته زموږ د او بنکو سین کې ملایک او شیطانان،

او پرنېټې او تور دېوان سره په گده لامبي

دلته دغرونو غرور مات دی

او هر سین ته اټکړی دي پرتې

دلته د اور لمبې په دام کې نیسي.

سیندونه هم مري

اسحاق نگیال.

* * *

دلته اوبه، دلته اورونه، دلته خاوره

اوبادونه رانه غلو وړي دي

دلته د سترگو له ككيونه قى شوى

دشملو او لوپتوانخور

دلته زموږ د لاس تسبې لو د لوليو

او لغړ و فواحشوپه غوړو كې زانگي

دلته و بالې ترې دي

«دلته ډوډى وړې ده».

۱۳۶۸ / ۷ / ۲

كابل

بنېرې په مالت کې

جانانه! دلته مه راځه لمبې دي په مالت کې
زندۍ دي زولنې دي، غرغړې دي په مالت کې
چې ته به لوبېدې پکې اوس هغه گلان نشته
ايرې دي په مالت کې، هديرې دي په مالت کې
د مينې گودوران شو د منگيو کتار مات دی
له سرو وینو نه بيا جوړې وپالې دي په مالت کې
سبا به وي منم خو په ماحول کې د کوډگرو؛
په موربه خو خورې ورې تبارې دي په مالت کې
دزه هم سترې نه شو پرموږ زورد ستمگرو
هر خو مره که ژړا وې دي بنېرې دي په مالت کې

۱۳۶۸ / ۸ / ۱۴

کابل

آس (۱)

هغلته لري يو سپين اس ولاړ دی

لکه د گلو پر خه

لکه د قو بڼکه

لکه د بنکلي يار د سپينو غابنو سپينه برېښنا

لکه اوبو کې د بڼا پسته و و بڼا پېرو دمې ندونو سپوری.

* * *

هغلته لري يو سپين آس ولاړ دی

لکه د ستورو او بڼکه

لکه د ټولې دنيا سپينه نازولې سپورمې.

ورپسې مندې وهم

چغې وهم

تښتې رانه

راځنې کرکه لري

فقط همداسې لکه ته چې رانه کرکه لرې

منډې وهې

تنبتي رانه.

هلته پوآس ولاړدی

هلته پوآس ولاړدی

لکه دگلو پر خه

لکه د قو بنکه.

۱۳۶۸/۸/۱۵

کابل

هیلی

پانچې راورژیدې

خانگې بر بندې شولې

کفن د سپینو واورو واغوسته

د ځمکې ادې

کنگل زموږ په ویاو کې

د ابله ستونې ساواخیسته

او ځوانیمرگ شول د سیندونو

نازولي کبان.

نواي هیلې خورې!

وزرونه پرانیزه ورځه

دغه ماحول

ګرانې! داستا داوسیدو کله دی؟

کابل

۱۳۶۸ / ۹ / ۲۲

سلامونه

هلته چې شنه بنكلي بادونه

غوروي په شنو گڼيو

د شنو پرخو اميل ،

هلته چې ولې دي

د جل په موسو مونو کې

د سترپو پرديسيانو د غرمو خپرې

او د ويالورنې اوبه دي

د سپوږمۍ د پيغلتنو ب آئينې

آشنا ! هماغلته زموږ کلي دی

زموږ د ژوند هغه ويالې

او کروندي هلته دي .

گوره ! که راغلي کله زموږ

دغه زاړه ، دغه کوچني کلي ته

ماته پلو کې

زموږ پتيو نه د تلليو

« قحلا خو » سلامونه راوړه ! .

۱۳۶۸/۱۰/۸

کابل

غلا

نن مې مودونه پس په سترگو کې
د خوب په ځنگله اور ولگيد
خوسپين سهار پوند شو.
نن مې دکور په ديوالونو کې ځنگيرې
دځوانۍ دزړه چاودون
اودگناه يو ويروونکی انځور.
کور مې لوټ شوی خوبه !
صدف په نارو باندې لوند دی
مرغلری ورنه غلو وړې دي:
زما دمور دلاسونې ها سپيڅلې تسبې
اوپه انگرې کې
دانگورو دتاکونو هغه بنکلې ، هغه مستې شنکلې.

۱۳۶۸/۱۰/۲۳

کابل

ماڻهو ته سرود

موربه دې وینو ماڻهو !

موربه دې وینو بهرې !

ماڻهو ! زموربه دلته څو کور آباد دی :

د زلمیو او د پیغلو د تنکیو زور د وینو گودر

دلته زموربه د وطن میندې د کوډلو

او دورانو کلاگانو انگرږونه

هر سهار په خپلو سترېو سترېو او بنکو مینځي.

* * *

زموربه بوختیا : ویر سره غاړه غړی

زموربه (مېلې) پرهدیرو ، تولیدل

او تنگ ټکور مو : د گولیو نڅا

ژوند مو د اور او د ایرو

او د سکروټو او سپرغیو

یوه تکه سره بټی ده ماڻهو !

مړي مو کور کې مساپر

سیندونه هم مړي

اسحاق نگیال

او د ځنگلونو او د دښتو د ناولو سرمېنانو خوراک.

* * *

خو مورې دې وینو بېرې!

مورې دې وینو د توپان او گردایونو په سرونو

د گلونو او عمرونو لالهاندې بېرې!

مورې دې وینو د یاغې سین په موجونو کې

چې اوږې او را اوږې

غورځې، پرځې

او خوځېرې

د څپو پر غرونو لارې باسې.

* * *

مورې دې وینو ماڼو!

مورې دې وینو چې (سلام) ته دې هر گام کې

د وختونو لیونې پیریان

د شپو له ځنگلونو وتې.

مورې دې وینو چې دې ښکارته

هر څپک کې

د نهنگو وینې څښونکې لښکر ناست دې

له غابونو نه اړې جوړې دي.

* * *

موربه دې وینو چې د درد کومې کې سا و باسې
موربه دې وینو چې یوه تنیاکه مړه نه وي بله درخې
موربه دې وینو چې د ژمي باد دې ژامو کې ډبره شوله
تاوه او راتاوه شوله.

* * *

خو موربه دې وینو ماڼو!
چې هره ورځ او هره شپه، هره گړۍ راته داستا
د سفرونو او منزلونو د گامونو بنکالو
دلته راځي.

موربه دې سوز، موربه دې گداز او رو
موربه دې په لاس کې دورغوي کړنې دلته لولو.
ماڼو ورځه!

ماڼو درومه! سفر کم منزلونه لږ پاتې دي
د ستم زور او به دی.

* * *

که چېرته تم شې ماڼو!
او د ساحل په لوري لارونکې
د وخت پر پايو به وروستي شي تورتمونو کې
د سترېبو قافلو ديون سپېڅلې کيسې
د گلکڅو نو شني ريښې به چيرته هم

دشنه ساحل پر آزادی باندې باور ونکړي.

* * *

مورې د مرگ او د ژوندون پر تم خای ناست یو

ستا هر گام ته موله زړونونه

د وینو مشالونه ایښي

مورې دې هر گام او هر قدم

د خپلو اوښکو په دې ماتو، تکو سپینو مرغلو مینځو

راته هادي شه ماڼو!

راته هادي شه ماڼو.

کابل

۱۰ . ۱۱ . ۱۳۶۸

لاس را کوی او که نه؟

بیا داسمان دروازی بیرته شوی

باران دی چې ورپری پسې

خود سرو وینو باران.

خمکه شوه ټوله سر تر پایه پر چینو بدله

د سرو لمبو په چینو

دنیا مو ټوله په نا پایه سمندر واوښته.

* * *

«نوح» بیا دعا دمرگ

دوخت دگنا کارو کړې

مورگنا کار چیرته یو؟

نه خو مو چاته لیونی ویلی

نه مو پیریان دچا د عقل غله گنلې چیرته

خو څو ډوبیرو بیگناه

د سرو اورونو دمو جونو سیند کې.

* * *

ای د « جودي » پر غرونو ناستې

زموږ د « نوح » بیړۍ !

موږ ه په خپله لیوني یو

او پیریان رانه عقل وړی

لاس را کوی او که نه ؟.

۱۳۶۸ / ۱۱ / ۱۶

کابل

موسم

بې له تا د وینو شپې شوې ، میلمنه موشه دکلي
د « زیتوس » دکاله وړانگې « آتنه » موشه دکلي
خو چې غار په وینو لوند دی ، گله وي لوگي دغونښو
خو یو سترگی دیو پاچا دی نو وسله موشه دکلي
د تیارو او بڼې گونډه دي ژوند ترې سا ایستلې نه شي
د سپوږمۍ دروح آینه شه او ډیوه موشه دکلي
ورته یوې لولۍ سترگک کړ سکندر تخت د جمشید و سو
دامر ژواندی قوم راوینن کړه زلزله موشه دکلي
چې د ژوند هره چینه یې تر هر پل لاندې کړه وچه
داد مرگ په سره موسم کې ته قبله موشه دکلي .

۱۳۶۸ / ۱۱ / ۲۶

کابل

زمالیلا

زمالیلا دشنو نارنجو دباغچو ونه ده

چې د سپرلي باديې د گلو دورمو سپينو چينو کې

د خپل ټول ټول عمر مزلونه مينځي.

* * *

زمالیلا دشنه آسمان دلويو کليو

د سپورمي پيغله ده

چې تورو شپو کې خانگه خانگه شي

ددبنتو او ځنگلونو تورو څڼو ته

غونچې دمرغلو اوبې.

* * *

زمالیلا د چنارونو او سپيدارو

بنايسته مرغی ده

چې چيرته بناخ له ونې وزيري

نغمې ورته د عشق او د پاکی غروي.

* * *

زمالیلا دهسکو غرونو دسرونو

دکیږدی کوچی ده

لکه گوربت یې پرژورو او پرترو

کږیدل نه دي زده.

* * *

زمالیلا دشنوبادونو دچینو

هغه رڼه سترگه ده

چې چیرته گرد پررڼا پریوځي

پرې وږمې دآزادی ووروي.

* * *

زمالیلا دخدای دکلي دشنه باغ

دهسکې ونې سره منډه ده آشنا !

چې دجنت وږي یوازې دخپل حسن

اورنگونو په کاسو مړوي

او تویولو ته یې لاس دقدرت هم نه رسي.

۱۳۶۸ / ۱۱ / □

کابل

ميرمنې ته مې :

ستا وفا

مادې په زلفو کې

يو گل د وفا کينډو ده

تامې شملې ته

دخوانۍ شيبې

غونچې غونچې کړې...

کيسې

سور ژمی اوبه شو د سپرلي هنگامي چيرته دي؟
د زمور د تريو هغه ډکې کاسې چيرته دي؟
شپو کې لگيدلي د زلمي شهيد پر قبر چې
اوس مو پر شهيد وطن دا ورکې ډيوې چيرته دي؟
زموره خوياد يري د پرديسو هم بې وسه مرگ
سري جنده ي رپري پري ؛ زمور هديرې چيرته دي؟
زمور د تنگ تکور جرې ، زمور د محبت کلی
زمور د شمله ورو هغه لويې ديري چيرته دي؟
شته دلو پتو غرور او هسک دی د پگريو غر
اوف چې د پنتو او پنتونو المې کيسې چيرته دي؟

▯ کابل

لکه سپیخلی لو گوس

ته دزنبقو دتنکیو انگیو

دشبم خاڅکو کې

دانه دانه دپسرلي نکالو کې وټو کېدې

لکه سپیخلی « لوگوس »

لکه دویني دزلمي شهید سوري ټټر کې.

ته دباران او سپینو واورو

له معصومي او سپیخلي بیگناه لمنې

زما د زړه په جل وهلې دبنټې تویه شولې

لکه وړمه دسحر

لکه کوچني ماشوم

دیوې بې وزلې مور دویر او ددعا په بدل.

ته دلرونو دکانونو

او سپورمي له شاه نه

لویه ډیوه شوې

په تیارو شپو کې مې وځلیدې

لکه دروند لاسو کې سترې امسا

لکه دتري مساپر په مخ کې لویه چینه.

ږلۍ

په دې پسرلي څه وشول؟
سپينې وږمې څه شوې؟
چې بې خزانه باد زموره دباغچو گلونه
سپيرو اغزوته
لکه ستري بازينگر گډوي
داپسرلي څه شو؟
دازرکې چيرته لارې؟
چې زمور دغرو په لاله يي دروکې
اودبادونو دپستو سينو ترسيورولاندې
دڅوزو ډلې او دکارو کاروان غيرې موبنې
او دآسمان غيره کې
شفق راوسوځيد
په شنو پانو يي
ځولۍ، ځولۍ دسرو سکرو تيو ږلۍ وشيندلې.

دا کلي مه وړانوئ !

دا کلي مه وړانوئ !
دا کلي مه وړانوئ !
گورئ چې هلته د شنو ولو د شنو سيورو لاندې
گورئ د شني ويالي تر څنگه د جلگو د پاسه
يو کوچنی پروت دی
يو کوچنی ويده دی
او ، تر وړې لويې لاندې
په خوب وړو سترگو
د ناز په غېږه کې کوچني شينکي خوبونه ويني.

دا کلي مه وړانوئ !
دا کلي مه وړانوئ !
گورئ چې هلته لکه زرکې زموږ د کلي نجونې
گورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې نجونې
کتار ، کتار د لمر تر وړانگو خپل پيکي جوړوي
او په مينو ژبو
د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي .
دا کلي مه وړانوئ !
دا کلي مه وړانوئ !
گورئ چې هلته د هغو سپېرو کوډلو ځينې
گورئ چې هلته د دې تورې تروږمۍ له غېږې
سارې زگېروي جگيرې
سوزمن آواز راځي
او اميدواري ميندې
د انتظار د بن د سرو گلونو لارې څاري
دا کلي مه وړانوئ !
دا کلي مه وړانوئ !

د سفر په لاره کې

مامې د مینې نو بالغه خړیکه ولیدله
چې مې د یاس او د همونو د تیارو شپې یې
د خپلو سترگو د الماسو په تېغ خیرې کړلې.

* * *

مامې د مینې نو بالغه خړیکه ولیدله
چې د سرو وینوله بستر نه یې د ستورو نجونې
د شپو د زور له گنهارې غیږې خلاصې کړلې.

* * *

مامې د مینې نو بالغه خړیکه ولیدله
د سبا یې د دې ورینمینی وړمې سپورولاندې
چې د آسمان د وریځو سین نه سفر لاره کې
د باراني گلو سلام ته غږه د ځمکې نیسي.

اهدأ زما سپين ڊيري شهيد پلار ته:

دميلاد په شپو کي

ای! ددې شنه اسمان په غيږه کې خوب وړې سپوږمۍ!

ای! په دې شپو کې د پردیسو د سفر ډیوې!

ای! د گلونو او د پیغلو، پیغلو وینو پری!

ته راته گوري؟

ته راته گوري چې دکړيکو او تيارو نښه شوم؟

او د ساړه ژمي خوني او گنهگار ابليس

زما د گلانو او نرگسو باغ کې اور وکاره!

ته راته گوري؟

ته راته گوري چې محل مې له کارغانو ډکشو؟

او په ويالو دهيليو بچي و سوزيدل!

او زموږ دکلي ميندې

سيندونه هم مري

اسحاق نكيال

دميلا د شپو کې «بې لاسو او پښو بجيان زېږوي!»!

ته راته گوري؟

ته راته گوري چې مې ټول کلي چاره چاره دي؟

خلک په نوکو او برچو ديوبل سترگې باسي!

اود مالت نجو نې

پ خپلو تورو، تورو خڼو کې خوزان ټک وهي؟

آه

آه نازولي سپر مې

آه درنا موري!

د چرې په څوکه

داد سپرلي د شينکي باد وزرونه چا ترلي ؟
چې د سپوږمۍ شونډو کې تورو وريځو ځاله کړې
اود شيطانې شپې په لومو کې دستورو نجونې
د مرگ له نوکونه کترې ، مترې راتويې شولې .

* * *

داد سپرلي د شينکي باد وزرونه چا ترلي ؟
چې د تيارو په جهنم کې داغزيو لښکر
د بلاربو بو ټوله شيدونه ډک تيونه شکوي
اود نرگسو داموسکۍ ، موسکۍ رنگينې سترگې
دلاس په نوکو باسي .

* * *

داد سپرلي د شينکي باد وزرونه چا ترلي ؟
چې زموږ دکلي د بامو د سر سپينکۍ کوټې
د زهرجن غبار د زهرود باران له لاسه
له ډيرې ويري د بنکاري گوتو کې ځاله کړې
اود چرې څوکه کې
سپينې دانې لټوي .

درنا کلي ته

زه به دسترگو تخم

دغه رانه کسي

دوچي ځمکې په تبجنه غيږ کې وکر مه

، او

دسينې له باغ نه

به مې دوينو خراغ

تورو کوڅو کې

دلارو يو مخ ته ، ونيسمه

څوچې په گلپه سره

دې لويو شپو کې

درنا کلي ته ټول ورسو !.

د شپې پر بام

نن مې دکور له پنجرې نه

دمغرب له لوري

يوې مروړلې

خوساشوې وړمې سراخيستی

اودگلانو په چوپتياکې

دکارغانوډلو

تیارې پر سر

دسبایي په شبنم ولامبلي

سحرله شرمه

خان ته ونه کتل

گلانو خپلې سرې مچکې پرې کړې

اولمر خولې ، خولې

د شپې پر بام ویده پاتې شو .

درنا مرگ

لا دنگسو د موسکا په سپرلني پانو کې

غرمو خوړلې،

جل وهلې کربلا ويده ده

د شپو په څنوکې

دتورو، تورو وريځو څمار

د سپوږمۍ زړه نه

د سرو وینو پیمانې اخلي

اواطلسي باغونه

د سرو گلابو

د غوتيو جنازې پر اوږو

د پرهرونو

د باغچو داغي گلونه پر سر

دتور خزان خوني سيليو ته سلام کوي

اود سپيدو له باغ نه

دتورې د بڼتې

پراغزني چاودې، چاودې سينې

يوه رڼا ولويده

يوه رڼا مړه شوه (چې رنگ دلمريې درلود).

پوهاند دوكتور زيار ته دهغه د پنځو سمې كليزې په منا سبت:

ته لکه لمر...

ته لکه لمر

د خپلو وړانگو

طلایي لمبونه

ذره ، ذره

په مړ او شوبو

(گلو) وڅخیدې

او ،

د شینکي ذهن

دهسک

له رڼو ستورونه دې

زموږ ژیدلي

اوسرتور (بن) ته

سالو وگنډه.

سپرلي ته

سپرليه راشه پردې کلي راشه

چې د ساره ژمي قاتلو، خونړيو شيبو

زموږ د باغ دکشما ليو ويني و چې گرلې

او ما بنامي سيليو

بيا د سپوږمۍ د زره چاودون

دمر و سلگيو شپو کې

د پېغلو ولو او سپېدارو ملاوې ماتې کرلې

* * *

سپرليه راشه پردې کلي راشه!

چې زموږ د کلي د پېغلو تو گودرون پرېده

دلته دشو نډو په خيالي باغ کې موسکا مړه شوه

او زموږ د ميندو مهربانو مورنۍ غېږو کې

شو نډې پر تيو دا کوچني ماشومان و سو خېدل

* * *

سپرليه راشه پردې کلي راشه!

چې تورو دربلو کې زموږ د سفرونو سپورمۍ

درېو ستورو د گلونو د ميلاد په ماښام

کترې، کترې له اسماني دښتو راو لوېدلې

او د شنو وړو دځوانۍ او پېغلېتوب خوبونه

د وحشي باد په قهر جن ستونې کې ونښتل..

* * *

سپر ليه راشه پر دې کلي راشه

چې زموږ د پېغلو او تنکيو سرو غوټيو سترگې

د څانگو بې نه د خزان په سيلۍ توپې شولې

د تورو شپو د تورو بڅو تر لنې لاندې

د سرو رېديو دمور بلار به گېډه وڅيرله !!!

خاڅکي... خاڅکي

بيا ددې تور آسمان په غيږ کې

دوريځو ها دي

په تورو شپو کې

د سپوږمۍ په وينو ولمبيده

او اورني بادونه

د شنو پستو د پيغلټوب دوخت

شينکي خوبونه

تنکي ، تنکي سوځوي

او په دې شنو شنو د امان کې

دهو سيو بچي

او دزيتونو

د تنکي ذهن بې ژبې پانې

د خپلو وينو په بدل

خاڅکي د لمر غواړي.

سپرلی، زلی، باران

سپرکال به هیخ کله سپرلی رانه شی

غوتی به چاته شنه موسکا ونکری

خکله داکلی، داکورونه

اودا ورانی کوخې

خپله سپرلی، سپرلی دی

اورا توکیرې

هره ورخ پکې دبنتي گلونه

زموږ دوینو گلان

زموږ دوینو غوتی.

سپرکال به هیخکله باران ونه ووروي

خمکه به هیخکله محتاجه دآسمان نه شی

خکله: هرگام او هر قدم

راته باران نیولې

یوه تریدلې باران

یوې تریدلې زلی

داسې باران چې زموږ دپیغلو دبنوله وریخو

له دې یتیمی خمکې

آن په آسمان ووري.

استاد واصف باختري ته:

ليک

ته يې سپيڅلی لکه وړانگه او اروا دمرغلو

دصدفود سپيڅلو رڼاگانو دبنکلا کعبه يې

ته يې سپيڅلی لکه روح د «آدم»

اودجنت دبنکلو حورو اننگيو او ککيو کې يورون

دانطهور خاڅکی.

* * *

زه دې په پاکو بېگناه سترگو کې وينم

ددنيا د بېگناهو او سپيڅلو ارواگانو بې فرياده

يو گنگ شوی ، يوبې ژبې ، يوبې وينې ، بېگناهه انځور.

زه دې دزړه په دې ناپايه سمندر کې هر ساعت

هره شيبه ديوي ياغي بېړۍ دسترمانو دستريو شيبو

ليکې وينم.

چې لا خوځېږي پسې ، لارې وهي ، مندې وهي چې اود آرمان غاړې ته نه رسېږي.

* * *

کله چې خاندې

ستا مالگيني خنداگاني ماته وير ، ماته فرياد

ماته فغان رابنبي

ژرا دي نه پيژنم

کله چې ژارې نه ژرلي نه خندلي شمه.

خو دومره پوي يم چې کاتب دمخلو قاتو زما وستا

دژوندون پايه دخپل «فار» اوله «مستي»

ډکو شيبو ليکلي

چې ژرا نه پيژنو

خندا مو هم نه ده زده.

ته يې سپيخلي لکه وړانگه او اروا دمر غلرو

دصدفو دسپيخلو رنباگانو دبنکلا کعبه يې

ته يې سپيخلي لکه روح د (آدم).

۱۳۶۹ / ۱ / ۲۸

کابل

سيوری (۱)

داخوونې

داخوولې

داخو خانگې

دازمور د وطن نه دي

دوی نه بوی ځي د پردیو .

* * *

دا سپخلې خاوره وايي:

دوی زما د غیږې نه دي .

دا د باد د مور آواز دی:

چې ماتی ورکړی نه دی .

دلمر وینې وهي کوکې:

چې دوی مالوی کړي نه دي .

* * *

کاني غرونه راته وايي

دا سیندونه راته وايي:

پام چې څنگ له یې ورنه شي

يو ساعت شي درته سيوری

بل ساعت درنه سا اخلي .

۱۳۶۹ / ۲ / ۹ کابل

شناختي

يه بنکلي ، بنکلي

يه سپيخلي ملايکي !

دي مالت او په دي چم کي

گنا هونه هومره ډيري

چي تا هيخ

دخپل وبال او دگناه غاړه کي

خوک نه وينې .

وايه ! په دي لار چي راتلي

هغه زموره ډپلرو

اودنيکو قبرونه خه رنگه وو ؟

ننسه يي وه ؟

خاوره يي وه ؟

شناختي يي وي او که نه ؟

مور خودپلار او نيکه هغه سپيخلي

اودرانه قبر ته نه پريږدي خوک .

۱۳۶۹ / ۲ / ۹

کابل

گامونه، قدمونه

سیلی، دکومو اورنیو غروله څو کو دې

زموږ کلي ته لاره کړې؟

موږ چې قدم په قدم اخلو

ستا دغیرې دا ورونو پر سکرو تپو

او سپرغیو لگو.

چې دغنمو فصل شین شي

اود غوږگو نازولي بچي قد وباسي

ددنيا ټولې سرې لمبې مو میلمنې شي

دکبلو او کبانو دسپيڅلو خنداگانو

دمعصومو څپو وینې زبیبني.

* * *

سیلی، له کومې نا سپيڅلې اوبد بختې لارې راغلې

دگناه او دوپرونو ساز پر شونډو

زموږ دژوند اوددعا او عبادت کلي ته؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

هر قدم مو دکربورو پر قدم او پر پلونو لگي

قدم زگیروی کوي

گامونه چيغې وهي

لارې له شرمه لارې نه راكوي.

* * *

سيلی! قدم چې دلته اخلې باغ له شرمه

خپل ورمير غوڅوي

مور له غوتيو او غوتی له مور مخونه نيسي.

وايه ته څوك بې؟

دكوم ځای بې؟

اوله كومه دې زموره ددعا او عبادتكلي ته پيښه كړې؟

۱۳۶۹ / ۳ / ۱

گابل

توپیر

دادشنه آسمان ناوکی

خومره مینه گرکې ده!

شپې چې دگناه شي

هر خو خان پر خيرو ولرم

داراته موسکی شي

دخپل خان په سپينو پيو مې خادر مينځي

دلته مې دځمکې

داسپين سرې نيا ميره شي

هر ساعت راته قبلې

دشنو ډنډونوپه اوبو ولي.

۱۳۶۹/۳/۹

کابل

کلی

لښتې وچ شول

ويالې ورانې

سین د تورو کانیو غر شو

اوس حیران یم چې د کلي

دا هیلې به چېرې لمبې؟

* * *

نه پوهیږم، نه پوهیږم

ای د کلي مازیگره!

هازموږد کلي چم کې

هغه سپینه کیږدی، څه شوه؟

هغه شنی، څپرې څه شوې؟

هالو گړې جنی، چېرې؟

* * *

تاته یاد شي مازیگره!

د گودرد غاړې لېکې؟

لکه باغ د بناپیریو،

لکه لارې د کوترو؟

* * *

تاته باد شی مازیگره!

هغه شنی دېرې د کلي؟

پکې هسک د شملو غرونه

پکې ورېځې د چلمو؟

* * *

نه، نه وړان دی

کلی وړان دی

بو ځاله پکې نشته

هادنیکلو توتکیو

بو نغری هم آباد نه دی

د ایبو د لاس نښه

* * *

لښتي وچ شول

وېالې وړانې

سین د تورو کانو غر شو

اوس حیران یم چې د کلي

دا هیلی به چیرته لامبي !!

۲۵ / ۳ / ۱۳۶۹

کابل

چغه

وخت د دیدن اورشود لمبې پر سر و لاریمه
خه و کړم پښتو ده دو عدي پر سر و لاریمه
خاڅکی خاڅکې راغلم ستا د حسن پر بام پر بوتم
اوس چې پر ځان پوی شوم د ناوې پر سر و لاریمه
ته خوبه تندي د شپې نن بیا په کاسو وولې
زه څومره کمبخت یم د توبې پر سر و لاریمه
لږ خودې کاره واره بانه راباندې سیوری کړه
خیر دی مساپریم د غرمې پر سر و لاریمه
اوبنکه د غزل مې د ساحل د غاړې چغه شوه
ډوبه مې بېړۍ ده د خپې پر سر و لاریمه.

۱۴ / ۴ / ۱۳۶۹

کابل

د پښتو خبرې

ماته د انکار تاته د هو خبرې نه ده دي زده
تاته د راتلو ماته د تلو خبرې نه ده دي زده

ته خو به ماښې د وعدو بیا راته ودانه کړې
ماته له دروغجنو د گلیو خبرې نه ده دي زده

ستا خو به امپل لکه سپوږمۍ په تیر وزانگي
ماته د ناخبرو گربوانو خبرې نه ده دي زده

ته د خم مېلمه شه، سر تر پښو د مستۍ خانگه شه
ماته بې له اوبنکو د نشو خبرې نه ده دي زده

زه بې له پښتو نه په ټول ژوند پر بل څه پوی نه شوم
ستا لکه مغله د پښتو خبرې نه ده دي زده

کابل

۱۳۴۹/۶/۳۱

دوير مالت

ته راته خاندۀ زه سلگو سره خوشاله يمه
ته پسرلی شه زه اغزو سره خوشاله يمه
دوير مالت کي دھوس دادا نشته قدر
دغم موسم دی له غمو سره خوشاله يمه
ستوري دي اوري پرخي پرخي پر خوب وري نظر
زه لکه شمعۀ شوگيرو سره خوشاله يمه
دزلفو وريخي وروره بلي دي نه شي ديوي
دژمي شپه يم له تبارو سره خوشاله يمه
نادان قاتل راته په لاره کي کرلي سپرغي
زه لکه دود لويو لمبو سره خوشاله يمه
خومره خوره شوه په دي چم کي دوحشت ارتقا
چي بي بناغلو ليونو سره خوشاله يمه

۱۳۶۹ / ۹ / ۳۰

کابل

پسرلی

پسرلی ، پسرلی شو

پسرلی می چی کری

گلای حوری

پسرلی می چی دخدای

له مهربانو سترگوووری.

* * *

پسرلی شو ، پسرلی شو

هره لویشته دوطن می

دنگس ډکه کمخی شوه

هره لښته می دکلی

تکه شنه دجنت خانگه

غنمی ورمی په زلفو

غرنی کوتری راغلی

دهو سیو لونی ناخی

دشنو دښتو پیغلتوب ته.

* * *

پسرلی شو ، پسرلی شو

دلمر سرې توری بی بکل کری

لمبوي دريا ناوي

غوڅوي د شپې رگونه

کري د بښتو د آسمان کې

دانځرو شنه باغونه

سپوږمۍ سپين رباب اخيستې

راڼه ستوري نڅاگر شول.

* * *

پسرلی شو، پسرلی شو

تودوي مې سرې وينې

زور څمار پر عقل ولم

سد مې اخلي د تاک وينې

گناه کار ساقې ته ناست يم

راکوي جنتي « پيني »

هره پاڼه د هر گل مې

دې ياغي سر ته پگړۍ شوه

هر يو کانې مې گلاب شو

هره پرڅه مې غونۍ شوه.

۱۳۶۹ / ۱۲ / ۲۱

کابل

کلیزه

نن مې د نیکلې لورد حسن پر سپر ليو

يو بل گل وټو کيد

نن يې د ژوند پنځلسم ستوری رابرسو

د کمڅو پر ما بنام

نن يې د تاند عمر د لېښني پېغلته توب ته

بل گهيځ شين شوله.

لور مې نن پيغله شوله

* * *

نن مې وعده وه چې د زړه دوچې د بنتې

د سمسوري غوتې جشن لمانځم

نن مې وعده وه چې به ناوې کړم

د کور پنځلسمه سپورمې

نن مې وعده وه چې سلگۍ ورته

د شمعو دودوم

او بلومه ډېرې

خو نن د خپلې بد نصيبې سرې غوتې

مو سکا ته کېنا ستم

ما يې د باغ د پېغلته توب

ددې تنکې شپې سلام وانه خيست

ما شمعي ونه شوای راوړای

ورکې ډيوې بلې نه شوې

ما يې ترخو شونډو ته

رنګ د خوړو هم ورنکړ

ما يې پر زلفو يو کو چنی پورنی

نه کړو راخور.

* * *

اونن ما بنام چې ټوله ورځ

روژه په خوله

دلوی الله پر عبادت بوخته وه

په دې گناه چې

په نغري کې

ما بنامي ټپېر تر وسو ځېدل

موريې له شپې نه

تر سبا ورته غمبوري

په څپېرو شنه کړل.

هو!

مورد بچو کليزې داسې لمانځو

زموږ د ستور داسې دی!!!

۲۶ / ۱۲ / ۱۳۶۹

عبدالباري جهاني ته (۱)

دهغه دشعر په ځواب کې:

مساير خيالونه راغلل

مساير له لري غرونو

مساير له لوی سفرنه

يادوي «دماضي پانه»

رانه پوښتي دنن وينې.

* * *

اوس به څنگه ورته وایم؟

اوس به څنگه ورکړم «زیري»؟

چې به سترپه مساپره!

هره ولویشته ددې کلي

چې دخدای (ج) له خوبه شنه وه

اوس یوازې دکارغانو

اوزار په شیطان کېردی. ده.

* * *

اوس به څنگه ورته وایم؟

چې دغرونو ځنگل لوټ شو

د خپرو څڼې پرې دي

ځالي ډکې له کربورو

د چنارو په سينه کې .

* * *

اوس به څنگه ورته وايم؟

چې دنن مينزو کړې ماتې

د پرون بڼکلې هندارې

زموږ بودې مور بې کره بوره

ټول وطن شهيد شهيد شو

دلته مري د ماضي فصل

دلته مري د سبا زړي

شمه ور غرونه مات شوي

راميراتې لويې دي .

* * *

اوس به څنگه ورته وايم؟

چې مې مري دمستی کلی

دلته وير دی خدا نشته

د مرکي لوبه جاري ده

چا خدا راته وژلې

چا مو کور پرانگار وويشت

سيندونه هم مري

اسحاق نگیال .

چامو پخو چرو باندي

دبچيو مري پرې كړې.

* * *

اوس به څنگه ورته وايم؟

چې دنجونو تور وړبل كې

سپرلې شين شو دڅو زانو

دلته اوس دگودرلاره

داغزو لښكر نيولې

اوس دښكلو دسرو شونډو

هغه شني موسكاوې مړې دي

اوس دښكلي ريباړ ژبه

داغيار پر نوکووتې

دلته لويې ديرې نشته

دحجرو ټغر ټول شوی.

* * *

اوس به څنگه ورته وايم؟

چې شهيد پلو پر سترگو

دوطن ادكۍ ژاړي

رنگوي ددعا خلي

هسكوي دښيرو غرونه

سيندونه هم مري

اسحاق نكيال.

« زور » له لور گريوانه نيسي

د سرو او بنكو په لاسونو

ترينه غواړي دخپل فصل

ددې شنو دانو مرگونه

چې نامردو بزغليو كې

دمورڅه قدر نشته.

* * *

ته دې ورک سيوري ته ژاړې

زه لهخپل سيوري نه ستړی

ته له ځان سره په جنگ يې

زه فلک سره په جنگ يم

راته وايي:

ژمې درومي

توتکې به بيرته راشي

لکه وړانگې د سپرليو

په ورينبمين ورينبمين وزرونو.

* * *

زه ويم:

ای دټولو ربه !

که ته چيرې توتکې وای

سيندونه هم مري

اسحاق نكيال

او دریا دې وای دا ورځې

ته راتلې زموږ پر کلي؟

لکه وړانګه د سپرلیو

په ورینمین ورینمین وزرونو؟

۱۳۷۰ / ۱ / ۱

کابل

تاک

چې بي دنيا ته سترگې را کړې
او غونچې غونچې شوې
پرهغه ورځ مې دمور سرې سترگې غوتې شوې
بیرته ونه غورېدې
چامې پر تریو او ماشومو شونډو تې کې نه ښود.
پرهغه ورځ هم دلمر سرې وینې شوې وچې
او یوه شیبه راونه وریدې
شپه شوه ، شپونکې ، سپوږمۍ دستورو درمو
وړیو وړیو پسې هم ونه وتله
تمامه شپه دمرو سلگیو پرزانگو ویده شوم.
* * *
سهار چې پاڅیدم
زموږه دکاله د سرو انگورو نری ونې راته ایښې وه
غولانځه پر سپیرو او جل وهلیو شونډو
ماورته مور وویل.

اوس هغه څاڅکې دانگورو مې پرزړه باندې

نيالگې ولاړدی

خوچې لوييېرم بناخور تاک مې

له ژوند سره سم لوييېري

زه او تاک دواړه له يوې ريښې يو.

۱۳۷۰ / ۳ / ۱۰

کابل

دلبرې

هر خو مره چې پي مخې دي او بنكلې دي دلبرې
هغومره ستمگرې او قاتلې دي دلبرې
پو هېرم خو خو نخوره مېلمنې وې درنه لارې
زړگيه! خپه نه شې نازولې دي دلبرې
نه لوز، نه بې و عده، نه بې رنبتبا ده چا ليد لې
دې چم کې دوفاله غرو لويدلې دي دلبرې
زموږ که خواني اورشوه ددوی گل له خنډو پريوت
داهسې پر خپل حسن غولېدلې دي دلبرې
توبه! لکه د خوار فقير دې خپلې غوسې وسوم
درنې دي، پښتنې دي او بڼا غلې دي دلبرې.

۱۳۷۰ / ۳ / ۲۹

کابل

آزادي

دلته څوڪ نور د سپر ليو
د گلونو او وږمو په سوچ کې نه دي
دلته چاته نور زموره دکورونو
د بامو سپينو کوټرو ته
داني ورکول نه زده.

* * *

دلته د بستو کې د باد له کوچي هير دي
چې بيا بڼکل کړي
په پرديسو وچو شونډو
د لوگرې پيغلي څنې
دلته پر کاله نشته
چې داستري توتکی پکې دمه شي.

* * *

دلته وينه، مينه مړه ده
دلته فصل د لمر وچ شو
دلته قتلي دي د عشق او دځوانۍ
او پيغلتوب د دې سپيڅلو گناهونو
د جنت بڼکلي هندارې.

* * *

دلته سا په باغ کې نشته
دلته مات دگل انځور دی
دلته بڼې کې زرغون شوې
دساراوو دزړو بگوو چيغې.

* * *

مور دمرگ کام کې ژوندي یو
دبنکاري گوتو کې ناخو
دسبا کښت یې رالوت کړ
دادنن شیبو دیوانو
دپرون پانې وروستې شولې
دمرو اودخانوپه لاسونو.
آزادي خووي همداسې
ژوند خو داسې وي کنه!؟

۱۳۷۰ / ۵ / ۲۴

کابل

خو منثور شعرونه

مصطفی جهاد ته :

زمور مړينه - ۱ -

پرېوځه ،

آرام ويده شه !

زمور مړينه داسې ده

لکه زوکړه مو چې وه

اوزوکړه مو

لکه مړينه مو چې ده .

* * *

پرېږده !

هغوی چې د خپلو کورونو

پر د ستر خوانونو

ډوډی خوند نه ورته ورکوي

ژوندي وي .

پرېږده !

هغوی چې د پر دېو د کابارو

دافينو او الکولو په چينو کې

د لغړو فوا حشو

سيندنه هم مري

اسحاق نگیال .

د پستو او مرمرينو غولانځو پر غرونه

بوه شپبه خوب

زموږ د ټولو په ژوند نه ورکوي

ژوندي وي.

او پرېږده!

هغوی چې و پارگني

د خپلو ناوو پغلټوب

له هغوی نه

په پردیو کتونو کې واخلي

ژوندي وي.

او،

زه اوته

چې ژوندي وو مړه وو،

نو،

پرېوځه

آرام ويده شه!

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده ۱۳۷۰ هـ / ۵ / ۳۰ کابل

درد - ۲ -

دپلار مړينه مې وليده
او دورو نو زړه چاودون هم
لوږې مې ډيرې وزغملې
او تندي هم
خو پوه يې دومره دردوونکې نه وه
لکه:

نشه چې نه وي پوره
او بښينه پای ته ورسې.

۱۳۷/۶/۱۷

کابل

پيغمبران هم ژاري -۳-

ونې ! ولي ژارې؟

بنا خونه يې راته غوخ کړل.

چا؟

بناخ مې ،

ومي روزه، و مې روزه

چې رالوی شو

تبرته لاستی شو .

* * *

- مورې ! چېرته خې؟

- د خدای کلي ته.

- مگر دالويه نړی؟

- نړی، خودد پوانوده.

- مېرې دې شته؟

- رانه ورک شو.

- اوزامن؟

- لرم يې: قابيل او هابيل.

* * *

- مسيحه ! ته او اوبنکې؟

- اوبنکې نه ، وينې .

- ديهوداله لاسه .

ومي روزه ، ومې روزه

چې رالوی شو

دبنمن ته بې و سپارلم .

* * *

- وطنه ! ته؟

- اودادی زه هم ژاړم .

- څوک دې ژړوي؟

- ملت مې ،

ملت مې دوه برخې شو :

- قاتل او مقتول

دریمینګړی نه لري .

۱۳۷۱/۳ / ۱۸

کابل

برخه - ۴ -

هغه ورځ مې چې غوښتل
کمځی بې ورته له گلو نو ډگې کړم
دد بنسو او بنو نو گلان
سلیو بووړل
اونن چې، گلان بیا راوغوړېدل
هغه نشته.

* * *

هو کې !

زموږ برخه همداسې ده
تېر کال مو چې وپالې
له او بو ډکې وې
زموږ د کلي ژرنده وړانه وه
او اوس چې
د کلي ژرنده بیا ودانه ده
په ویالو کې اوبه نشته.

۱۳۷۰ / ۶ / ۱۲

کابل

دنيا

زما زړه تر جهان لوی دی د جهان تنگه سینه ده
چې زه نه پکې ځایم دادنیا څومره وړه ده؟
زه د جل د غرونو تری پروا گیر نه یم دلپو
ساقی! چم مې د گوت نه زده زما بحر پیمانہ ده
ما مسیح حیران لیدلی د خپل مورد عفت سوال ته
ما چې نوم د عشق اخیستی راته لښته زمانه ده
مورې څنگ ته د گودر ناست یو پو کوو پکې ساگانې
گنې داد ژوند ډیوه خولا پخوا تر ازل مې ده
د تقدیر کچکول پر غاړه مرگ نه خیر دهستی غوارو
دادنیا څومره لولی ده، دادنیا څومره سپیره ده.

۱۳۷۰ / ۶ / ۳

کابل

مساير

خه دښکلو او ښکو ستوری مساپر پر خاورو خوړیم
د چا سترگو نه لويديلی یو ټوټې ټوټې انځوریم
اوس به چيرته پسې لارشم نا اشنا کوڅې دي ډېرې
دا د زړه تير به مې څوک وي چې بې زه د شگو کوړیم
چې بې تپ په سترگو روند کړم ترې سړو بادونو یو وړم
دا د چا د نظر دودیم؟ دا د چا د نغري اوریم؟
قتلوي مې چې خوبونو، لیونی خیال مې چې وژنې
دا د کوم پښتون شملې ته د مغول د خولې پیغوریم
ځغلوم آس په درباب کې، گرځوم بېرې په وچه
دا د کوم جنون امسایم؟ دا د چا د عشق شېبکوړیم؟

۸/۶/۱۳۷۰

کابل

پياله

داخواني مې صدقه شه ، خوپياله مې تشه مه شه
دزرگي لپه چپه شه ، خوپياله مې تشه مه شه
نبه پوهيرم چې مې وژني دابر بندې دتاک پيغلي
عمره ! يو څاڅکې نشه شه ، خوپياله مې تشه مه شه
خوئي خبم نه تماميري راته څه دزهرو سيند شو
دادژوند وچه چينه شه ، خوپياله مې تشه مه شه
داد دوه کانو دنيا چې دومره گرانه پرمور پلوري
لکه دود پر اور خوره شه ، خوپياله مې تشه مه شه
نه په برد عمر خوښ يم ، نه په گز دژوند خوشحاله
تول دلو خو پيسو ناره شه ، خوپياله مې تشه مه شه.

۱۳۷۰ / ۷ / ۷

کابل

لاره

دژوند مزي خولنه شول هغه شپه قراره چيرته ده؟
ياران دلاري ډير دي خوملگرو لاره چيرته ده؟
كاروان مو د سپوږمۍ تر څنو بر شو، خوز مور مينه
چې تاويل څاروانه! اوس دخداي لپاره چيرته ده
ساقې! راځنې وچې شوې ډالۍ ورته دزړه لپې
ز مور ډوينو ترې داويده څماره چيرته ده
موربه سادگان ئې ددو كو په ژرنده دل كرلو
اي عشقه! ددرو غجن ديدن هغه رويياره چيرته ده
دادومره پيړۍ شپه كې دسبا سبانارې چې دي
شمه مو دنيمز الو ډيوو تر سهاره چيرته ده؟.

۱۳۷۰ / ۸ / ۳

كابل

کب

سیند لاهمغسي

خپاند روان دی

اود اسپین زېري جاله وان

خدای زده

پرکومي دې شگلني غاړې

خوب وړی دی نه وينبيري.

سترگه مې ورپيده

اوستا دکور کوتره راغله

ستا راكړی گل ئې

زما شملې نه يووړ.

زه پوهيدم چې

نن به داسی وشي

اونور به هيڅكله

درونه رسمه:

بيگاه مې خوب كې

له لاسونو ځني

كبلويدلی !

۱۳۷۰/۱۰/۳ کابل

مینه

نیمه شپه ده ، نیمه شپه ده

د سپوږمې خانګو ته ناست یم

یو څو سیوري راته ناڅي

لکه ډمې عربانې.

د جنت پیالې ئې راوړې

څه ورینمینی پرینستی دي؟

رانه اخلي تاج د عقل

د جنون جوغه ئې راګړه.

* * *

اوس د زړه پر پانو لیکم

ستا ددوه سترګو غزلې

لکه خدای چې مینه لیک کړه

داد حور و په لاسونو.

جنوري ۱۹۹۱ مسکو

خانگه

د کومې شپې بله ډيوه ئې خانگې؟
چې مې دزړه په کور خوره ئې خانگې!
لږ صبر وکړه چې وزگار خوشمه
څنگه بې صبره پيمانه ئې خانگې؟
شيبه دژمي دراتلو خونده ده؟
داسې چې بيا کړه وږه ئې خانگې!
نه چې ياغي شونډو مې وکړ تېرى؟
له شرمه بيا چې تکه سره ئې خانگې!
څنگه د عشق پر قيام نکړم باور؟
چې راته سيورى او شمله ئې خانگې!
دوخت سيلۍ دې رانه وړای کله شي
د پښتني کور ميلمنه ئې خانگې!

جنوري ۱۹۹۱

عشق آباد

زه او غر

تاسو مې پيژنئ؟

زما دتن هډوکي

اود خاورو په رنگ مسته وينه

زما دغرونو دهستی، نښې دي

مامې دغرو له تيو پي، رودلي.

زما دکور د بامبو تپي، له پاسه

غر ولاړ دی

اوپه انگر کي

هر قدم ته دخپريو ونه،

په هريو بناخ کي يې

دلمر دزيږيدلو کيسه

اوشين آسمان يې

خپلو سترگو ته

له پانو نه

رانجه پوروي.

ماته دخوب او ستړيا

چم نه دی زده

تيارو ته ستوري،

سيندونه هم مري

اسحاق نځيکيال.

د سبا بر بندو پیغلو ته

لمني گنډم

او کړی ورځ ستگي په لار تیروم

سترگي په لار یم

خو دڅه لپاره؟

نه پوهیږم!

وه چې زما تر سیوري ها خوا

دادنیا نن څومره بنکلي بنکاري

دریغه!

له شرمه راته پاس

دکتو وس نه لري.

۱۳۷۰ / ۱۱ / ۲

کابل

دغنمو وړی

لوی احمد شاه با با ته:

(۱)

دغنو وړی زما د پگړۍ خانگه
دغنمو وړی زما د غرونو ژبه
دغنمو وړی زما د ماضي درمند
دغنمو وړی زما د سببا توره.

* * *

دغنمو وړی زما داوښک و تکی
دغمو وړی زما د موسکا پانه
دغنمو وړی رنگ د ښاپیړیو
دغنمو وړی زما د یار سندر.

* * *

دغنمو وړی لمر د شپو د تیو
دغنمو وړی سیوری د غرمو مپی

دغنمو وږي وږم د سپر ليو
دغنمو وږي تن دشنو خيږيو.

* * *

(۲)

دغنمو وږي پاس پر شملې شين شو
طلائي تاج ئې نسکور کړ له سرونو
دغنمو وږي شنه دويار جنده شوه
لکه سره وينه آيت دپاني پت شو.

* * *

دغنمو وږي توره دبړي بننا شوه
د دښمنو وريځو گيډي ئې کړي خيږي
دغنمو وږي زماد غرونو باد شو
له هيبت نه ئې زمرو گيدرې راوړي.

* * *

دغنمو وږي وينه دغيرت شوه
په ککرو کې ئې اور دايمان پوکړ
دغنمو وږي زماد دپلار شمله شوه
تيټيدل ئې لکه ستوري چيرته نه زده.

* * *

دغنمو وړې اور شو پرنا مردو
هره لويشته ئې تنور كړه پر بگوو
دلمر بې ئې له لويديزې سيلې خپل كړ
دشمال دباد ترخه ژبه ئې پېرى كړه.

دغنمو وړې ټول هيواد هيواد شو
دغنمو وړې ټول ولس ولس دى
دغنمو وړې زما دوطن هسك شو
چې تر غاړې ئې دبل لاسونه لنډ دى

دغنمو وړې زما دپكړې خانگه
دغنمو وړې زما دغرونو ژبه
دغنمو وړې زما دماضي درمند
دغنمو وړې زما دسبب اتوره.

۱۳۷۰ / ۱۱ / ۳

كابل

کښت

د زلفو شپې دې راوړې خونسکوري درنه نه شي
ته گوره هغه کړې و عدې نورې درنه نه شي
بلد نه يم په غېر کې د سپېڅلې گناه چيرې
دا شونډې و چې روږدې دي سمسوري درنه نه شي
ما څښلې کله نه دي ساقې تور شراب په جام کې
ستا سترگې تکی سرې بڼې دي چې تورې درنه نه شي
کمځې دې راته دارکړه چې منصور شمه ژوندی شم
و پرېم له هغې نه چې منگوري درنه نه شي
له ورېځو نه خیر نشته کښت مو هم له سینده لېرې
سپرلیه! خو غوټی دی چې کمزوري درنه نه شي.

۱۳۷۱/۱/۱۴

کابل

عبدالباري جهاني ته « ۲ »

د هغه د شعر په ځواب کې.

مادرتنه نه وي چې ياغي شو اولس؟

مادرتنه نه وي چې ژرېږي وطن؟

مادرتنه نه وي چې نرېږي غرونه؟

مادرتنه نه وي چې وړانېږي وطن؟

* * *

مادرتنه نه وي چې د کار غيو سيوري

تاج د شيطان شولو توي پر بنټي؟

مادرتنه نه وي چې د حورو حسن

پرډموپلوري، خرخوي پر بنټي؟

* * *

مادرتنه نه وي چې د نن سندر

غريبه او بنکه شوه په اوروسوه؟

مادرتنه نه وي چې ډيوه د سببا

ماته هنداره شوه په کوروسوه؟

* * *

مادرته نه وې چې هادرني لويتهې
داور او وينو پر گودر زانگي؟
مادرته نه وې چې ها سپېخلي تسبي
د خولوليو پر تير زانگي؟
ما بوزخمي تن دوطن ژړلو
اوس له وطن نه وطنونه جوړ شول
مايې لايو دردواکړي نه و
اوس يې له هر تپه تپونه جوړ شول

* * *

ته اويې مه ژاړه جوړ پري وطن
زه ويم چې نه يې نا خبر بنه يې
ته وايې اوردي بيا گلان دي سپي
زه ويم له دې اوره بهر بنه يې

۱۳۷۱ / ۱ / ۱۵

کابل

وينې پر كاله

اوبنکې د شېبو که د کلو وې په سر واوښتې
لپه وې اوبه، که په نېزو وې په سرو اوښتې
ټول عمر باران و، یوه شپه مو رڼه ونه لیده
پوه نه شو د ژمي که سپرلو وې په سرو اوښتې
نه به وایې ژبه دغه گونگ زرگی شاهد خودی
لښتې د کمخو که توپانو وې په سرو اوښتې
خیر که مو سر لار د پښو پل مو ژوندی پاتې دی
خو ورځې کانې په قافلو وې په سرو اوښتې
سترې نه شوې غارې زموږ اودا پخې چرې ددوی
وينې پر کاله د پښتنو وې پر سرو اوښتې

۱۳۷۱ / ۱ / ۱۸

کابل

بېديا

سپېره بېد ياده پکې پل د بنيا دم نشته

يوڅو پېر بان دي له پرديو غرو راغلي

بربنده پېرې ، ناڅي ، ناڅي

چې تياره شي بيا سيني پر خپلو ميندو سروي

پرخواږه خوب پر بوڅي.

* * *

د زهروونه ده ولاړه

پر بيزو ادې يې سيوري کړې

بيزو د زهرو پرگي خوري هره گړۍ ورځنې حمل اخلي

دورڅې د يرش ، څلوينست ځوانان شي

بيا قتلېږي

خو بيزو ادې پرگي خوري

اولگې ياد هره ورځ نوي بچيان زېږوي.

پېر بان گډه پېرې

سيندونه هم مري

اسحاق نكيال.

دبیزو ادې په ویر او پر خوار یو خاندي

چې شپه تیاره شي

بیا سینې پر خپلو میندو سړوي

پر خواره خوب پر بوځي

سپېره بېد یاده پکې پل د بنیاد م نشته

۱۳۷۱ / ۱ / ۱۹

لغمان

گيله

زه دې د کومې بڼې ځوانۍ په خاطر؟

ستا دنيمگرې مينې

د سمسورتيا په هيله

پيالې په سرواروم

اوزه دې کومو مهربانو سترگو

ته شين غزل وليکم؟

پبالو ته شونډې

د غزل زلفو ته لاس نه ورځي

کله چې زړه کې مې بې

۱۳۷۱/۱/۲۲

کابل

شیخ

شیخ بی نعمی گد بېري

شیخ د جومات کړکی ترلې دواتونو د پوالو ته ناخي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له تیونو نه شراب خنبلې دي.

* * *

شیخ لکه سپینه پاغونده

بادونه یوسي

بېرته راشي

او خپل مست سیوري ته بڼه و خاندي

شیخ د کو کنارو گلان و تومبي په تورو خنو

شیخ توره شپه شي

په غلا غلا د زلیخا د مخ پورني پسې لاس غځوي.

شیخ بی نعمی گد بېري

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له تیونو نه شراب خنبلې دي

شیخ تورو خنو کې تومبلي

د کو کنارو گلان.

۱۳۷۱ / ۳ / ۹ کابل

گري

گري پيري ده چې دنيمي شپې له ټکي ځني نه خو ځيري

ستوري سو ځي،

شمعې مري،

د ترډميولېوني د زنداني شېبو د ژوند څرې آينې ته ناڅي

کانه په لار کې د ميريو د راتلو شېبو ته غوږ آينې دی

* * *

د دوو دښتو د کمڅو پرسر سپورمي بندي ده

او مساپري پينې د غوږ گود کاله پر لوري لاره باسي

متې زخمي دي،

بې نو کانو گوتې ځينو کې د شپې پاتې دي

روند د گلونو د رنگونو تماشي ته ناست دی.

* * *

گړۍ زموږ د ژوند سپېڅلې او محکوم کلام دی

گړۍ، بېرې، ده چې کره ملا سمولې نه شي

گړۍ، غریبه

د پېرېو د سکون پېټې په سر گرځوي.

* * *

کانه په لار کې د مېرېو د راتلو بنکالو ته غوږ ایښې دی

روند د گلونو د رنگونو تماشې ته ناست دی.

۱۴/۳/۱۳۷۱

کابل

پوښتنه

دومره قدری یاد شي چې پوڅه خودې په تله ووې
پوه نه شوم قسم دی چې تاڅه ووې ماڅه ووې
ټوله شپه رښتیا دې پټه دزړه کورکې ساتلی وم؟
يو غلچکی خوب وپه کاله مې تېرېدې ووي
ستا دنظر تندرته مې ټول خوبونه درمند شول
چاراته له ورپڅو نه خبر دبارانه ووې؟
ويښ وم که ويده وم خدای زده ډېرې مودې تېرې شوې
مینه دې له زړه وه او که هسې دې په خوله ووې؟
کړې مې وعده وه چې دې بیا په کلي نه درځم
هېره وه له ما نه خورینو دگرېوانه ووې
ويوښته رښتیا ترې کوم مغول دې چم کې شته که نه؟
څومره سپکې سپورې مېلما نه ته پښتانه ووې؟

۱۳۷۱ / ۵ / ۱۴

کابل

داکلی . داوطن

کلونه تېرشول، ځواني مري

او درنگونو سپرلي

زموږ پرسوي او غريب مالت

گذرونکې.

ورځمو د سترې شپون

دڅنډو په ځنگلونو کې نڅا ونکړه

دتورو د بنستو د کېږدو د وريو ژبې

بيا وچې شوې.

* * *

بيا مو د کلي د چنارو

پرنيم سوږو تنو اوربل شو

دشنو غنمو دوربنميين فصل کمڅيو ته يې

رنگ بيا د لوگيو ورکړ

بيا يې د ستورو سره توکړی

دتورو وريځو

د شيطان مريې ته وېنډله

* * *

کلی ، وطن

بياد خپليو د ميخونو جنگ کي سا و باسي

کلی ، وطن مو

د خو تورو تجمل ته

بيا له سره قربانېږي

هرقاتل يې

د زخمي خان له هډو کو ځنې

لاستي د «بيرغ» اخلي.

* * *

زموږ سرونه

زموږ وينې

د شنو چرسواو د بنگو هغه شني دانې دي

چې دودوي يې «باباقو» ملنگ

د غم او دسترپا شېبه کې.

۱۳۷۱ / ۴ / ۲۵

کابل

جنازي

وربځو دستورو جنازي ښخې کړې

بيا پردې غرو

درنيو ستورو دنارنجو گلان نه ورپرې

راته د سترو مساپرو پښوپل ورک شو.

* * *

هره شېبه مې ځوانې مېرې تندرونه وژني

هره شېبه د ځوانو مېرو جنازي ښخوم

خدای زده

دې لار کې چېرته روغه څېرې شته او که نه؟

چې راته غېږ پرانيزي

څادر مې باد وړی دی!

۱۳۷۱ / ۴ / ۲۶

کابل

کلی - د پره

ماته د کلي مازيگريو ځلي بيا و خندل

دمروور وړمو پېغلو مې د شونډو جل وهلې پانې بيا بنکل کړې

کلی مې بيا لکه دويني دزرگي پرفصل وبهېده.

* * *

دپلار حجره لکه کنډر پرته ده

نور ترې د سترو بزگرانو دچلم دودونه نه راخپري

نور يې انگړ کي د بناغلو مساپرو د خپليو د گل مېخونښې هم نشته

له ماتې ملايې نرېدلي د سنځلو نازولې څنې

او پلار بوازي د کابل په هديرو کې مساپر پروت دی.

* * *

بيا مې د کلي د آذان آواز له خوبه ويښ کړم

آذان پر کلي باندي خور دی خو په غږ کې هماسې

د سپين زيری « بلال » سوز نشته (۱)

ټول د پکول شاته لمونځونه کوو

او د جومات محراب له مانه د « بلال » سپينه پگړۍ غواړي.

* * •

کلی هماسې له ديرونه ډک دی
دکلي لارې دزلميو درنو درنو گامونو لاندې سا اخلي
خو گودرونه رنگ دي
دکلي پېغلې انگېرونو کې د نيازې څرخې تاووي
اوزه لگيا يمه د پلار زړه دېره چلوم

۱۳۷۱ / ۶ / ۱۸

]]- د شاعر منظور مشر تره مشهور ديني عالم مولوی عبدالحي دی.

گلونه

کرلي مې جانان دي په اورنو کي گلونه
زه هسي لټومه په گلونو کي گلونه
زاهده رانه کبړي چې ما بنام قضا گاني
ليدلي مې د زلفو ما بنامونو کي گلونه
وړمې وي نابلدي د کمخوله غرونو راغلي
زرغون مې شول د کلي په خوړونو کي گلونه
هرگوت سره گلاب شي تكي سرې د پيالو مورگي
جامونه په گلونو کي، جامونه کي گلونه
په شونډو کي موسکا خويوه وکوه جانانه!
سپرلي شه غوره مې په زخمونو کي گلونه.

۱۳۷۱ / ۷ / ۲۵

کابل

د «آدم» وصیت

زه «آدم» یم زه «آدم» یم

له جنته شپړل شوی

پر دې ځمکې بادشاه شوی

ورور دې ورور پء کانی وویشت

نازولی زوی مې مړ شو.

* * *

زویه! زرکاله پوره شول

یو څو ورځې دې مېلمه یم

څو خبرې درته کړمه

نن به یم سبا به ځمه.

* * *

دغه سپین مزی درواخله

دپستو پستو ورېښمو

پکې حک مخ دنیانو

د جمله وو بادشاهانو

پربنتو وو دی او دلی

له جنته دی راغلی.

* * *

خو وېنسته زما درېرې

او همدا جنتي مزی

په پوه تابوت خوندي کړه

ورته جوړ قفل او کلي کړه

خو چې ته یې او دنیاده

پر د بنمن غلبه ستاده.

* * *

دا گوتمی مې هم درواخله

درته و به نبیي لارې

دا « میمون » آس مې هم ستادی

ور سره برېښنده توره

هر بری د ستا بری دی

هر زور گيرد ستا مریی دی.

* * •

زما نښې د ستا نښې

زما لکړه ستا لکړه

زما لاره د ستا لاره

زما چاره د ستا چاره

خو وروستی خبره واوره

وینه توی زما د زوی کړه

دمظلوم زوی په بدل کې

زویه څه ته هم قاتل شه!

د «آدم» د غاړې گل شه!

۷۱۱۳/۹/۶

کابل

داحمق په لتون

اورېدلې مې كيسه ده خدای زده کله
له ملانه، له عامي نه که له بله
بو سپين زيری چې يې وخت دځنکدن و
په هونېپاروکې هونېپار او عزتمن و
خپل زامن يې کړل پر ځان باندي چاپېره
وي خبره درته کړم چې نه شي هيره
خه چې شته نيم يې په ما پسې خيرات کړي
خه يې وېش نيم خه يې پخه او خه يې سقات کړي
نيم يې ورکړي د کوم ځاس نامي دلته ته
کوم احمق، نادان، رذيل، حرامزاده ته
چې په نوم د حماقت ترې څوک برونه وي
دغه نيمه برخه ټوله ده دده وي
سړي مړ شو د خيرات کتويې بارشوي
گېډې ډکې ددار او دننادرشوي
زمان ټول شول مصلحت يې سره وکړ
داحمق سړي لته--ون ته يې زړه بڼه کړ
وي فرض کړې موبابا پر مورداکاردی
پسې گرځو په دې بڼار که په بل بڼاردی

گوندي وي چي په دې کار کې کوم حکمت وي
د سپين ريو و خو په نېکو مصلحت وي
زامن لارل نيمه برخه يې تر مالا کړه
په شپو شپو يې خپل زاړه کلي ته شا کړه
د احمق و يې څار له هر لاره
پسې تلل له يوه بڼاره تر بل بڼاره
لټو هغوی احمق چې بڼه شا خداروي
احمقان خو گوني هر چېرته بسيار وي
خو شا خدار احمق هېچرې پيدانه شو
خو چې سربې د پاي تخت په کوڅو و شو
دوی له ورځو و يوه ورځ ليدل په بڼار کې
چې راجوړې دي مېلې په هر بازار کې
هرې خو اڼه راټول شوي بڼه ځوانان دي
څوک يې پيغلي، څوک زاړه، څوک هلکان دي
د چا شونډو کې موسکا وي دي غوړېرې
څوک تندي پر زنگنو وهي ژرېرې
يو خو اسازدی، پاي کوبې ده او خنداده
بله خوا چغې نارې دي او ژراده
چا کره شمله پر سرايستي زبونې کېرې
ورونه گرځي په مېلو کې هورې دورې

دوی لیدل هغه کانسي چې نه وي چېرې
دوی لیدل چې د مېلې په هغې خواکې
تخت خـلـپـرې درنگونو په رڼا کې
پکې ناست یو عزتمن سړی دی گوره
چې وریرې پرې گلان له هر لوره
طلايې تاج يې پسر سر لکه دلمردی
تیار سی ورتنه سردار دی که لښکر دی
جوړ ټولگی ورتنه ولاړ دی دساقیانو
بنکلي پېغلې او پکې دي دزلفانو
د مېلې پر بله خوا بله کیسه ده
دوی لیدل چې هلته بله هنگامه ده
دوی لیدلو یو سړی چې عزتمند دی
له یوې پښې له ونې نه خورند دی
څوک یې سروهي په سر څوک په سوکانو
نه زړه سوی د جنکونه د خوانانو
له ماشوم نه هم خیرات د خپل سر غواړي
خو وهي پکې هر څوک دلاس سوبـاړي
بیا په لته ددلیل او د برهـان شول
له پوچاځني يې وکړل تپوسونه
چې رانښه د خدای پار دی دلیـلـونه

ديوه مـوولـي دو مره هر كلي كـر؟
اوله بل خـنـيـنـي مو جوړ د كوڅې سپـي كـر؟
وي هغه چـي اوس د تخـت پر سر مستي كـري
پس له دې نه ي به پر موږه باد شاهي كـري
او د ابل چـي تـا لـيـده سر پر پـه ژړاو
يو ساعت مخكـي زموږ پر سر باد شاو
موږ د نوي هر كلي كـر وڅـه چـي غواړي
بيا چي زرو شونو وهـو پـكـي سـو بـاړي
د بابا زامنو ووي چـي مـو و مـو نـد
ها احمق چي مو په ټول جهان كې نه مـو نـد
د شاهي په باغ كې ناست نه گوري مني
بـه پـو هـيـري د سـبـا سـو بـاړي ويني
نيمه برخه د بابا يـي رابـهـر كـر
بيا يـي ټـو لـه د باد شاه په لاس كې وركـر.

۱۳۷۱ / ۱۰ / ۷

كابل

بادشاه او معشوقه يې

تېره هېره زمانه کې يوباد شاو
نازولې په هر ملک ددې دنياو
خدای ورکړې دبدبه د تاج او تخت وه
په هر ځای ورته گونډه او بڼه د بخت وه
خزانې يې وې د شتو وتې له شماره
هر خزان يې بڼايسته و له بهاره
نه کمې و دلبنکرونه د زرو
نه کمبود پکې د مينځو اونو کرو
شمار يې نه و په حرم کې د بي بېانو
نه د بنکلو معشوقونه د ساقيانو
هر محل يې د دنيا پرسر جنت و
رب ورکړې لکه ازله داعزت و
د بادشاه په دلبرانو کې پوه وه
چې په ټولو کې بڼايسته لکه ډيوه وه
لکه حوره هسې بنکلې نازولې
ته به وایې له جنته ده راغلي
چا ليدلې داسې حسن چبرې نه و
ډېر شاهان يې په ليدو پسې رانده و

د بادشاه ټوله هستي ددي هستي وه
د شپې ورځې پايكوبې وه بد مستي وه
دغه نورې معشوقې، نورې بي بېاني
ورته ټولې د پېښو خاورې وې خوارانې
بو وينېته ددي او دا ټوله دنيا
بدلوه كله دداسې عشق بادشا
يوه ورځ يې په شېبو د بد مستي كې
دخوندونو اورنگونو په ځولۍ كې
سرې د ناز شونډې راپرانېستي ادا ته
خو خبرې وې چې ويې كړې بادشاه ته
وې پلاني حاكم دې ډېر درته خاين دى
ته پوهېږې نه خو ما ته مېن دى

* * *

چې خيمه د مستي ټوله شوه سهار شو
د مظلوم حاكم تيارې خونې ته لار شو
پس له څو ورځو پوښتنو احوالونو
پس له ډېرو تحقيقونو، تپوسونو
شوه معلومه چې تقصير د حاكم نه دى
تش تومت د معشوقې د ترخه زړه دى
پس له هغې بادشاه ډېر ورنه خپه شو

سلطان لاره درباريانو ته جرگه شو
وي كه شه هم ډېر پردې بنكلي مينيم
خو والله چې پر هغې پېښې غمجنيم
زه وپرېمه كه بيا هم داسې وشي
خداي خبر چې ددې ملك چارې به شه شي
درباربانو ورتته ووېل سلطان
نوريې مه مننه خبره عاليشانه
باد شاه ووي ناممكنه ده ملگرو
چې خان منع كړم دهغې له خبرو

* * *

يوه شپه بادشاه دربارنه رابهر شو
معشوقې سره ملگري په چكرشو
بر بېرې سواره روان وو په درياب كې
معشوقه يې كړه گوزاره په تالاب كې
معشوقه لاره خو اور يې د عشق بل و
لگيدلې د بادشاه پرتش گوگل و
بيا باد شاه شپې پر اوښكولې
اوښكې څه چې يې سرې وينې بهولې
باد شاه هسې خوار وزار او تور كمند شو
چې گوزار د عشق او مينې له سمند شو

بادشاهي بي په نظر لکه زندان شوه
چې د عشق دنيا يې ږنگه په جهان شوه
دربار بانو ورتنه ووي اي اميره!
اي زموږ د سرو سيوريه اي زهيره!
اوس چې مري ورپسې ولي دې غرقاب کړه
خپله مينه دې لاهو په دې درباب کړه
بادشاه ووي ورتنه اي عاليجناب
زه خراب بنه يم نه ملک زما خراب

۱۳۷۱ / ۱۰ / ۲۹

کابل

پر قبر مې

مامې داخل قبر په سترگو وليد

قبر ،

زما د سفر نوې بېرې

دوچې ځمکې سمندر کې غږوي د مساپرو د مساپرې شپيلۍ

او قبر کښونکي

ستري ستري رانه پښو ځنې خپلۍ وباسي.

* * *

بربنډې پښې ، سپينې جامې پر غاړه

زهمې دخپلې جنازې پر سر ولاړيم

د ملا غږ ته مې غوږنيولي

چې بلوي مې پر گناه د ثوابونو خراغ

زه ورته سرې سترگې ژړېږم

وايم درواغدي

ملا مه بې وايه !

* * *

له کور او کلي نه مې ساندې خيږي
ادې دزوی چيغې وهي
بچيان دادا بيرته له خدايه غواړي
دچا په خوله کې چيرته نشته چې شاعر مې شوی
اودلته زما په جنازه کې

يو شاعر

خپلې مير منې سره ناڅي اوسندړې بولي

۱۳۷۱ / ۱۱ / ۵

کابل

بزگر

څنگه سرې رلۍ په سرواخيستم؟

زما د لاس خولو فصل نه يو شين بوتې راپاتې نه دی

چيرنه يو ژير وړی هم نشته چې بې پاس پر پتکي کيږدم

له گودر ځنې په بربتو کې موسکي تير شم

په مخه لار شم، شاته وگورم

پر بنکلي آشنا بيا د يوې بلې وعدې زيرې وکړم

رليو څه ونه کړل؟

بزگر لگيادی له خپل لور سره خبرې کوي

بزگر ژپيري

او وريو ورته غوږ نيولی.

۱۳۷۲ / ۱ / ۶

لغمان

بنگريواله

بنگريواله تورى بيا پر كلي راغله

بنگريواله شرنگ پرولو،

دنيايسته رنگونو خانگه

بنگريواله زمور دكلي

دزلميو د «طالعو» دنازكې غوتې وږم

بنگريواله زمور دكلي

دپيغلو تو داختر د شيبو زيرى.

* * *

بنگريواله تورى راغله

رنگه بنگه سانبولې

په پستو پستو زگير وويې

دهر كانيي تپوس وكر

خوزمور دكلي لارو

دپرديسي بنگريوالې

سيندونه هم مري

تش دخولي سلام وانه خيست

وي يې: هو! رښتيا زړه شوم

دغو سترگورب وهلو

خدايزده چيرته

بيا پرکومو نابلدو کوڅو سرکرم؟

* * *

بنگريواله تورې تم شه

حک حيرانه پښيमानه

بنگريوالي په لستوني

دښو دورې جارو کړې

هرديوالي يې ددې کلي

له خواږه نظره تيرکړې

وي يې: نه، کلی همدادی

داکوڅې هغه کوڅې دي

خو حيرانه يم چې څنگه

نن مې پل پکې پردی شو؟

* * *

بنگريواله ښکيدله، بوگنيدله

چې له لرې زموږ دکلي

پخوانی ښار وښکاره شوه

يو اشنا سلام بي وکړ
اودانه بي دانگورو
دبوډي په خوله کې وکړه
وي بي: څه نو بنگر يوالي
څه ورڅه پر مخ دي بڼه شه
اوس نو هغه کلې نه دي
اوس هغه بيبياني نشته
اود بنکلو مړوندونه
ډير کلونه شول چې پرې دي.
۱۳۷۲/۱/۱۱ لغمان

غیچ

...خو تریخ دزهرو جام دی

نه خه سره لری نه سپینه

نه بی رنگ شته

نه بی خوند شته

نه بی پاتی شته نه مرینه.

* * *

عجیبه دالی بی راوړه

پرښتو، د جنت حورو

شپیلولي راته هډوکی

قتلوي سرتوره مینه

سین دزوو دی ترپخاخي

وریتوي دزرونو وینه.

* * *

اوس پو هیږئ؟ خه بی وکړل؟

ها لو بگرو دباغونو؟

یوه وښوده په گوته

بل يې دل کړه پر غاښونو.

* * *

اوس يې غچ له موربه اخلي

ږدي موژرندې پرسرونو

ورشه غوڅه دې کړه ونه

راشه وادې خله غنمينه

نه يې رنگ شته

نه يې خوند شته

نه يې پاتې شته نه مړينه

قتلوي سرتوره مينه

وريتوي دزرونو مينه

...خو يو تريخ دزهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپينه (!)

۱۳۷۲ / ۲ / ۱۲

لغمان

بناپیری

دغره په لور په شوکه گورئ
چې دستورو دهیلو تر بنکو لاندې
زما د مینې بناپیری، ناسته ده
چیغې وهي
تندی اخیستی پرې باران نه اوري
په تور وریل یې
دچندنو پاڼو اور واخیست
غزل وسوئید.

* * *

خومره درنه اوپنستنه ده اوبنکه
اوبنکه دزړه له نازولي کوره راغله
زما په لپو کې راپريوته
اوبه اوبه شوه
اوزه لگيا يم لورې لورې څوکې ته
په لپو کې اوبه خيږوم
څوکې ته ورسم نږدې شم
بيا د ځمکې تل ته ولويږم
اوبه اوبه شم.
بناپيری، تنده وژني
اوزه اوبو وړې يم!
۱۶ / ۲ / ۱۳۷۲

سیلانی بلبلی

سیلانی بلبلی لاری

نور دباغ د خوب په سین کې

د بلبلو د سرو ژبو

د شنو چیغو تصویرت دی.

نور دباغ د سرو گلونو

د بلبلو د سرو شونډو

نازولې مینه مړه ده.

نور د پانو پر کمخيو

سهارونه د سپرلیو

چیرته پر خې پر خې نه شول.

« سرله سره پالنگه هسک کړه فتح خانه

لویه خدایه ، سیلانی بلبلی والوتې له باغه ».

سیلانی بلبلی لاری

نور پر آس دننگیالیو

د پگړیو د شملو

دلورو لورو

آسمانی غرو پته نشته

نور د بریتو پرسرونو

هغه تاوه

د پښتون

اسرافيلي شپيلۍ كڼه ده

نور هغه ډگر مات شوى

او پر غاړو د پرديو

هغه مستې

سپينې توري لښتې نه شوې

« رابيا » بله نارو و كړه:

« سر له سره پالنگه هسك كړه فتح خانه

رابيا گلې پونده ورته كړه سپره شوه ».

۱۳۷۲ / ۳ / ۳۱ كابل

رورده

زړه شړلې يم له كوره اورمې بل دی په كاله كې
لږمې پرېرېده چې ویده شم ستا د زلفو په ځنگله كې
سترگې ستا سترگو كې لامبي ملامت راباندې مكره
تنده كله ماته شوې د كبانو په وياله كې؟
ماد مات زړه له هر شرننگه دشنو چيغو مالت جوړ كړ
نه دی نوم وځي له زړه نه، نه مې شپه كوي په خوله كې
د سينې پر باغ دې تلم ستا د گريوان قراول تم كړم
اوس نو پرې چې مې زيندى كړي ستا د غاړې اميله كې
چې په پټه دې خوله راكړه تا په خپلو لاسو غل كړم
نن ستړى وي سبا درمند روږده داسې كوي غله كې.

۱۳۷۲ / ۴ / ۳

كابل

تنده

د فردوس د عيش كوربه دي

غرقوي دنيا تر نو كو

خو لاتشې مړې غواړي

د سوالگر ساړه نغري نه.

* * *

د سوما جامونه لاس كې

زموږ دوينو لامبوزن شول

نه سپرېږي ، نه ماتېږي

دمړو ماشومانو تنده

۱۳۷۴ / ۴ / ۲۱

كابل

زما د دويشت کلن ځوان وراره شفيق الله متين په شهادت

ويرنه

خلکو گورئ چې پر کور مې د غم اور لکه غر پريوت
د فلک خونړې لاس مې لکه تېر پر سر پريوت
هر يو کابې موقاتل شورا ته بېل بېل پردر پريوت
د سرو وينو په کاله کې بيا د وينو گودر پريوت
څه درانه چنار ته ناست هم د مرگي پرې خنجر پريوت
يو روڼ لمر مې دکاله و ، سحر و خوت سحر پريوت
مرگه څومره گناه کار يې وړانوي دعزت کلي
له بې پتو ځنې تېستې رنگوي دعفت خلي.

* * *

خدا يه څنگه به شم صبر څنگه اور مړ کړم په زړه کې
زيريدلې يم لويي مړم دادو وير په زنگانه کې
چيرته اور چيرته توپان وي راته سم ووري کاله کې
غم زما دکور کوربه دی ، مرگ مې ناست په دالانه کې
نه په غيږ کې دنيا لوی شوم نه په غيږه دنيا کې
پرون پرې دپلار مری شوه نن ساه قتل په وراره کې
څه د غم په ورځ پيدا يم څه د غم په ورځ به مرمه
لويه خدايه لويه خدايه ! داڅه يم داڅه يم

* * *

تول کهول مې جار جاري واي خو « شفيق » راته په کورواي
 دازلمی ستوری دکور مې دنیکه پر درگاه خورواي
 تل دقام دپگړی گل وای دتبر دپت انخوړواي
 غم بې تل زما پر سرواي دادژوند پرنيلي سورواي
 دده درد وای زما مرگ وای دده کور وای زما گورواي
 زما خونه وای خرابه خو ودان نغری دورور وای
 تولعنت زما په غم شه زه يې زور کړم دی زور نه شو
 کال په کال رانه کښت ريبي خو وړ سترگې دی مور نه شو

* * *

لایې سيوري ته ناست نه وم خوانيمرگ شو بهار وسو
 سم چې گل جوړ شو شملي ته ، شمله وسوه گلزار وسو
 چې راخوت دسهار ستوری ، ستوری وسو سهار وسو
 هغه رنگه خواني وسوه هغه دنگ دنگ سپيدار وسو
 خاړيدې چې ورنه بنکلي ها دبنکلوس سردار وسو
 گلالی لالی مې وسو ، وطن وسو خيد بنار وسو
 پرهر سر باندي اور بل دی سردې پورته کړه « شفيقه ».

* * *

وروره ته خو دگور نه وې ستا خواني دگل خواني وه
 ستا بنايست دگل بنايست وه ، ستا ثاني دگل ثاني وه

ستا دخولي دتکبير چيغه ددی کلي وداني وه
ته دسرو يا قوتو کان وي خو وطن کي ارزاني وه
ورور دورور په لاسو وژني دلته دا مسلمانني وه
دلته داسي ناداني ده، دلته داسي ناداني وه
مگر ته يوازي نه يې دلته دننگ غرونه قتليري
دلته سيند پر چرو وژني دلته ټول وطن نيري.

۱۳۷۲ / ۴ / ۲۲

کابل

داسې لور داسې لوونه

ورېځې بيا لامبي پر اور ووري پر گلو
دازلمی سپرلی خونه دی د سوځلو
له اسمانه د سکروټو غر را پرېوت
سوځوي مې بنکلی کلی د سنځلو
بیا د گلو د حیا پر ناموس جنگ دی
څانگې سترې شوې د ځان پر قتلولو
د باغ سپین مړوند رېبلی دی اغزیو
پرې بې نه بنود چپرته جوړ گراپوان د بنکلو
د سیندو نو مست او بنان و سول له تندي
دهېلیو پېغلي بیا لارې له کلو
د سپوږمۍ پر وربل مري غونچې دستور و
لمرد ځان جنازه وړي پر خپلو ولو
موج دوینو گلان و کول سپرلی شو
څه حاجت شته؟ د گلاب او د سنبلو
بیا لنده نه شوه ډوډی د «عیسی» جام کې
پاتې نه شول هغه سره شراب د څنبلو
د پیالو پر شرنکار یو ویده و بین نه شو
نه ساقی شته نه کنډول د کرنگولو

يوې شمعي د شپو د پو پر تندي ونه ويشت

يو پتنگ نشته لمبو کې د لامبلو

دا ويدي سترگې د بې پرې رنې نه شوې

چيغې پر بوټې رانجو کې د بلبلو

فلک لور پسي اخیستی ستړی نه شو

ددې مستو چتو ستورو پر رېبلو

نازولې غوتې نه شوې پکې بلې

تور لوگي دي چې ټيکري شول دوربلو

د ماتم ډمو بنگري د بنکلو مات کړل

غوڅوي ورنه نکريزې له منگولو

په برهر زړه مې لاس مه وهه جانانه

داخو سالوپټه نه ده د گنډلو

زرغو شوی چم په چم برسات داوښکو

قتل شوي موسمون نه د خندلو

دا چمن چمن وطن دارته بس نه شو

نه يو شين ډډ د چنار شته نه دولو

مني بيا ورته له سره سيخان سره کړل

دال له دي له ازله د داغلو

ددې خوارو په قسمت به باران نه وي

چې لمبې وروي پر کور د جل وهلو

يو پري شوی رگ مو بنځ لکه تاک نه شو

يو سر نشته په دې بنا رکې د بنډلو

نه د عقل پر آس سور، نه لیونی شته

نشته ژبه د زنجیر نه د وېلو

څه ایرې د بې قدری ورباندې شنې شوې

دا درنې شناختې خونه دي دکتلو

ددې کلي بنکار یان مړه له سره وژني

غشي ولي بیا پر زړونو دبسملو

نه یو مټ د تیارو جنگ ته چیرته پاتې

نه یو لاس د خپل کرپوان د خیرولو

د لمبو تر خیمو یو «ابراهیم» نشته

پیدا نه شو یو «منصور» د دارختلو

بیالو بدلی دی «رستم» د «شغاد» څاه کې

لاره نشته دې گړنگ نه دوتلو

نه بې گرد په تورو د بڼتو کې د آس شته

نه نارې د شهسوارو د دانگلو
بيا يو شين زمري دې غرونو کې لوی نه شو
يوه تشه جنده نشته پر مورچلو
دشنو چيغوله کاروان سره سفر دی
ژبه نښتې په تالو کې د غزلو
سرله تورو خاورو پورته کړه «خوشحاله»
لا خو غچ د «هجري» پاتې پر «مغولو»

۱۳۷۲ / ۵ / ۹

کابل

نه جام، نه خادر

خوتور سرې

خو سپين سرې

«يو خو اوښې»

«خو پسونه»

خه غريب سترې كاروان دى؟

باد راوړې پانې رېږدي.

«قاف» لمبو پر سر اخیستی

بناپېرى، شوې مسا پرې

خداى خبر دى چې به دمه

بيا پر کومو غرونو کېږدي؟

څنگه ړنگې میکلدي دي

څنگه بنکلې شوندي سوخي

جانه بيا به دې ساقي شم

«که مې غم د ډوډۍ پرېږدي»

نه ترانگې د کېږدي شته

نه خپلی، نه خادرونه

لوتوي د جام ناموس مې

پر شهیدې پگړۍ پنبې رږدي

خو تور سرې

خو سپين سرې

«خو پسونه»

خه غريب، سترې کاروان دی؟

باد راوړې پانې رږدي

۱۳۷۲ / ۷ / ۲۹

کابل

سپوری (۲)

ما خو ټول عمر له کوچینو سره مینه کړې

کوچی لوگي،

گوچی بادونه،

گوچی پیغلې،

او کوچی کبږدی.

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

کله چې باد

زما دکور پررژېدلو او ختینو بامو

د خپل ناپایه سفرونو منزلونه وهي

زه ترې مدام

د خپل ورک شوي سپوري

د ټوخي غږاورم.

کله چې

ما دشو گيړو د تورو غرونو له شا

د خوب کوچی.

زما د سترگو په رنې کبږدی، راپېښه وکړي

زه د کوچیو د کاروان

سیندونه هم مري

اسحاق نگیال.

د هغه مست

خود دې ستړي او بن

د غاړې له زنگونو ځنې

د خپل ورک شوي سپوري

ستړی غزل اورم.

کله چې

د کوچۍ پېغلې درنگين وربل ما بنام

او د کمخو د غځېدلو غرونو شپو ته گورم

زه ترې مدام

د خپل ورک شوي سپوري

د پرهرو جنو وینو

د شنو غوتیو شین سلام اورم.

کله چې

له ستړیو منزلونو وروسته

د هغو دنگو غرو تر غاړو

دورو ورو وریو

د خنداوو تمخایونه گورم

چې ورته لپو کې اوبه ورکوي

او له شنو سترگو یې ستړیاوې مینځي

ما خوتولو عمر له کوچیو سره مینه کړې.

ای د بی ننبو
او بی کوره شنو بادونو په خیر
زمور د کوچیو
لالهاند کاروانه!
ای ددی دنگو دنگو غرونو
او دلوبو د بنتو
پر سپینو سپینو او سپېخلو پیو
رالویې شوې شوې کوچی!
ای ددی غرونو د خیریو
او چندرو د باغونو
پر لندو لښتو ویده کوچیه!
او ای دغرونو د شیو نکیو
د شپېلیو پر وزرونو کې
راتاوې کېږدئ!
سپوری مې بیرته راکړئ!
زه مې یوازې دغم غر
او د خنداوو جنازې
پر خپلو سترو
او بی کسو او بونو نه شم وړلای

سپوری می بیرته را کړئ!
زه پردې ارتې او پراخې نړۍ
ایکې یوازې
همدا سپوری لرم
سپوری می بیرته را کړئ!

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې
کوچی لوگي،
کوچی بادونه،
کوچی پیغلې،
او کوچی کیږدی
ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

۱۳۷۲ / ۸ / ۲۶

لغمان

ميرمني ته مي ليک

کورمي

شپې شي، شپې ومري

او دور خو او بنې بيا وزېږي، بيا قتلې شي

خوزه ژوندی يممه د شپو، ورخو د قتل انتظار ته ناست يم

ويې څښم، ويې خورم،

گړی، گړی، ويده پاتې شم، بيا پا حيرم

پورته شم، بيا يې وڅښم، بيا يې وخورم، بيا ويده شم

شپې شي،

شپې ومري،

او دور خو او بنې بيا وزېږي

بيا قتلې شي.

زما د څنگې يخ وهلي گلان لارل

چې د بنکلي مشرق زلفونه

په څڼو کې د لمر بنکلي گلونه کيږدي

اوزه يوازې د پنجرې په څنگ کې ناست يم

له خپل ځانه سره «گاتې» کوم

کله نا ځکو ته لمنې اوبم

کله انگرې کې له خپل سپوري سره پاڅم په «موسیو» سرشم

خود «موسیو» چم مې هم نه دی زده

کله د خدای له وېرې پاڅم

ستا لمن مخې ته واچوم په لمونځ و کوم

ستړی ستومان شم پر لمونځونو

خو لمانځه نه وروسته

خولې ته دوغانه راڅپې

خدای ته دعا هم پښتنې ژبې ته سوال ښکاري

اوزه د سوال او د سوالگر له نامه کرکه لرم.

شپې شي،

شپې ومري،

او دورځو او ښې بیا وزېرې

بیا قتلې شي.

زما د کور ښاپیری، تللې مالت د کوه قاف په سفر

نورمې د کور له دېوالونو ته

د عطرو گلان نه ورېرې

هر شیبه

د سرو گلونو د غوتیو د عطرونو پر ځای

د ورورد چرسو او د شنو بنگو دودونه څښمه

څوک د ډوډۍ پر سر لگيادی
نا مینځلی لاس گولی تاووي
بل د بوبل د خولې مړۍ شماری
بل پخلنځی د شنو نسوارو پر شنو لارو ډک کړ
نور ددې کور د عا د تونو په نښینه کې خپل مخ نه شم لیدای
بنا پېری، بېرته راشه!

گلونو راشی،

زما تشه خانگه بیا ډکه کړی!

۱۳۷۲ / ۱۰ / ۳

کابل

غږ (۱)

منم چې وطن وړان شو مگر وړان نه شو داغر
آسمان يې په سر کېوت خو ستومان نه شو داغر
حاجت څه د بيړې شته دامې کلي دامې کور
خبر دې چېرته نو څه په توپان نه شو داغر
هر گاني يې رهبر دی هر پرځه يې قيام
بې توري بې شملي نه شو حيران نه شو داغر
وربړي دې اورو نه پرې داغاره دا يې سر
سو زېرې خوله هوډه پېنېمان نه شو داغر
قربان يې شم له ضده چې يې هېڅ نکړو بدل
هماسې چې افغان وبل افغان نه شو داغر

۱۳۷۲ / ۱۲ / ۳

لغمان

رحمان

وچې خاورې نه بهر شو

هو مره لوي شو لکه غر

هغه روند سترگې پيدا کړې

هغه گونگ شو ژبور

په بې پوندو پښو گرځي

د اسپورمۍ ده که د المړ

لوپه ځمکه يې پيدا کړه

هسک په تله برابر

دا شنې ونې دي که خانگې

ورته ټولو ايښی سر

هر څه پر مخې پاته دي يادوي نو د رحمان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان

څوک يې جوړ کړله کوډرې

څوک يې پاڅوه له اوره

څه خوږې، تروې اوبه دي

ځي بهېرې لور تر لوره

تکه شنه هره دانه ده

هره ونه يې سمسوره

لکه غرونه بېرې گانې

په داشنه درياب کې گوره

څوک پيدا کړې څوک فنا کړې

څوک تر کوره څوک تر گوره

يا خو وباسي له سينده مرغلرې او مرجان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

وخت د تلې رانږدې دی

نه بقا شته نه مهلت شته

که پيری دی که انسان دی

نه يې زور نه يې همت شته

بي لوگيو سرې لمبې دي
نه آرام شته نه راحت شته
دا اسمان به چوي له وېرې
داسې غم داسې هيبت شته
له آسمان او ځمکې ووځه
که دې توان که دې طاقت شته
چې کرل دې اوس يې رېبه داده ورځ د امتحان
تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟
دا شعر له سوره رحمان څخه په الهام ويل شوی دی.

۱۳۷۲ / ۱۲ / ۱۴

لغمان

سيند

پيړۍ يې تېرې شوې هونبنيار نه شو

چا وي دكلي سيند مهار نه شو؟

زه به رسوا کړم بې ننگي د خپو

که جاله وان راته په قار نه شو.

۱۳۷۳ / ۱ / ۶

کابل - ماهيپر

کرونده

خَمکه هېڅکله د سپینې د سر شین شوی نازولی زُړی نه هېروي
زُړی هم مور غواړي.

باد ددې غره له تالا شوي کلي راغی
زموږ د بنکلي کروندې په په سپینو تيو کې يې پي وچې کړې
زُړي له لوږې مړه شول
اوزه تنها پاتې شوم
د کروندې پر وچو تيو د ماشومو شهيدانو سرې جنډې شنې شوې

کرونده بوره شوله

کرونده زړه پر شاپرته ده

د آسمان د مور پر سپينو نازولو بچو نارې شيندي

کرونده بادونه دادخيري لمن پور غواړي.

کرونده ژارې راته چيغې وهي

زويه! فيره او ناکامه شومه

سبا به سره اورونه مړه وي

او دکلي دغه سوږ تنور به ژارې

او له لوږې به مري

لاڙ شه! دٻلي ڪروندڙي دسِينِي ڙڙِي شه او وِغورِي پَرِه

زِه به دِي هِيَلِه مَورِ شَم

چِي هابزِگَرِه او نِهَرِه پِغَلِه راشِي راتِه وِخاندي

او وِوايِي چِي اِي مَورِي!

دادِي نِن بِيَا مَرِه شوم

وچِه ڏوڏِي مِي بِيَا لِه لاپو سرِه تِپَرِه ڪِرَلِه.

تنور لڳِيادِي رانِه اور غِوارِي.

۱۳۷۳۲/۱۵

ڪابل

کچل

یو سږی نوم یې حسن د کونډې زوی و
د کچل په نوم مشهور پر کلي، کوی و
پیدا کړی رب تنبل او هم بېکار و
همپشه به دی د مور پر اوږو بار و
پوه ورغ یې ابی و پوسته له کوره
خه په چل، خه په تدبیر او خه په زوره
کچل لاره له خپل بنار ځنې بهر شو
تر هغو چې پر بوی د بختي برابر شو
خوار او ستړی بوی ونې ته دمه شو
چې له لرې بوتولی ورته بکاره شو
یو هجوم و چې پرې راغې د مچانو
سره جگړه وه چې پرې جوړه شوه بارانو
کچل دم ساعت پر ټولو بريالی شو
له غروره هسې مست لکه زمري شو
بیایې وليکل پر غټو تورو باندي
چې ويده و د هغې ونې دلاندي:
«شل مې مړه، سل مې زخمی، سل مې آزاد کړل
د بښمان مې پر پوه گوزار برباد کړل»

په دې وخت کې بولنبکر چې د سلطان و
پر همدې لاره په کوم مقصد روان و
دوی لیدل چې یو سړی دلته ویده دی
او ترپاسه یې یو لیک په رپېده دی
لیک یې ولوسته لنبکر ورته حیران دی
وې یې دادی چې رښتینی قهرمان دی
لنبکر و خو خپد په منډو خپل سلطان ته
وې یې راشه شاهها ! گوره پهلوان ته
سل آزاد ، سل یې زخمی ، سل یې وژلي
اتلان نشته ترده چې مور لیدلي
ددې شاه چې له بل شاه سره جگړه وه
دبـري اوماتې وپـره ورسره وه
پر لیدو ددغه خوان هومره خوشحال شو
ته به واچې دبـري یې شین نهال شو
حسن راغی ددربار دغاړې گل شو
د عیشونو تود باران ورباندې تل شو
بله ورځ هغه د جنگ چغه خپره شوه
اول ټولونه حسن باندې ناره شوه
د جگړې کالی یې واغوستل کچل ته
اوس یې بیا یې دمیرانې تود مورچل ته

وې يې زین کره هغه آس چې دې خوښېږي
مېرني پر مېرنيو آسو سپرېږي
خو کچل چې لاد خره سپرلي يې نه زده
د جگړو پر مېرنيو آسويې څه زده؟
کچل هغه آس را خلاص کړله رسي نه
چې بې زاروله ازله زندگي نه
هغه اس چې نه مردارو، نه ژوندي و
پرې سپور شوی د سلطان دا مېرني و
تولو ووی په رښتيا چې قهرمان دی
پرهمدې اس د جگړې پر لور روان دی
کچل ووی اوس مې وتړئ پرېږي
چې چار پير مې شي تر آس د بدن غړي
د کچل خو دا کار ونه وله ډاره
چې گوزاري يې ته کړي آس په سمه لاره
خو پادشاه وې چې دا کار دی دنرانو
نه ويرېږي په تش لاس له دښمنانو
کچل لاره د جگړې په لور روان شو
سر لښکری گډوډ رزم په ميدان شو
چې يې وليد د دښمن دلښکر سيوری
هلته جوړ شوله کچل ځني کړيوړی

دی روان شو چي ترمخې يې شوه ونه
هغه ونه چي له بيخه وه چينجنه
بيا له ويرې يې ترې غيره كړه چارپيره
ونه ووت له خاورې نه تر زيره
پر آس سپور، ونه په لاسو كې كچل
بنكار يده هغو د بنمنو ته اجل
د بنمنانو چي يې نوم واوريدلى
خو په سترگو يې هرگز نه وليدلى
وي تر لى پر آس سپور پر موروان دى
ونه باسي په لاسونو داڅه ځوان دى
موره نه يو پر رښتيا دده د زور
داسې بريښي لكه تندر، لكه اور
د بنمنانو د جگړې له لوري شا كړه
فتحه داسې رب پر برخه د پادشاه كړه
پادشاه وويل كچل ته په لوانه
مبارك شه لورمې در كړه درته ځوانه
بيا كچل سره له ناوې راغى كورته
شهزادگى يې كړه نو كړه خپلې مورته
اوس ميره دميرنيو حسن خان دى
هم باتور دى، هم اتل دى، هم ښه ځوان دى.

۱۳۷۳/۲/۱۹ کابل

عبداللہ پویان ته !

يورنگ۔ يوباد

زه ددردونور سيدلي فصل

زه مي دخوانوار مانونو شهيد

زه مي ديغلو سحرونو قاتل

زه مي دستريو منزلونو شهيد.

زه له خپل خانه ستري شوي سيوري

زه له خپل خانه ستري شوي شاعر

زه هغه هير ، هغه نيمگري غزل

هغه له سترگو غورخيدلي شاعر.

زه رالويدلي دموسکا له غرونو

اورا کي مردي هسي سکوريمه زه

زړه کي هنداره د سبا قتله ده

لکه حباب هسي يو کوريمه زه.

زه ددی تورو شیو کیردی، ته ناست یم
مانه دورځو تاج محل هیردی
زه دتیارو دډمو رنگ وهلی
مانه دسرو شونډو غزل هیردی.

زه دابلیس ناوې په بنکار وړی یم
زه دبد رنگې دنیا اور کې سوځم
زما یې خوله دشیپې پر تیو ایښې
زه دکمبختو ستورو کور کې سوځم.

زه ددې وریځو سمندر کې لاهو
او ته ساحل راته دلمر ښیې
زه دلو ليو شیو په غیر کې ستړی
ته راته غیره دسحر ښیې.

ما دزړو بگوو چیغې وژني
رانه پینې څه دبلبلو غواړي
زه دبلا ژامو کې شپې تیروم
ته رانه عزم دخندلو غواړې.

زما يې چيغې پر زنجير ترلي
لکه فرهاد راته تيشې راكوي
رما يې شونډې په توبو گندلي
ته گناه کار راته نشې راكوي.

گوره زه مريم ته آيت د سبا
راځه راځه آشنا يه هير مې که
رنگ مې وانخلي له دې سوي درمند
باد يم راوړی په باد تبر مې که.

۱۳۷۳ / ۳ / ۲۸

کابل

غر (۲)

غر خومره بنکلی دی؟

دتیرو دارام سین

دموسکا

وینو خپو کپ ویده،

غر

ددې شگو په تکرپو کپ

دلمر د سرو انگورو

د باران هادی.

غر خومره بنکلی دی!

دلاری دکاروان

دتیرپو او بنو

هر قدم کپ

د شنو پر خوگری

غرمو دمینو کیسو

سمسوره ژبه

او د بنکلو بناپیریو

د کمخو د سرو گلونو

سیندونه هم مری

اسحاق نگیال.

دباغچو مالي.
غر دبنارونو
او کوڅو
او دبامونو
له تورتمو زندانونو نه دوتبو
شنو بادونو
دسفر او آزاديو ډگر.
غر دهوسييو او بازانو
ددی ستريو ستريو منډو
او خوبونو
دغه بنکلی
زړه را بنکونکی انځور.
غر څومره بنکلی دی اشنا
دا څومره بنکلی دی غر !

۱۳۷۳ / ۵ / ۲۷

لغمان

غزل او خنجر

یورون د سبا باد یم تکل شته خو وزر نشته
دا څنگه پسرلې دی؟ سحر شته مازیگر نشته
ای شپې! ته دې له ستورونه دا وړې پلو ډک کره
زموږ د ورځو برخه کې خو خاڅکی دلمر نشته
جنډی نه شوې دیرو کې هغه شنې دچلم وریځې
وطن مې دشملو دی خو یوه هم پر سر نشته
یو گل چیرته کمخو کې لکه ستوری زرغون نه شو
منگولې پر نکریزو او منگي پر گودر نشته
راشنه شوه پر ژبه دچا بیا میوندي کریکه
شپیلې پر کړو بریتو، یو غمې پر خنجر نشته
ننگیاله چې دې خواکې نه «خزان» شته نه «تکور» شته
والله چې په دې ښار کې غزل نشته، هنر نشته.

۱۳ / ۶ / ۱۳۷۳

کابل

کجاوې!

څوک دی؟ دکوم ځای دی؟ او چیرته درومي؟

نه پوهېږم!

چې دسهار دشنو وړېمو دشنې زېږد اشيبه کې

دجامو غر په اوږو مات کړم

دشنه خوب دشنو او بو په سین کې ولا مېم او ستړی شمه

دی شي نږدې

سپینې جامې راځنې و تېستوي.

او دغنمو پر ورینمېنې و خیرې او چينغې کړې چې:

ای لامبو زنه،

اې دباغ مرغیو!

مادرتنه سرې، تورې جامې راوړې

راشئ داسپینې او خیرنې جامې وغورځوئ!

څه شپه وروسته وروسته ددې کلي دمرغیو

او کبانو جامې نوې شي

سین تور شي

ونې تورې

کلی سور

او کلی تور غوندې شي

سیندونه هم مري

بیا کجاوه پراوړو بار کړي

خدا یزده چیرته به ځي.

* * *

کله چې پاڅم

هغه وینم چې روان دی

او ددبنتو پر نوویو لارو منډې وهي

او کجاوه یې زما زما له تکو شنو خو بو ډکه ده

بیا دکو چيو دکاروان مخې ته تم شي

او هر خوب مې

موتی موتی پروریو او اوبانو ویشي

کجاوه بیا تشه شي

بیا درموله مخې شنه وانبه راتول کړي

کجاوه له سره ډکه شي

موسکی شي

بیرته و خو ځیري

شپه شي ، تیاره شي

تورو وریځو سره یو ځای شي

باران شي

اوله سترې کجاوې سره راوڅیري

بیا دغنمو پر ورینمینو زلفو وڅیري

او چيې کړي چې:

جامې مو سرې

جامې مو تورې ،

او خوبونه مو ژيړ!

داسې يو زيرې راته وکړي

اوروان شي

خدای زده چيرې به ځي؟

۱۳۷۳ / ۶ / ۱۸

کابل

چوپتيا

زما دکور خراغ ما بنام نه تر سبا سوخي

اوله ما بنامه تر سبا.

دخپلي بڼکلي تنهائي له تورو زلفو سره مينه کوم

مايې دزړه پر دښتې کور کرلي

ماد چوپتيا له سپينو تيونه

دژوند دچينې غرپ کړی دی.

* * *

زما دکور خراغ ما بنام نه تر سبا سوخي

خوبه مې خيال

لکه يتيمي مرغلرې

دغزل له يا قوتي شونډو راونه خڅيري

نور به دسترگو له هندارو نه دخيال

او دغزل شنه انځورونه ټول کړم

نور مې دخيال واگې چوپتيا ته بڼم.

۱۳۷۳ / ۶ / ۲۴

کابل

د عبدالقهار عاصي پر شهادت

يون منصوره ويرنه:

زه هم درحم !

موربه چې سترگې غورولي

او موربه چې دادی سترگې غوروو

دمينې كيسه مونه ده زده

موربه مينه نه پيژنو

وينه پيژنو

وينه او مړينه ز موربه بر خلیک دی

وينه او مړينه ز موربه تاريخ دی.

* * *

مور لا مينه نه ده ليدلي

مينه هغه کوچي باد دی چې پرغولي مو هيڅکله شين نه شو

مور مينه نه پيژنو

زموږ نوم يې له وينې او مړينې سره تړلې دی

رښتيا،

د «حسين» او «يزيد» کيسه دې زده ده؟

پيرې پيرې کبري چې

د «يزيد» په لاس کې توره شته ده

يوه توره توره

يوه سره توره

هغه توره چې «حسين» پرې هره ورځ وژني

اود «حسين» پر مړۍ يې راکاږي

مگر تا د «حسين» مړينه ليدلې ده؟

مگر دا «يزيد» نه دی چې هره ورځ مري؟

«مگر دا «حسين» نه دی چې هره ورځ زيږي؟»

هو،

مور مینه نه پیژنو

وینه پیژنو

وینه او مینه ز مور بر خلیک دی

وینه او مینه ز مور تاریخ دی

— خو خرنکه بر خلیک؟

د « حسین » بر خلیک!

خو خرنکه تاریخ؟

د « حسین » تاریخ!

رښتیا،

ز مور نوم یې د « حسین » د نامه سره تړلې دی.

ای تاته وایم!

مور دې په یاد یو؟

ز مور جنګرې دې په زړه دي؟

او کله دې ز مور په جونګرو

هغه بې بیبرې لوګي نه دي هیر؟

هلتہ چي خاوره يوازي يوه ولويشت ده

نيم يي زندان دي

او نيمه يي هديره

هغه زموږ كلي دي

او هلتہ زموږ جونگرې شني دي

هلتہ چي دنغريو پرسرونو

لوگي له لوږې مري

او اوبه له تندي جل وهي

هلتہ زموږ كلي دي

زه او ته هلتہ پيدا يو

زموږ دکلي لاره پرگلونونه

پر اغزيو ده

پر دغولارو زموږ بيلې او تنهاکې پيښې

پر لوتو

پر کاپولگي

زموږ لارې قاتلې دي

زموږ لاروي قاتلان دي

دغه سترې او قاتلې لارې

زموږ سترېو کاروانو ته

اوبه نه

وينې ورکوي

زموږ دسترېو آرمانونو وينې

هوکې!

موږ مينه نه پيژنو

وينه پيژنو

وينه او مړينه زموږ برخليک دی

وينه او مړينه زموږ تاريخ دی

رښتيا،

کله دې د سيندونو مړينه ليدلې ده؟

گوره! سيندونه هم مري

اوزموږ نوم يې

د سيندونو له نامه سره هم تړلې دی.

* * *

ای ! کله چې تپي يريښتې

لکه دوينو څاڅکي

دانه دانه له آسمانه څاڅي

تا داسمان دزړه چاودون شيبه ليدلې ده؟

ای ! کله چې وريځې

د سپوږمۍ د سپين کميس تنۍ پرانيزي

تادستور وپه سترگو کې

دوينو چغاري ليدلې دي؟

او کله چې ږلۍ

د غوتيو موسکي شوندي

پر غاښونو څيري

ته دونو او گل بوټو دوير جن غزل کانو

پر زړه ويشتلی يې؟

هو کې،

سپورمی مری

او ستوری هم مری

خو ته بی چیری هدیرو ته ناست بی؟

داتیاری دی چی هره ورخ مری

اودا

سپورمی او ستوری دی چی

خو مری هو مره زیری.

* * *

مور چی را زییدلی یو

او مور چی دادی ژوند کوو

له غزل سره زییدلی یو

او له شعر سره مو ژوند کری دی

غزل مو دپودی مالگه

او شعر مو دکور چت دی

زمور ژوند شعر دی

یو تریخ ژوند

خو تا کله دغزل مړينه ليدلې ده؟

او کله دشعر مړينې ته ناست يې؟

مور مینه نه پيژنو

وينه پيژنو

وينه او مړينه زموږ برخليک دی

وينه او مړينه زموږ تاريخ دی

رښتيا،

زموږ نوم يې دشعر له نامه سره تړلې دی.

* * *

پوهيږې؟

زه اوتله له يوې ونې يو

ته لارې

خو باور لرم چې زه هم درځم

خو دا شلیدلې ريښه يوه شي

باور لرم!

باور لرم!

۱۳۷۳ / ۷ / ۲۴

کابل

مور ته مثنوي

بوسم؟ مورې د اغرد غمو چيرته
بوسم داهد يرې پراوړو چپرته
دی راته ميراث يو سور گريوان خونه
دی دايو يعقوب او يو کنگان خونه
يوسف هره لوبشت شاه ده هره شاه کې
يوسف د هر کاروان د پنبو درزا کې

* * *

چرې مورې په وينو کې خوتېرې
چرې لکه باران پر موږ ورېرې
دا پر بو (حسين) ژړا خونده
دا يو خو ورځې کربلا خونه ده
راغې په سر راته باد شاه شويزید
زموږ د کلي شه نشا شو يريد.

* * *

مورې په زړه کې بو پرهر خونه دی
مورې تنها قتل د لمر خونه دی
دلته هر ستوری او سپوږمۍ قتل ده
دلته هر گل، هره غوټۍ قتل ده
مورې لوگې شو او سوزېرې وطن

موري په سرو تور و قتلېږي وطن.

* * *

موري ېو ويرا او ېو ناکام خونه دی

دایو خوشحال او ېو بهرام خونه دی

دلته ېوازي مسیحا خونه دی

دلته ېوازي يهودا خونه دی

دلته هرکاهی او انسان شو قاییل.

هریو لستونی هرگریوان شو قاییل

* * *

موري یو غر دلته آباد خونه دی

هغه پامیر، هغه شمشاد خونه دی

دلته کبان دلته سیندونه سوزي

دلته له تندي بارانونه سوزي

د باغ ناموس راته اغزیو لوټ کړ

پت دکېږد یو مې پردیو لوټ کړ.

* * *

موري شملي شته خو سرونه نشته

دیرې مو شته پکې کتیونه نشته

چلمونه مات شول بادونه راغلل

چنارونه مات شول هغه دکلي

گودر موري زخمي دی موري وړان دي

دي گودر يو جل وهلي بيابان

* * *

دي موري يو غم او زره چاودون خونه

دي موري دوينو يو جيحون خونه

موري دلته هر کاني کي جيحون دي

موري دلته په خپل کور کي بيلتون دي

ولگيد موري يو تندر دې پر کور

ولگيده ستا پر سپيخلي لمن اور

* * *

ژاړوم موري زرگي دي راچي ويې

ژاړوم دامات منگي دې راچي ويې

شومه زه دې د مړې ونې بلبل نه

مه سويو کمخو ته دي گل نه شو

خوارکه سترگو ته اوبنکې خو پيالې

دعادي نه غواړم بنيري خوراکه

۱۹/۸/۱۳۷۳

زيرى (۱)

زړگيه زيرى زيرى چې وړمه دسبا راغله
زمادتيارو کلي ته ډيوه دسبا راغله
باور مې کله نه شو چې به بيا پيښه راوکړي
دې قتلو پسرليو کې غونچه دسبا راغله
حيران وم چې ماشوم غزل به کوم غوږ کې ويده کړم؟
کانه کانه مالت ته مې نغمه دسبا راغله
کلونه پس به بيا پر جل وهلي دښتې ووري
له سپينو پر خوږ که لوپته دسبا راغله
نه مړ نه بې ژوندی کړم دې مغول يوازيتوب مې
ای وړيو حجرو زيرى پښتنه دسبا راغله.

۱۳۷۳ / ۹ / ۲۵

کابل

نیمگری غزل

ولول زلفی خوری کر غوروه راباندي شپي
له تورو شپو دي جارشم ووروه راباندي شپي
رمنغ دي کرو کاکل کي آخر زره راته زخمي
هر خاڅکي يې شو ستوري څخه راباندي شپي
ما ستا دخيال يو سيوري کر دشپو له سپورمي پور
سپورمي شه لکه خيال مې بلوه راباندي شپي
هر خوب مې وږي وږي دي هر خوب وهلی جل
کیردي مې دليمو شه خوره راباندي شپي
ستا سترگي پښتنې دي زه يو ستري مساپر
دسترگو په حجرو کي تيروه راباندي شپي
بس دومره چي سپرلي شم او يو گل شم دکمڅو
خړوب مې پدي شپو کره بهوه راباندي شپي
ارمان مې دنيمگري غزل هيڅ نه شو پوره
په ليچو مې سر کيده زنگوه راباندي شپي

۱۳۷۳ / ۹ / ۲۷

کابل

شپیلی (۱)

دغره په ذهن کې خوره شوه شپیلی
په سرو ممانو میلمنه شوه شپیلی
داد کیږدی، پلو خو ورو لږ
تللي کوچی، وه راستنه شوه شپیلی
وري زلمي شول، اوښي پیغلي شولي
لکه خپری، په غرونو شنه شوه شپیلی
ستورو جامي داتن واغوستلي
دهسک ددبتو ترانه شوه شپیلی
پښتني غرونو پکې ساه پوکړي
ځکه درنه او پښتنه شوه شپیلی
راته يې ښکل کړلي غمبوري دخیال
بیا دغزل دکورډیوه شوه شپیلی.

۱۳۷۳ / ۹ / ۳۰

کابل

د زرتشت خوب

زرتشت تروني لاندې پروت دی

دسترييا او خولو دا خونړې سيلاب يې باد ته ايښې

زرتشت بې خوبه ،

زرتشت جل وهلی

زرتشت له ډيرو مودو پس دستريو سترکو تورو خمخو کې

د خوب له پرښتو سره تر غاړې وتی

زرتشت ويده دی

زرتشت جل وهلی.

* * *

زرتشت ويده دی

زرتشت جل وهلی

زرتشت د خوب د پرښتو دوريلونو د ما بنام پر څنگله نه مړيږي

زرتشت د ښکلو پرښتو داننگيو په هندارو کې خوبونه ويني

زرتشت ويده دی

زرتشت جل وهلی

ای د څنگلونو

او د غرونو لويه خدايه !

نه پو هيږم هغه مار چيرته دی ؟

۱۸ / ۱۱ / ۱۳۷۳ کابل

سيندونه هم مري

اسحاق نگیال

راته وناڅه هندارې !

نن مې اوبنکې

دادسترگو له صدف نه څڅيدلې مرغلرې

زما دڅيري اوبو وړې گريوانه خړې ډولۍ کې

لکه ناوې سرې منگولې دېنو په ځنگله ايښي

دپښتون کو ناوکی ده

په خوله ژارې

په زړه خاندي

نن مې اوبنکه ناوې شوې

راته وناڅه هندارې !

* * *

نن مې کب د سرو ویرونو

د غمونو د ویرجن سیند

د تورتمو، لیونیو او یاغي خپو د زړه پتې کېږدی. نه

د ښکاری خندا د جال مزوکې کبوت

نن مې لوند گریوان وچ شوی

خو یو شاخکې پکې شین دی

ته به وایې دلمر کور دی

ته به وای د سپوږمۍ شپه ده

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هندارې!

۱۳۷۳ / ۱۱ / ۲۷

کابل

درخني لارم كليہ !

خومره بنايسته دي

زمور دکلي چم کي

دادشنه سين په شنو اوبو کي

دکبانو بچي.

خومره بنايسته دي دي ويالو کي

دهيليو دغه سپيني لوني

ددوي نازکي چغي.

* * *

خومره بنايسته دي

زمور دکلي

دسپيدارو ترتيب کربو

غرمي خوبونه

او مازيگر په شنو چينو کي

دکري ورخي سترياوو مينخل.

* * *

خومره بنایسته دي
زمور دکلي په چيلو کې
دانگورو بنیبنې
او دگيلا سو دورو ورو نیالگيو
گنې ، گنې شنکلي
چې سرې مری یې دي
زموره دباغو
د بناپیریو یاقوتی غوروالی.

* * *

خومره بنایسته دي
زمور دکلي
دغوزانو هسکې ، هسکې ونې
اود بناخونو په هررگ کې یې
دمست زرگي دوینولپې
چې ترې غریبې پیغلې اخلي
خپلو شونډو ته
دحسن خدایي رنگونه.

* * *

خومره بنایسته دی

دی گودر کی

زموږ دپیغلو دشینکیو منگو تیو

دچاودون

او ماتیدلو او از.

خومره بنایسته ده

دازموږه دلوگرو

داهار دیره.

زه درنه خم

دخدای پامان

درخنی لارم کلیه !

مادی دحسن په مالت کی

ددی وخت دسوداگرو

وینې خبنونکی سترگی چیرته پریږدی؟.

دروغ

ډيرو ډيرو بنكلو مې

پردبنتې دسينې ، دتورو زلفو شپې زرغونې كړې

ډيره داورينو اننگيو دلمبو دسيند خپو كې

زما دشونډو بېرې، تاوه شوه راتاوه شوه

شپه دتورو زلفو

او وړمه داننگو شوم

خو داگل

اود اشاعر شاعر زړگې دچانه شو

ډبرې مودې وشوې چې مې زړه

دستا دزلفو په ځنگله كې

د ما بنام د شپو ستوري دى

زه د هيچانه شومه

بوازي ايكي ستا شومه

تا هم راته دروغ ووي دروغجنې،

درواغجنې!

درواغجنې!

هغه گل، هغه شاعر زړگى مې بېرته را!

۱۳۷۴

كابل

غزلبولي

مايي په سترگو کي کـــپردي، وهـلې
خدايه !گرادب کي مې بيـري، وهـلې
چې بي په شپو کي خپل غرهم شي ترې ورک
هغو کمخو کي مې غـوتی، وهـلې
داچې بي نن لاره کي سم شيـن شومه
نيمو شپو کي مې پيـري، وهـلې
دادباران خه زړه چاودون خوـنه و
مايي پر بام باندي سلـگي، وهـلې
ترې غزلبولي چغې همـنه اوري
بيايي پر تپ راته پـتي، وهـلې.

سیند ته غزل

رژیرې پانې پانې تش گریوان شولې ای سپینده !
یو بناروې دهندارو ولې وران شولې ای سپینده !
یوه مسته نغمه نه شوې په وراکې دکبانو
نه دې سپینو هیلپو ته جانان شولې ای سپینده !
پرون خو دشیبو دناوې پیغله بنکلا ته وې
خو نن یې لکه زلفې پریشان شولې ای سپینده !
سپین زبیری جاله وان دکلی نشته مودې وشوې
دا اوس ولې په سترگو کې حیران شولې ای سنده !
آشنا گوره چې بیا دې دخپو زمري گونگي دي
آرامه غلو وهلې یو کاروان شولې ای سپینده !
یو لور وې دشنو ولو خواوس بنکاری چې په خپله
کېرډیو غوندې ونه دبیا بان شولې ای سپینده !

۱۳۷۴

کابل

غزل

د غره تر غاړې ناست يم شپه سپوږمې سره کومه
خبرې دې جانانه! له شپېلۍ سره کومه
ستا سترگې خو کوچۍ شولې ايلبند په ايلبند گرځي
اوس جنگ د هغو سترگو له هوسۍ سره کومه
نازونه خو تا کول پر ما باندي زوال شول
د خال پر خای دې مينه تر وږمۍ سره کومه
ما خوب درځنې وړې دی خپه چې نه شي ستورو!
گيلې يې لکه ورپځې له سيلۍ سره کومه
يو غردې او خو کانې يوشنه کبله نشته
باران شوم ژړا گانې له کېږدۍ سره کومه.

۲ / ۱ / ۱۳۷۴

لغمان

شپیلی (۲)

شپیلی د پر خو پر خو شونډو په غرمو اوري
شپیلی دسترې شپنی لاری ته کېږدی و هلې
شپیلی په للمو للمو غرو اوري

* * *

شپونکيه ! ماته دي شپیلی مه شه
دجل موسم دی،
دجل شپې دي،
او دوریځو اوښې بیا شنډې دي
راته یو څاڅکی د باران خوشه !
باران پښتون شو
دخپل کور پر بامو نه ورپرې
باران ورغلی په پردیو اوري

* * *

شپیلی پر للمو للمو غرو اوري
شپیلی دسترې شپنی لاری ته کېږدی و هلې
شپیلی د پر خو پر خو شونډو په غرمو اوري

۱۳۷۴ / ۱ / ۸

کابل

غوښتنه

ما دې دتن سپينې بښينې نه هغه سره شراب لانه دي څښلي
مادې يوازې دوه غوټې داننگو بڼكل كړې
خمار دې كړمه خو نشه دې نه كړم
دبيسدې هغه شيبه دې نه كړم
تندې اخيستې يم
شراب قطره قطره خوراكړه
دمر غلينو بښينو منځ كې
دخورې گناه كاله ته
اجازه خوراكړه !
۱۳۷۴ / ۱ / ۱۴
كابل

دوینو غزل

مادې اوږدې لارې څارلې خو اشنا مه راځه
قدر دې نشته پسرلېه پر دې خوا مه راځه
موربه د شپې د تيو روږدي يو سبا شه كوو
وړانگې دې ټولې كړه ورځه دلته سبا مه راځه
موردمرگي غشي پر زړه هرما زيگر خوړلي
دنظر غشيه پر دې سوي كربلا مه راځه
دلته سارا دديدن قتلده ده، هر كاني قتل
دلته يو پل دمجنون نشته دى ليلا مه راځه
دوير په چم كې خندا گانې اوريدى كله شم؟
يو اسويلې شه راته ډكه له خندا مه راځه
دذهن وړان يو كور مې شته پكې دوينو غزل
دې بې قدرى كې دنبايست غزلې بيا مه راځه.

۱۳۷۴ / ۱ / ۱۵

كابل

غر (۳)

غر مې دزړه پر هره پاڼه لکه گل شين دى
غره مې دزړه سمسورې دښتې کې کيږدې وهلې
لکه دستا چې کشماليو کې کا کل شين دى.

* * *

زړه مې کوچى دى

وينه مينه پکې غره کرلي

کوچى بوډا شو ،

کوچى مري ،

خولا دغره په مينه مور نه شو

کوچى دغره په شگو ناست دى

دغره کاپو ته لمو نظونه کوي

کوچى چنار دى پاس دغره په تور وربل شين دى

غر مې دزړه پر وطن ټول لکه کابل شين دى.

۱۳۷۴ / ۱ / ۲۵

لغمان

غر (۴)

ماته دغره له لاسو بوی راځي

میږې ویدی دي ماړوند سفر په خوب کې ویني.

* * *

هلته په غردشنه سپرلي د دسترخوان پر سر لگیا وي

دباران په رڼو څاڅکو به لاسونه مینځي

غره به دڅانگو پر ورینمینو تپو خوله ایښې وي

او گلورینې پی. به څاڅي څاڅکي څاڅکي له گریوانه دغره

هلته به سپین سحر ساقی وي

دغو تپو کنډ و لپو کې به وېشي دورمو شراب دغره پر جل وهلو کانیو

هلته به سیورو دڅیر یو ته شپونکی آشنا شپیلی غږوي.

ماته دغره دلا سو بوی راځي

میږې ویدی دي زماړوند سفر په خوب کې ویني.

۱۳۷۴ / ۳ / ۸

کابل

آس (۲)

آس لکه بوت هسې حيران ولاړدی

نور يې له پوندو نه گردونه د زلمو پر څنيو نه وريږي

آس لکه مست بڼا مار،

د غاړې هسک بيرغ پر خپلو شلو او خوب وړو اوږو نه شي وړلی.

* * *

آس لکه بوت هسې حيران ولاړدی

نور يې د تورو غزلونه د گامونو تندر و نوکې زرغون نه شول

نور يې د لوړو غرو له څوکو نه رانه وړلې دشو شنو توپانونو کيسې

دا آس بې تورې ،

بې جنډې

خومره بد رنگ بڼکاري !

۱۳۷۴ / ۴ / ۱۰

کابل

خوب

پريرده يوه بله پيال له هم په سرواږومه

* * *

بيگاه مې خوب ليدلى

له سرو گلابو پرېنتو راته جامې اودلي

ستوري مې زانگي دگريوان په ليكو

دلا سو غل مې رانه ورك دى

ستا د زلفو تورو شپو نه راته شپې راوړي

او د غنمو نارنجي فصل كړي راته په سترگو كې

دوږو نارنجي خوبونه.

* * *

پريرده يوه بله پيال له هم په سرواږومه.

□ / ۴ / ۱۳۷۴ کابل

غر (۵)

غر ،

سیند ،

خیری:

زه له همدغو جوړیم

غر مې هلوکي

سید مې وینه

او هررگ مې دخیریو خانگه

زمايې نوم دغره او سیند او دخیریو په لاسو لیکلی.

غردخیریو شنه شمله په سردکلي پردیرو خوردی

دخدای له شنه تخته پرې ووري لکه سپین باران

د پیغلو پیغلو ستورو خورې
سیند یې تر غیږې لاندې ناڅي
او څپې څپې څپې تیونه یې اوبه اوبه شول.

سیند ،

څپړۍ:

زه له همدغو جوړیم
مور مې دغره د سرو لمرو نو د توپان هغه زړه ابی ده
چې دغرمو سپرغی سپرغی امیل پر غاړه
توله ورځ
دلمر په سرو وړانگو ډوډی پخوي
پلار مې دغره هغه گربت دی
چې تر سیورو دوزرونو یې
دوریځو دکاروان د توپاني اوبنانو پل وچ دی.

*** •

غر ،

سیند ،

خیری:

زه له همدغه جوړیم

چې دگناه او گناهونو میندې لنگې شي

له خولې دجبرئیل نه دغضب ځگونه لارې وکړي

نوح مې دغره پر سر کېږدی، غوروي

زموږ غرونه توپان نه پیژني

دآزادۍ او عشق نومونه ملا یکو ته زما دغرو شملو بنوولي.

مور مې دسیند خپو ته ناسته ده

پلار مې گوربت دی

راته بولي دخیږیو دشنو خانگو

او دلورو لوړو غرونو دشملو سرود.

۱۳۷۴ / ۴ / ۲۰

کابل

داکښتونه — د ابادونه

دا ترڅو پر کلي سور باران داوښکو؟

دا ترڅو د تورو وريڅو چپاوونه؟

دا ترڅو قتل دلمر، قتل دسيرو؟

دا ترڅو زما کښتونه، ستا اسونه؟

دا ترڅو زگيروي دباغ، د سپوږمۍ چيغې؟

دا ترڅو د شپو په موټو کې قمچينې؟

دا ترڅو د بې حيا پردې پر تورو

راته وژني پښتنې پښتنې مينې؟

* * *

دا ترڅو دميني تور سفر ته لارې؟

دا ترڅو نيزې د باد، کمځۍ د گلو؟

دا ترڅو په دې حجرو يرغل دواورو؟

دا ترڅو تبر په غاړه کې دولو؟

* * *

دا ترڅو دا خوارې ځمکې، خوارې سپارې؟

دا ترڅو دغه نهر نهر فصلونه؟

داتر خو زخمي ورغوي دلوگرو؟

داتر خو يې له تنيا کونه باجونه؟

* * *

داتر خو دريا سپين خادر پرولو؟

داتر خو په رڼا ورځو کې لمونځونه؟

داتر خو تسبي په بنگو کې پرلې؟

داتر خو په تورو شپو کې گناهونه؟

* * *

داتر خو مې بې پتي د سرو غو ټيو؟

داتر خو دستا اغزي زما باغونه؟

داتر خو په دې پردي پردي ټوپکو

قتلوي دازما خويندې ، زما ورونه؟

* * *

داتر وطن زموږ واک د پرديو؟

داتر خو وطن زموږ حکم دنورو؟

داتر زموږ د باغ پيغلي بلبلې

گډوي راته حجرو کې د سرو زرو؟

* * *

داتر خو به نه آذان نه جو ماتونه؟

داتر خو به نه ساقې نه يې جامونه

داتر خو دا بلیس سره لمبه په لاس کې

راته سیزی کله کور کله بناړونه؟

* * *

داتر خو دورور په وینو کې منگولې؟

داتر خو دمور په سترگو کې کوکاري؟

داتر خو مې د وطن آبی شهیده؟

داتر خو مې دولس دالارې لارې؟

* * *

ما ویل چې که ها سیورې دلته وشي

زه به بیا لکه انکور بیرته زلمی شم

ما ویل چې که ها لمر بیرته ژوندی شو

زه به ټول لکه ماڼو ورنه لوگی شم.

* * *

ما ویل چې که دا شپه چیرته سبا شوه

بیا به نه زیرې بگوي له تیارونه

ما ویل چې د آسمان شمله به وچوي

ددې ښکلو ښکلو ستوروله غونچونه.

* * *

ما ویل چې یوځلي که سپرلې شو

بیا به جور شي پر کمخو دگلو غرونه

ماويلې كه يوه خپه شوه ويينه

بيا به زيږي له لښتيو نه سيندونه.

* * *

خومي كښت دې ليو نو آسونو لوت كړ

دلورونو غاړې يو وړلې زنگونو

دكوچيو دكاروان مخې ته تم دي

دا آسمان آسمان اغزي زما دغرونو.

۱۳۷۴ / ۴ / ۳۱

لغمان

غزل

موسم وه دجل ، رانه باران شولې وړمې !
خادر مې شوې ، تنې مې دگريوان شولې وړمې !
دازه وم چې مغرب ومه دبنكلو سجدو
داته يې چې سجدو ته مې يزدان شولې وړمې !
دازه هغه زه نه يم ټول تصوير يم ستا دمخ
زه سيوري ستا دسترگو ، ته مې ځان شولې وړمې !
يوه شمع مې بس وه دتياره كاله دشپو
تيارو ته مې دكلي چراغان شولې وړمې !
تالوكې ژبه وچه دغزل مې وه پرون
نن ټول شومه غزل چې مې جانان شولې وړمې !

۱۳۷۴ / ۵ / ۵

كابل

اورنی پر در مند و نو

دلته مه راءه آشنا پر کلي جنگ دی
هرمالت اوهر گودر په وینو رنگ دی
دلته بنکلی کمخی سپوری دی باغ نشته
دلته میشت دتیارو زوردی خراغ نشته
دلته شنه دی لور تر لوری توپانونه
دلته مړه دی په نغریو کی اورونه
دلته خاله دگوربتو په اورسوی
دلته زیږی له زمیریو نه بگوي
دلته شرنګ نشته مړوند کی دبنگړیو
دلته پل کلي کی ورک دی دسړیو
دلته مری له ډیری لویږی تنو روونه
دلته اورا خلی له تندي نه سیندونه
دپر دیسو گاولی نشته په دیرو کی
درباب ستونډی وچ شوی دی حجرو کی
دلته ټیټی دپښتون لویږی شملی دی
سپکی شوی مو دمیندولو پټی دی
هر قدم کی پایکو بی ده ددیوانو
هره لویشته کی کورگی دی دپیریانو

لمريې وواژه د شپو د لته يرغل دی
قتل شوی مې په شونډو کې غزل دی
تاووي راته پر ژبو زونځيرونه
سپروي راته ککړو کې اورونه
درنښتیا لوريې چې وينه کړه تر بور شو
چې د حق ناره يې جگه کړه منصور شو
چې يې «نان» ته «ډوډی» وويلې فاشيست شو
چې يې ډيره پر مخ نه وه کمونيسټ شو
يو خنجر دی خو چېرې دي خو لاسونه
راته ريبی د وطن دموررگوننه
رالويدلې دنیکه دسرپنگړی ده
خواره شوې دزړې ابلی کیږدی ده
يو «اکبر» بيا ددې غرونو بچي نه شو
يو «ايوب» دميوندونو سپری نه شو
فرهاد شته دی ، تیشه شته خو غږ يې نشته
پنښتانه هسې ژوندي دي زور يې نشته
دا چې نن دخونرې کاروان رهبردی
داوبو دژيو هغه سوداگر دی
دزرتشت اور يې شهيد کې سيلاب راغی
اورنی پر درمندونو درياب راغی.

۲۲ / ۵ / ۱۳۷۴ کابل

زیردا

هغه گړی، خدای د جنت د بنکلو حورو

دل مېو پانیو کې

د بنکلا کلو ته په لپو ورکولې او به

چی ته راو زیږیدی

او ته د خدای د باغیچو د سرو گلونو

هغه شنه « وږمه » شوې.

۱۳۷۴ / ۷ / ۶

کابل

زیرى (۲)

زما په سترگو کې بې سين فصل دوير کرلى

دلمر زخمي زخمي کو تر و ته

يو زیرى د باران خو مې شه !

کو چيان په سره وچکالی راغلل

دی وړو وړو وړيو ته دا ونبکو دسترخوان خو مې شه !

۱۳۷۴ / ۷ / ۹

کابل

بې نښې

پوهېرم نه،

له کومه ځايه يې پر ما باندې پيښه کړې؟

دلته يې سيوري هم دځمکې په سر خونه دی

په سپينه ټنډه کې يې نښه دټبر نشته

د زلفو باغ نه يې د ښار د بازاړي گلونو بوی نه خپري

نه يې خو ښکلو اننگو کې دشنو کليو د تاودو بادونو مچنه ښکاري

پوهېرم نه،

له کومه ځايه يې پر ما باندې راپيښه کړې؟

داسې حيا د پريښت سترگو کې هم نشته

دا سترگې نه دي

د حيا چينې دي.

۱۳۷۴ / ۷ / ۲۶

کابل

غر (۶)

د باد له څڼو مې د غره د هغه شنه ځنگله سلام راځي
باد مې د غره د سپينو کانو په هندارو کې دخپل زلميتوب خوب ليدلی
باد مې دکلي د تيارو شپو تورو زلفو ته د غره درنو ستورو کجاوې راوړي.

* * *

که چيرې نه وای غره !
زما په سترگو کې نو ځالي دگر بتو ځائيدلې کله ؟
ما به دلمر تپي تونو ته دپانو پر ورونو طلائي خوبونه چيرې پلټل ؟
اوته که نه وای غره !
مادخپلې هسکې غاړې دغه دنگ آس ځغولو چيرې ؟

۱۳۷۴ / ۷ / ۲۲

کابل

خوب ته سرود

خوبه ! خادر راباند وغوروه

نور مې ويده كړه چې وينتيا وو ستري كړي يمه

نور مې ويده كړه چې له وينې نه مې كركه راځي

زه چې ويده يم

خوبه ! خادر راباندې وغوروه !

خوبه قربان دې شم

نور ماته ددې ورځو د ابر بندې پيغلي مه را بنيه

زه يې دسترگو په هندارو كې

داور اودسكرو تپو او لمبو ازانگې نه شم ليداي

خوبه ! ما بو څه بيا دهغو تورو شپو غيږې ته

زه خپله لاره بې له شپو په رڼو ورځو كې موندلای نه شم

ورځ مې دسترگو په هندارو كې اورونه كړي

خوبه ويده مې كړه

خادر راباندې وغوروه !

۱۳۷۴ / ۷ / ۳۰

كابل

تش صدف

خانگه مې وچه ده غوتې نه لري

هغه کوچی يم چې کيرېدی نه لري

هغه صدف يم چې ترې لوټ شو سپی

زه هغه شپه يم چې سپوږمې نه لري

۱۳۷۴ / ۸ / ۱۴

کابل

استاد رشاد ته دهغه دڅلور اويا يمې كليزې په مناسبت

جام جم

مشوانی یې رانه یو وره قلم نشته
بت پرست یم خومې بڼکلی صنم نشته
یوئې ته ئې دامنی؟ چې ټول وطن کې
بې له څو تنو نه زوی د آدم نشته
ستا درنې پگړۍ ته څه وکړم حیران یم
دې مالت کې بې له څو زو شپږم نشته
نن دې نوم ځکه په خوله اخیستې نه شم
ما مینځله خو جانانه زمزم نشته
زه دې سترگو کې هر رڼګ د جهان وینم
څومره دروغ دي دا چې بل جام جم نشته

۱۳۷۴/۸/۱۷

کابل

له خوشحاله تر ننگياله

مالي راشه اغزو دزړه پر گل وهلی يم
«سقاو» پر زړې توري د «مغل» وهلی يم
رقيب به مې دزړه له وينو تشه «ژی» کړي ډکه
خوسر مې دايل نه دی که يې سل وهلی يم
يو گل شه په کمخو کې د پښتو د ناوې نه يم
ناره د «انالحق» يې په کاکل وهلی يم
حيران يم د «اکبر» پر مړي بيا شه پسات شوی
پرديو مې دخپل کور په درشل وهلی يم
تقدیر به مووي داسی له خوشحاله تر ننگياله
همدا چې کله غیرو، کله خپل وهلی يم.

۱۳۷۴ / ۱۰ / ۷

کابل

((ياسير)) نه مري

«ياسير» روان دی دایمان بیرغ په لاس کې

د خپل ژوند دوروستني ټکي شهید په خپلو وینو مینځي

«ياسير» له سره زیږي

«ياسير» په زړه دانالحق فصل کرلی

اهریمن د تو پانونو پری خپیرې اوتندر پرې سپرغی ووروي

فصل مرگ نه پیژني

«ياسير» دشنه فصل دورو پرورینمینو کمخو سوری کړي.

* * *

«ياسير» دلر له کلي ځي د زنداني ستورو خلاصون ته

توری وریځي دشهید زړه په سرو وینو ولي

«ياسير» دنیکلې ځوانیمرگې سپوږمۍ غوږ کې دمسیح د ژبې دم درغیدلو ولوست

«ياسير» دخپلو نارو ونه ددې شپو په آسماني دښتو کې کښینوله.

«ياسير» روان دی د سفر دلارې غرونه ، ځنگلونه ریبي

«ياسير» دیوانو ته بلنه د جگرې ورکړي

«ياسير» لگیا دی د منزل مزي په پښو کې دیاران شیندي

او ورته بښي دفلاح سرود.

«ياسير» دخدای (ج) دپاکې مینې دآسمان ستوری

«ياسير» د «قاف» دغره دڅو کو دنبايسته بنکلو مریانو غزل. ۱۳۶۴ ۱۲/۳ کابل

د چغو تصویر

زما د چيغو شين تصوير دې مات كړ
زما نصيب زما تقدير دې مات كړ
هغه ريبار خوب مې اوس هم نه راځي
خه د ديدن بڼكلې زنجير دې مات كړ
راته په برندو سترگو گوره خو مه
زما د زړه د كوتې تير دې مات كړ
شپه شهزاده وه ، كيسې وې د عشق
دغه د ټول عمر شوگير دې مات كړ
چې بې راوستي زلزلې پروطن
گرانې كچكول د كوم فقير دې مات كړ

۱۳۷۴ / ۱۲ / ۱۶

كابل

غر (۷)

دغره پر کلي مې د سرو گلونو سيند راغی

زما دغره په وينو سرې تيرې ډولۍ شوې

د سپرلي ناوې ته

غرمې دوينو او گلونو دغه سرې سرې پگړۍ دواړه تړي.

* * *

دويځو او بڼې مې دغره په تورو څڼو

هر سهار څري

غرمې شپونکې دی

د شنو پاڼو په شنو لوبڼو کې د تورو شپو له تيو ځنې ستوري لوشي

غرمې رمو سره نارې د سرو لمرونو کوي

غرمې دوينو تار په لاس کې

له غوتيو نه جامې جوړوي.

* * *

غرمې خيړې، خيړې، راخوردی
پر تپي گوربتو سيوری کوي
غرمې لاسونو دزخمي زخمي گوربتو کې
له شپو سره جگړې ته
درنو ستورو لورونه کړي
زما دغره گربت دزړه درنو وینو دیاقتو له دیرې نه راته باد دآزادی وروي
زما دغره نوم
دسرو وینو
اودگل
او آزادیو نوم دی
غرمې دوینو او گلونو دغه سرې سرې پگړۍ دواړه تړي.

۱۳۷۴ / ۱۲ / ۲۳

کابل

خوب په آينه کې

لمر شود شنو پر خو بښينښې راته ماتې کړلې
خه دگليغلو لو پتې يې راته ماتې کړلې
گوره گوزار مې د پښتون آشنا خه سم ولگيد
زولنې پاتې شولې پښې يې راته ماتې کړلې
زما دزړه خم يې که تش کړ ، تشوي دې خير دى
خومره ظالمه ده پيالې يې راته ماتې کړلې
مايې دسترگو آيينې کې ويو خوب ليدلى
دې مې کور و سو آيينې راته ماتې کړلې
داسې سجدې چې وايي روند خونه يې ملا
چيرته سجدې و کړم کعبې يې راته ماتې کړلې .

۱۳۷۵ / ۱ / ۴

کابل

ذبيح الله انيل ته:

له ابليس سره

کلونه وشول چې مې روح

د خدای دمینی د غوتیو په شینکی ځولی نه ځایېږي

ما د ابلیس اشنا د بنکلو ستگو پاڼو کې

د حسن او مینې غورولې څادر

خدای رانه کرکه لري

مگر شلعر ابلیس مې سترگو

او دشونډو چاودو د بنسو کې لگیا دی

راته زېږي د غزل کړي

څوک مې د بنکلي شاعری په قدر نه پوهیږي

* * •

کله چې شپه شي

د خوږې گناه د پيغلي د سرو شونډو جام په سرو اږوم

ابليس د حورو د سرو شونډو له سرو پاڼو

کليمې پتې کړي

او د غزل لونگين خور کړي زما د شونډو پر شاعرو پاڼو

کله دې خوب کې د « حوا » د چمبو غږ ليدلی؟

چې يې غزل ته « آدم » مست شي ان له شپې نه تر سبا پورې

هغه چمبه ، هغه غزل زه يم

نوته چې چې راپسې ژاړې ولې؟

لکه ابليس در سره مل يممه زه .

۱۳۷۵/۱/۲۸

داستاد روھي پھ مړينه :

هغه غر ، هغه سيوري

ډک جام مې له منگلو دجانان ونړيږده
يو ستوري له لمنې دآسمان ونړيږده
داشپې به دکيسو دزمانې راته څوک راوړي
اي عشقه چې رباب دادم خان ونړيږده
يو شين قامت چې ړنگ دی او يو شين سيوري چې نشته
يو گت مې له دې غره نه دافغان ونړيږده
حيران يم دغزل شبنم به خدايه چيرته تم شي
زموږ چې دشعرونو سايبان ونړيږده
خولي به څنگه ږنگه دپښتو دابی نه وي
يو غرغوندي روھي دروهستان ونړيږده.

د ۱۳۷۵ کال غبرگولي.

وير ، مينه

هلته پرمو ژاړي

خوزه او ته لکه جوړه بتکې

دغېرو غېرو خپو غرونو کې بر بنډه نا خو.

* * *

هلته پرمو ژاړي

هلته دوچې کر بلا دتېرو بنار کې

دسرو وینو نا لیدلې سرې غوتې بڼکلوي

خوزه دکب په شانې

ستا دمچکو سمندر کې لامبم

ته لکه سره انگور په وینو لنده

زما دلاسو دونې خانگو کې تالونه وهې

مورڼه «یزید» اونه «حسین» لیدلې.

کابل

دعاشورا ورځ

۱۳۷۵ / ۳ / ۸

پير محمد کاروان ته:

مينه او ژوند

يوه زړه ونه خوره ده پرې

تر سيوري يې يو ځوان ناست دی

يوه د سپينکې پيشو يې غيږ کې ویده

او دور ځپانې په هر توري کې يې سترې ستگې.

شونډې چلم ته ور نږدې کړي

ورنه واخلي د لوگيو اميل

ورو ورو په شونډو کې موسکې شي

د پيشو په غوږ کې نارې کړي او ووايي چې:

پيشو تا مينه کړې؟

مينه د چرسو يوه شنه نشه ده

مينه ور ځپانه ده

په ژوند کې يې يو ټکې درنبتيا نشته.

پيشو! پوهيري چي ژوندون خه دی؟

ژوند دشنو چرسو دورينمينې نشې شين وات دی

چي دآرمان آس پکې وځغلي

او ستړی شي

او مري پکې

او دکو خو سپو ته يې تشه شانکيسه پاتې شي

پيشو تا مينه کرې!

پيشو! ژوندون خه دی؟

۱۳۷۵/۳/ □

کابل

کوچی په باران کې

ستورو د شپې پرتیو خوله ایښې آرام ویده دی
د شپې ماڼۍ نه سپوږمۍ پیغله زلمو ونو ته نه راگوري

نری باران ووري

او د بادونو هوسی

دخوانې دښتې دتیونو پرگلو نو خري

هلته یو سترې کوچی

دپتاسو د شمال په لاس کې د باران د طلائي مچو

له شني وراتیږي

په لاره ځي ، ځان سره وائي کوچی:

نری باران دی

له کېږد یو نه د سپو د وینې غږ نه راځي

درخو به خوب وړي وي

درخو به څوک وینسه کړي؟

ستورو درواغ وویل.

۱۳۷۵ / ۳ / ۲۱

کابل

کله چې لمر گل وکړي

کله چې ټال د شپې را وشلېږي

د سترگو په هندارو کې د لمر کوترې ځالې وکړي

کوترې سپين وزرونه پرانيږي

د خوب د شنو ځنگلونو ماتو څانگو نه دانې ټولې کړي

کله چې مخ د سهار گل شي

اود شاتو مچې ټولې شي پرې.

کله چې کاني د بنو نځيو د تبیو تندي بسکل کړي

او ما شومه نجلۍ.

له تور کميس او سپين سالو سره په لاره کې خوره وره شي

لکه دوریځو او سپوږمۍ دودیدلو شیبه.

کله چې وور ما شوم د تورې تختې مخ باندې

د سپين تباشير خال کېږدي

او شیبه وروسته ما شوم وږې شي

د وور جزدان له وانبکونه دريو مهار لرې کړي

دوچې ډوډۍ بسکار وکړي

راشۍ مين شۍ پرې

او مينه وکړئ

۱۳۷۵ / ۳ / ۳۰ کابل

زه چې زلمۍ وم هره ورځ مين وم.

د باغ غزل

سپرلی شو پیغلو د بنتو ته وږمږ کې وایي څه
ای ونې! شینکی باد درته نغو کې وایي څه
شاعر سیند مې نن خدایزده چې لیکلی کوم غزل
لږ تم شه ورته عشقه! چې څپو کې وایي څه
رمو ته دگلانو سهار څه ویل شپیلۍ؟
کوچۍ موسکا دې گوره چې آینو کې وایي څه
یو وږم دې کیږدی، نه دگریوان ووت څه یې وې
یو خوب دې په ټوکریو دلیمو کې وایي څه
یو باغ یې خوزرغون کې چې غوتۍ وکړي لاسونه
ستا خیال مې نور دسترگو په زانگو کې وایي څه؟

۱۳۷۵ / ۴ / ۴

کابل

يو شين انخوړ

له مانه څه شی غوړې؟

ماته د پلار دمړينې وروسته

دری څيزونه په ميراث پاتې دي

اس

او حجره

او يوه سره پروينو وللي توره.

* * *

له مانه څه شی غواړې؟

دغه دمنډو

او دوينو

او ډوډۍ دواډه شين انخوړ؟

۱۳۷۵ / ۴ / ۱۳

کابل

بیه

کلونه وړاندې مې ورته ووي:
دا دشونډو خاڅکی په خودی؟
وي: ستا دپلار اونیکه وینه.
اونن مې بیا ترې پوښتنه وکړه:
ټول پیغلتهوب دې وایه په خودی؟
راته یې ووي:

ګرانه!

یوازې یوه ډوډی!

۱۳۷۵ / ۴ / ۳۱

کابل

دوه پرښتې

دوه پرښتې لکه جوړه بتکې

زما دکور په آئينو کې لامبي

* * *

پرښتې! ای پرښتې!

لاس دې زرغون،

پل دې زرغون،

خو ووايه نن دې راته څه راوړي؟

« هغه زرغون گل د سپوږمۍ څڼو نه »

* * *

پرښتې! آی پرښتې!

لاره دې سپينه،

شپې دې سپينې،

وايه تاراته نن څه راوړي؟

«داد سپينکي لمر دلاس سپينه توره»

* * *

پر پگړۍ گل،

لاس کې مې توره شنه شوه

پښتو! سپين آس شه

چې دوخت دمغول جنگ له ورځم.

۱۳۷۵ / ۵ / ۲

کابل

ونه

سکروټې دي ، لمبې دي خو ټو کيږي يوه ونه
کلونه پس دې بناړکې زرغونېږي يوه ونه
رنگ رنگ کې يې دپانو خیر که وينه پاتې نه ده
ريښه يې په اوبو کې ده غوړيږي يوه ونه
دخانگو په کيږدو کې يو غږ د شپيلۍ نشته
کوچۍ بناړو رادرومه چې لوييږي يوه ونه
منم چې په لوگر راته کښت لوکړي دلونگو
تالونه دلاره کله تيريږي يوه ونه ؟
سپيرو سپيرو شملو ته به سبا گلونه راوړي
په سر مې چې نن سيوری سيوری کيږي يوه ونه.

۱۳۷۵ / ۵ / ۸

کابل

داجل ، دابرسات

شوگير چې درته شپو پر څنومات راوړی دی
يو خوب مې درته سترگو کې سوغات راوړی دی
داډک جام چې نن رېږدي په لاسو کې دفرعون
موسی له کوه طور ځینې تورات راوړی دی
داچاويل چې وږې دپښتون شولې حجرې؟
دې وږو میکائیل ته هم خیرات راوړی دی
شيبه پر لمبو سره ده او شيبه پر گلو سره
دې خاورې کله جل ، کله برسات راوړی دی
ساعت وروسته رازېږو داساعت خیردی چې مرو
تقدیر راته بس دغسې حیات راوړې دی
سپيڅلی مسلمان دی خو بې زده نه شوه سجده
دې قام ته خدای دخپل غرور زکات راوړی دی

۱۳۷۵ / ۵ / ۳۱

کابل

د خوب کو ترې

ما بېگانې خوبونه

د بڼکلي سيند په طلا بې هندارو ټول مات کړل

د خوب زخمي زخمي کو ترې مې

د سترې او کوچي سيند څپو کېږدی، کې نه ځایېږي

کبه !

داڅه مې وکړل؟

سيند مې د خوب زخمي کو تره ته يو بام نه لري

د سيند لاسونه خود غره کانو پخوا پرې کړي

څوک به زما د خوب کو تره ته په لپو کې دانې ورکړي؟

کبه !

داڅه مې وکړل

زما د خوب زخمي زخمي کو تره ته

يو سيوری، يو پنا خوشه !

سيندونه هم مري

اسحاق نگیال

کبه !

زما دخوب زخمي زخمي کوتروته

دستري درد دوا خوشه !

« نه... نه !

مور مې لگيا ده له سهاره تر ما بنامه په زړو گوتو جامې مينځي

لور مې تمامه ورځ آينې سره خبری کوي

زما هم خوب راځي»

سيند لاروان دی

سید بهیري پسي

دخوب کوتري مې کوچی شوي بيرته نه مستيري

کابل

۱۳۷۵ / ۶ / ۵

مات لمر

يو ستوری ستورو وواژه يو لمر د سبا مات شو
د غرونو په لاسونو مې يو غرد سبا مات شو
منم چې سپين سبا دی شپه کوچی شوه چيرته لاره
موسم د سبا راغې خو وزر د سبا مات شو
دا بيا مې د نشو په گناه څه نيسي زاهده؟
ساقی لاره منصور شو او ساغر د سبا مات شو
دا شپې پرېرېده او بډې شي ان چې ستوري خانگې وکړي
کلاله ! ستا په لاس کې چې هنر د سبا مات شو
مور وړ درنا نه يو تبتيد لو وريځو راشئ !
رهر د سبا نشته دی ، لښکر د سبا مات شو.

تله ۱۳۷۵

کابل

هغه دار — هغه چنار

پښتنو وینو غوټی وکړې بهار دی
ساقی گوره چې پیری وروسته مو واری دی
پوروی خه د تاک د پیغلی نه یو
هر یو رگ یې زموږ د سرو وینو آبشار دی
زنگ وهلې توره غرپ د لمبو غواړي
ساقی زار شم را کوه یې چې خمار دی
لا دژیو سوداگر سره جگړه ده
لا خو پاتې جوړ دهغو او بو بنار دی
رباب گونگ دی آدم هیری چیغې غواړي
چا ترې وړی د درخود غاړې هار دی
شنو زمریو ددې غرو ته خبر ورکړئ
چې آباد لا د زړو بگوو غار دی
بیا پر غاړو دشملو غرونه او چت شول
اور گډ شوی د تیکریو پر بازار دی
هره پیغله ملالی ، هر خوان ایوب دی
هر سنگر مو سور میوند د کندهار دی

وريځو دامو ديو څو ستورو نيزي دي
لاكاروان مو دلمرونو څو په لاردي
آزمويڼي ته يې وخته ! څه حاجت شته؟
يو پر دوو توتولوي ، بل پر انگاردي
هريو ښاخ يې چې و دار دژيدارانو
هغه ووړ نيا لگي هسک شوي لوي چناردي
ته په نشته غوړ کړه خولي په سر وره
ماتر لسي د خوشحال بابا دستاردي
اوس نوزر لالي دنورو ترينه زار کړي
چې مې څوړند خپل لالي پر سرداردي.

کابل

۱۳۷۵ / ۸ / ۳

مینی نه ...

مینی! له شرمه درکتلی نه شم

پیریان د «قاف» له غرونو راغلل

بیا د عشق پر بڼتې د گریوانه غاړې ته لاس اچوي

ابلیس لگیادی پر زمزمو، د گناه خپله کیږدی غوروي

مینی! له شرمه درکتلی نه شم!

* * *

مینی! له شرمه درکتلی نه شم

سیلی الوتې زموږ د باغ

د سرو گلونو دنیا یسته وو

پاکو میندو په کمخو کې تومتونه اوبي

مسیح تیره توره په لاس د تومتونو په

واتونو کې زنگېږي او خپل غم ته خاندي

نور په دې ښار کې لیونی د مینې پاتې نه دی

مینی! له شرمه درکتلی نه شم!

* * *

مینی! له شرمه درکتلی نه شم

چې موهر غږ پر هوا خورشی د لته ځمکه، د لته خاوره

ترې د غرو په خیر ماران زیږوي

سیندونه هم مری

اسحاق نگیال

دلته جنده ديوه نر په قبر هم نشته
شیطان پر خمکې باد شاه شوی او زموره پر سرونو
هغه تخت د سلیمان گرځوي
پیریان یې حمد بولي ،
اوبه زمور له لپو تنبتي او بادونه مو په کانو ولي
دلته له زړه اسم اعظم هیردی
مینی له شرمه درکتلی نه شم
* * *

مینی له شرمه درکتلی نه شم
نور مو دکلي دگلونو په کاله کې
پیغلتوب دگل غوتیو چیرته هم نشته
او ابراهیم دخپلي بنکلي نازولي دجمال او دعفت
دلوت کوڅو کې دغارت قصې ته خوب وړی دی
نور مو دباغ نجونو ته «هسکې» او «کړې» شملي
دبمنې بنکاري.

مینی له شرمه درکتلی نه شم !

۱۳۷۵ / ۹ / ۱۶

کابل

شپه

ای شپې !

راځه چې خو د خوب په کرونده کې مې ځای پرې خونه

*

شپه دکمخو دغرونو تال کې ځنگیدلې راغله

پلو دتورو وریځو

پکې پاوولي دستورو

لکه:

کوچی پیغلهرمه کې دنبايسته وریو.

خود سپورمې هنداره ماته ای شپې !

ته به دخپل حسن

او عشق

دیغلتهوب تما شه چیرته وکړې ؟

۱۳۷۵ / ۱۳ / ۱

کابل

غزل

بیا رانغلي بنهوت ته په پستو پستو وزرونو
زما د خوب کوترې ستا دسترگوله بامونو
خلو وهلي گوره شه خواره واره پرې گرځي
دشونډو بوراگان مې ستا دشونډو پرگلونو
په خپل شرنګ به ویده شمه ، په خپل شرنګ به راوینن شم
بنګرې مې کره دلیچو گرځوه مې په لاسونو
زما مینه یو سیند دی او ستا زړه و وړکوټی کلی
داسیند چیرته جانانه او کیږدی دحبابونو
لابنکاري چې موده دلیونتوب مې پوره نه ده
یو څوک راته نارې وهي دغرونو له سرونو.

۱۳۷۶ وری

کابل

ژوند

ښايي چې ژوند يو گنهكار وي

چې تراوسه پورې

لادزمان د آسماني سكوت

دد نگو، دنگو غرو غاړو كې

لكه پر غز « حنيفه »

چې دالله دمخلوقاتو د « قاتل »

او د سرو وينو د سيلاب د بهوونكي په نوم

د خداى له شرمه

زنداني دتورې دتورې خمخې پاتې

هاسې دخپلو سرو غچونو

پر كوم خوب تللى وي

حكه:

دژوند دبنديگانو هغه شنه خوبونه

دشيطانانو

له تور جنو خوبو

تور پاتې شول.

كابل

۱۳۷۶

دا حجرې او داشملي

نه ساقې شته ، نه جانان شته مازيگردي
خومره تېرى دپيريومې ساغردى
پسرلى نه دى پرى نوم دسپرلي مه ردئ
دوب په وينو كې يو سور چريك دلمردى
دنارنجو بناخ منم ورته بنگرې شو
خومات شوى مې مړوند دسپين سجردي
نازولې سپوږمې مه خيږه شه تمه
چې دوريوخو اوښ ولاړ درته پرسردى
شنه منگي مې دجنكو پر ولو مات شول
دنامرده مغل يون پردى گودردى
رانه اخلي درنو ستورو ناموس مې
چې ويده دشپې په تيكو كې خنجردى
ته دې غشي ووروه گوندي چې ويښ شم
لامې پاتې ځاى په زړه كې دپرهردى
دديرو دقام شملي ورنه لوگى كړئ
دجرو طالب ختلي په سنگردى.

۱۳۷۶ / ۱ / ۱۹

كابل

لیک

خو میاشتی وشوې چې در تللی نه شم

لارو ډبرې شنې دي

گلان داوښکو ووروم

توله ورځ دستا دیاد ښکلې زانگو زنگوم.

* * *

همدا چې لمر شین شي

زمور د ښار هغه زړې دښتې کې

زمور د ښار مین په کانهو ولي

زمور په ښار کې د مینو د سنگسار پسرلی بیا راغلی

نولو پته دې غواړم

پکې دخپلو تورو سترگو یو انځور

د نارنجي غږ پر وريښمينو تار واوبه

راويي ليرپه

چې ستا ياد هغه خيالي حورې مې

زانگو نه باد يو نه سي

راته سنگسار يې نه کړي.

خو مياشتې وشوې چې درتल्ली نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي.

۱۳۷۶ / ۲ / ۱۲

کابل

مړوند

مړوند يو خوب ، مړوند ستړيا نه لري

مړوند غرابی-پی-رودلي

* * *

تاد سکندر کله ژړا ليدلي؟

يو سپين مړوند پرې د سرو تورو گوزارونه کوي

يو سپين مړوندي د غرور د آسويال رييلی

* * *

سکندر له ليرې لارو راغی د پيلانو له سرو تير شوی

سکندر د پارو پا ميزا د بنا پير بو شنه خوبونه ويني

د دغو ټنگلو بنا پير يو شنه خوبونه ويني

يو سپين مړوند ورته وتی

ورباندي تندرد مړوند ووري

خوای د سپين مړوند «رونانه» پيغلي

تورې په ورو ،

تورې په بام وروه

سکندر په تورې هغه سپينه ډوډی نيمه کرله

نقاب دي سپين مړوند ته اور واچوه .

کابل

۱۳۷۶ / ۲ / ۱۹

دلور غزل

پلو پرې دمخ خور کړه غوړیدلي دي سرونه
جانانه! ستا وربل ته مو کرلي دي سرونه
دې قام ته منصور وایه کوم دار شته دی که نشته؟
لوگرو که هرڅو ورنه ریښلي دي سرونه
دیار دسیمې دښته کې دهار نسیمه وروځه
غمي نه دي دې تال کې زنگیدلي دي سرونه
خراغ چې شي دې دښته کې دوخت ستړي کاروان ته
په لوړ بناخ دچنار کې څړیدلي دي سرونه
چې سرې سیلی شوي گونگې او دلور غزل یې وچ کړ
هرگل مو هرې پانې ته بنډلي دي سرونه
ایرې شول خو یو چم دتیتیدلو یې زده نه کړ
الله مو دغیرت پر لمبو وللي دي سرونه
رقيب پر دم وپلوره مور سر داو کړ په حورو
یو چاته په سوغات کې مو لیرلي دي سرونه

۱۳۷۶ / ۲ / ۲۵

کابل

غزل

سپرلی که راورای نه شی ترې دسترگو انخور راورئ
دې شپو ته سبا نشته یوه لپه دنور راورئ
منم چې یو سر نشته دی چې غچ یې د سرواخلي
دې دار خني ملگرو خوداسرد منصور راورئ
چې پنبولاندي کړوړیځو ، چې د شپو ډمې پرې خاندې
دلمرتپي آسونونه لويديلی غرور راورئ
دسترگوتور موبار که د « یعقوب » کړ پر اوبنانو
دې وږې میلمني ته لږ دستورو انگور راورئ
راخي چې تور ما بنام کې ، رانه وږي چې زلمی عقل
یوه یې له تا کونونه په بدو کې لور راورئ
په شونډو کې همت که دخندا راوړلو نشته
دې ښار ته خوتابوت د خوانیمرگه سرور راورئ

۱۳۷۶ / ۳ / ۱۶

لغمان

زما دچم ونه

زما دچم ونه بر بنډه ده

شرميرم ورنه

دباد رهزنو ترې دشنو پانو جامې وړې دي

په سپين تير يې يو خو خاڅکي دي د خامو پيو

خانگې يې زړه روي،

تيونه يې ارې وړې دي.

* * *

ونې! سپرلی دی

واورې نشته چې کفن شي درته

زما دمور شنه لوپته هم بېگه غلو وړې ده

مامې خيالې خادرگرو کړد کلو وړې وم

دپلار شمله خومې له وخته توپانو وړې بده

* * *

زما دچم ونه بر بنده ده

شرميرم ورنه

مور مې سرتوره ده

تپيکری نه لري

نه څه شمله شته

نه څه خور دی خادر

زمور ديري مازيگری نه لري

سيندونه هم مري

اسحاق نکیال

يو سيوري ، يو گل

مرغيو ! چوپ شئ ماله خوب راخي

دلته دزرونو باغچي شندي دي

يو سيوري او يو گل نشته

دلته د سين سپينو هندارو کي

دلمر

دطلايي کبانو رنگ تور شو

دلته دشونډو دموسکا وو هوسی

قتلي شولي

غشو يو وړي

او بنگريو واله سپورمي

دلته د تاک پيغلو ته

دستورو بنگري نه اچوي

مرغيو

چوپ شئ

ماله

خوب راخي

مرغيو چوپ شئ مله خوب راخي !

* * *

دلته دباغ دشهزادگۍ بکارت مات دی

د سپرلي بنکلي شهۍ

د قاف ديوانو وړي

دلته پرونو

د «ايوب» سيوري راخوردی

هرې پانې

هر اندام نه يې چينجي ووري

دلته تيارې

د شپو په بلار بو اسپو راغلي

درنا درمولو کوي

دلته کورونو ته

د ژوند له شوم شيروار نه د سپيدو کتوي تشې رازي

مرغيو !

چوپ شئ

ماله

خوب

راخي

۱۳۷۶/۴/۱۲

کابل

گناه

خومره نيکمرغه يم گناه کومه
تمامه ورغ وريخي دباد له ژرندو باسم
اودلمر په تناره کي پسرلي ته تري ډوډي پخوم
خومره نيکمرغه يم گناه کومه.

* * *

زما دکور داديوالونه
دخو خاورو
خواوبو
اودخه لمر
خو ترکیبو نه نه دي
زماله کوره ديوالونه دنبيبنوراتاودي
زما او زما دکاله خته يي
دتاک
اودانگورو
اوشرابو
پهلاسو ايښي ده
مامي دسترگو درانه نور په وسعت

دومره شراب خټبلي دي.

* * *

دوره مغروريم چې

دهسک دنازولي دربار سيري لاندې

خپله خواني راته پيغور بنکاري

خو مانه لوی غلام دبنکلو نشته

يوه شپه زما دلاس بيړی.

دبنکلو دسينو په سمندر کې

ستړې شوي نه ده

زه لکه پلار هسې يم

پلار له مړينې نه يوه گړی، دمخه هم

دشنو غنمو وړولاندې

زمور دکلي دبزگر له ارتينې سره بريند پروت و.

۱۳۷۶ / ۴ / ۱۳

کابل

کله چې لمر شين شي

کله چې لمر شين شي

ستا د بادونو شنه گلان مې د زرگي پر مسا پرې د بنسټې خانگې وکړي ،

و غورپيري

کله چې لمر شين شي.

* * *

کله چې لمر شي

ستا د بادونو طلايي کبان په بنکلو او زرينو وزرو

زما دسترگو په چينو کې ستا دسترگو تصويرونو نه خوبونه مينځي

کله چې لمر شين شي.

* * *

کله چې لمر شين شي

ستا د يادونو هغه پيغله هوسۍ راشي

تربيهگه زما د زړه په جل وهليو کرونو کې خري

کله چې لمر شين شي

* * *

زما د زړه د بنسټه کې خاڅکي د باران نه ووري

زما دسترگو چينه وچه ده ، داو بنکو مرغلرې ورنه غلو وړې دي

خو کاله وشول چې بلی مې د زرگي پر فصل ووري او کيږدی مې

توپانونه وړي

نوستا د ياد هغو گلونو ته باران ،

هغو کبانو ته اوبه ،

اودې هوسۍ ته شپونکې څنگه شم؟

* * *

بيگه شپونکې باد ستا دڅپو له غرو راغی

په پگړۍ کې بې يو ټکې ديو گل نه و

له نړۍ ملا نه بې دلمر هغه زرین وستنې نه و راتاو

چاپې په تشې اورينې رينې بڅخۍ کې يو دستور نارنج نه و ايښې

نور مې په کلي کې باده چليري ، باد مسا پر شو ورنه

خومره تنها ،

خومره يوازي ده

زما دکلي بڼکلې نازولې سپوږمۍ .

* * *

بيگه مې خوب ليدلې:

زموږ دکلي د چناروترشونو سيورولاندي

په هغو لويو پلنگي کتونو

يو څو کارغان ناست دي

ږلۍ دلښتو وروي پرې ، گډوي ځان ته زموږ دکلي سپينې هيلۍ .

زموږ دکلي په ديره کې دچلمو دکږو وږو لوگيو پر ځای

خوري وري دي دنبايسته هيليو تكي سري دپيغلتوب وينې

كلي كي يو سيوري دبريتو

اويو شرنگ دسپينو تورو نشته

رښتيا !

دكلي په ديره كي

دزلميو خپورو

داتن هغه سکنی ما بنام درياد شط که نه؟

* * *

ستا دبادونو شنه گلان مي

دزرگي پر مساپري دښتې خانگي وکړي

وغورپيري،

کله

چې

لمر

شين

شي.

۱۳۷۶/۷/۱۲

پيښور — پښتونخوا

غزل

خه بنکلی سوداگردی خومره بنکلی باران پلوري
يو آس د سپینو وړ پخودی دور پخو گلان پلوري
د ستورو په تېشويي جوړې کړي ورته خنې
نن دلته په دې چم کې يو کافردي بتان پلوري
يو باريي درنگ راوورد سپرلي جوار گرگوري
چې خومره يې گران راوړ چې يې خومره ارزان پلوري
يو شين لوگي راخوردی يو سوراوردی لگېدلی
يو مست زردشت راغلی دی يو غلی آذان پلوري
بازار يې د نور لوت کړ د آسمان سپينې کوترې
له لمر ځيني ټيگ اخلي اود ستورو کاروان پلوري
د باد په نیلي سپورد سهار سپين شهزاده راغلی
د شپو بر بندې پېغلي پرې شلېدلی گرېوان پلوري.

۱۳۷۷ کال د پسرلي لومړۍ شپه

لغمان

اسحاق ننگيال وروستی غزل

یو باد یو منصور

یو باد را گلیدلي ماله خانه سر وړي
د زړه اس مې له باره د ارمانه سره وړي
د شپو پراوښ یو غل دی زمونږ کلي ته راغلي
گلونه او باغونه له باغوانه سره وړي
یو پل وم چیرته لري ستا په لاره زرغون شوي
یو لوت مې اوس له بادو له بارانه سره وړي
یو څوک دي ستا د لا شراب بې ټول راځني وڅښل
دا سره کیږي دی د خوب مې له توپانه سره وړي
زمونږه بې په سترگو کي د شپو دورې شیندلي
د الوي کاروان مو ځکه له څاروانه سره وړي
ناري د انا الحق بې ورته وچي کړي پر ژبه
منصور وطن مې دارته له ایمانه سره وړي

۱۳۷۷.۱.۱۷

لغمان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**